

Giới thiệu Tiện Nữ Hoàng Hậu

Truyện Tiện Nữ Hoàng Hậu là một truyện mới được giới thiệu đến với bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyện có nhiều tình huống hài hước lại thú vị nhân vật trong truyện không lạ lẫm nhưng cũng chẳng hề nhàm chán. Một truyện ngôn tình với yếu tố truyện xuyên không kết hợp thật đặc biệt, hay và lạ khiến độc giả không thể không đắm chìm vào.

Nàng chỉ là một người hầu! Nàng là kết quả của hạ Thừa tướng trong một lần say rượu gian dâm cùng mẫu thân của nàng. Mà hạ Thừa tướng đã có rất nhiều nữ nhi rồi. Mười tám người thế thiếp đều vì hắn mà sinh hạ 30 nữ nhi. Cho nên, không tài không sắc, hắn ko bao giờ liếc mắt nhìn đến nàng. Người của Hạ gia đều biết điều này... Nàng từ nhỏ theo mẫu thân làm đủ thứ việc để sống, làm nô tỳ chịu sự sai bảo của người khác, còn phải chịu sự mắng chửi của các phu nhân khi họ tức giận. Vẫn chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày nàng sẽ trở thành 1 người cao quý. Nhưng là, sự tình như vậy đã xảy ra, nàng đương nhiên trở thành hoàng hậu! Đáng tiếc là, nàng vẫn bị coi là công cụ để người ta trút giận.

Hắn rất tự cao tự đại, nhưng lại bị trói buộc bởi nhiều chuyện để củng cố hoàng vị, Thái hậu bắt hắn thú thừa tướng chi nữ. Thế nhưng trong lòng hắn đã có người khác, một nữ nhi thanh khiết, ôn nhu. Hắn đáp ứng nàng, muốn đưa nàng lên vị trí hoàng hậu. Nhưng mẫu hậu lại hiếp bức muốn hắn thú thừa tướng chi nữ. Hảo! Hắn liền thú nữ nhi ti tiện kia - Hạ Nữ. Như vậy, hai người hai bản chất khác nhau, thân xui quỷ khiến thế nào lại đến với nhau. Vận mệnh của bọn hắn, đến tột cùng là như thế nào a!

Còn gì đặc sắc sẽ tiếp nối, còn điều gì khiến bạn đọc phải trầm trồ, còn gì nữa đây. Truyện sẽ tiếp diễn bởi những tình huống thú vị nào đây, mời bạn đón đọc truyện và tìm câu trả lời. Bạn cũng có thể theo dõi các truyện khác cùng thể loại như: Cổ Thi Diễm Hậu, Thứ Nữ Công Lược,...

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đôi Mắt

Kim long hoàng triều

Hướng phượng long cung

Đương kim hoàng thượng vừa đăng cơ đang cùng Thái hậu- hai người đang đứng trong nội đường, lạnh lùng đối mắt.

Không khí như ngưng đọng, căng thẳng như mũi tên trên dây!

Xung quanh, đám cung nữ cùng thái giám đứng khép nép vào một bên, đến thờ cũng không dám thờ mạnh. Trên mặt đã lấm tấm giọt mồ hôi thế nhưng không ai dám đưa tay lên lau, sợ rằng chỉ một chút hành động sơ suất thôi, thì cái đầu cũng chẳng giữ nổi.

“Không thể tin được là đăng cơ chưa tới nửa năm, người đã học được cái thói ngỗ nghịch chống đối lời nói của ai gia rồi!”. Thái hậu Khi Lệ tuy là đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng chăm lo bảo dưỡng nhan sắc, tô son trát phấn đậm đà, rực rỡ, tuy bây giờ đã có vài phần suy dung, song cũng có thể thấy rõ, thời trẻ chắc chắn là một mỹ nhân kinh diễm.

Nàng lúc này, đưa ánh mắt lợi hại nhìn hoàng thượng, là chuyên chế, cũng là cường chế. Nàng vốn là sợ hoàng đế sau khi đăng cơ sẽ không nghe lời nàng. Như vậy cuộc sống sau này của nàng sẽ không tốt đẹp gì. Mà Dục Húc hiện tại, quả nhiên ngang bướng, bộc lộ bản chất muốn chiếm giữ tất cả quyền lực.

Cũng là năm đó, thiên hoàng từng nói qua. Hắn nhìn ra Dục Húc có khí phách hiếm có, tâm tư lại kín đáo, làm việc quyết đoán lại sáng suốt. Chính vì vậy khi hắn 10 tuổi liền lập thành thái tử. Mà vài năm sau này, Dục Húc quả nhiên khẳng định được năng lực của bản thân.

Chỉ tiếc, hắn không phải là con ruột của nàng. Hắn vốn là con ruột của Lệ phi, năm đó Lệ phi bởi vì lần đầu tiên mang thai mà sanh non, không cách nào cứu chữa được vì thế thiên hoàng liền mời hoàng hậu nhận Dục Húc làm con nuôi.

Chuyện năm đó, là một bí mật, bí mật này không được ghi chép lại, bởi vì không nên biết quá rõ bí mật của người đã khuất.

Mà Dục Húc giờ đây, đôi mắt phượng hẹp dài đang nhìn Thái Hậu, nửa phần cũng không nhượng bộ

“Mẫu hậu, không phải nhi thần muốn chống đối người. Đây không chỉ là chuyện quốc gia đại sự mà còn là chuyện chung thân cả đời của nhi thần. Nhi thần chẳng qua chỉ muốn tìm một người nữ nhi thích hợp làm bạn đời mà thôi”. Hắn tất nhiên là nhìn ra được, Thái hậu đang bày mưu tính kế. Nàng muốn cùng thế lực Hạ Tương liên minh, khống chế hắn. Mà hắn, sao có thể để bọn họ được toại nguyện.

Hạ tướng quân là thừa tướng, phụ hoàng lúc lâm chung lại phong ông ta làm đại thần giúp nước, quyền cao chức trọng, thế lực trong triều đình nhiều vô số. Nếu chẳng may, ông ta cùng thái hậu liên minh thì tiền triều, hậu cung đều bị bọn họ nắm trong lòng bàn tay, như vậy chính hắn ở ngôi vị hoàng đế, cũng bị khống chế quyền lực rất nhiều.

“Người là hoàng đế, trách nhiệm là phải gánh vác giang sơn xã tắc, lập nữ nhi của Hạ tướng quân làm hậu, thì mới có thể củng cố triều chính. Còn nếu người vẫn thích Thủy Nghi Thanh, thì cứ đón nàng vào cung phong làm phi, cũng có thể bên nhau ân ái sớm chiều. Còn nữa, nữ nhi của Hạ tướng ai gia cũng là gặp qua, chẳng những bộ dạng mỹ lệ đoan trang, nhân tuệ trầm ổn, là sự lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị hoàng hậu. Có lẽ, hoàng thượng thấy qua, cũng sẽ thích nàng”. Thái hậu từ tốn nói. Ý tứ trong lời nói rõ ràng, bất luận như thế nào cũng muốn lập nữ nhi của Hạ tướng làm hậu.

Dục Húc không khỏi nhũn mày, đứng giữa điện nhìn Thái hậu, đôi môi mỏng mím chặt, trên khuôn mặt tuấn tú có thể thấy được vẻ tức giận.

- “Nhưng nhi thần lại có ý muốn phong Thanh nhi làm hoàng hậu”. Không nói đến chuyện triều chính phân tranh, hẳn quả thực thích Nghi Thanh, nàng có vẻ mặt ngọt ngào, mỹ lệ, ôn nhu như nước, lại là một nữ tử khéo hiểu lòng người. Nhớ tới nàng, khuôn mặt Dục Húc không khỏi dịu đi vài phần.

“Nếu người thích mỹ nữ. kinh thành này có tam đại mỹ nữ, đều là nữ nhi của Hạ tướng, liền lập Tuyết Vân kia làm hoàng hậu có được không?”. Thái hậu thỏa hiệp nói.

Chuyện này náo loạn tới bây giờ đã gần một tháng, chỉ sợ sẽ còn kéo dài mãi. Nước không thể một ngày thiếu hậu, nhưng lập hậu lại là một chuyện, dù sao nhất định phải quyết định thật nhanh. Rồi sau đó, vị trí hoàng hậu tất yếu sẽ thuộc về nữ nhi nhà họ Hạ. Nàng cũng có thể thỏa hiệp, nếu Dục Húc thích mỹ nữ, như vậy liền lập Hạ Tuyết Vân làm hậu. Đã thế, hoàng đế hẳn phải không tính toán gì nữa chứ.

Ngẩng đầu lên, thấy sắc mặt Dục Húc đã tối sầm lại: “Hạ Tuyết Vân có tuyệt sắc hay không thì liên quan gì đến nhi thần? Nhi thần chính là muốn phong Nghi Thanh làm hoàng hậu!”. Ánh mắt kiên định, không có nửa phần dao động.

Thái hậu tức giận cắn chặt răng lại: “Người quả thực không nghe lời mẫu hậu nữa rồi!” Một tiếng này quát lên, kinh người không thôi, bản thân nàng từ trước tới nay, dù có việc gì xảy ra đều vẫn duy trì một mặt đoan trang, khuôn mặt cũng tuyệt không lộ ra bất cứ biểu cảm nào.

Có thể thấy được hôm nay, nàng thực sự tức giận rồi. Mà Dục Húc đang nhìn nàng, khóe miệng mang theo chút cứng rắn. Trong mắt ẩn chứa vài phần khiêu khích cùng lãnh khốc, khiến cho khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ của hắn cuốn theo vẻ tà mị khó cưỡng.

Hai tay khoanh trước ngực, ngữ điệu vừa uyển chuyển, vừa mang vài phần kháng nghị: “Vì sao mẫu hậu không để cho nhi thần tự mình làm chủ?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt ở đây bất giác hít sâu một hơi. Tuy trong tháng này, Thái hậu và hoàng thượng xảy ra tranh chấp nhưng ngày thường, Thái hậu nói vài câu, hoàng thượng cũng không để ý tới, lấy truyện chiếu chính quan trọng không hề phản pháo. Nhưng lúc này đây, lại có sự khác biệt rất lớn. Hoàng thượng đang chống đối hoàng Thái hậu, hơn nữa từng bước bức bách, không hề thoái nhượng. Bầu không khí này khiến cho những người làm phận nô tài không khỏi run sợ trong lòng!

“Người... người... Ai gia nuôi người 20 năm, chính là để người bây giờ chống đối ai gia như thế sao? Cũng đúng thôi, do ai gia không tốt phúc nên mới nuôi dạy ra đứa con bất hiếu như thế này. Ai gia già rồi, người là hoàng đế, người nói gì chẳng được thế ấy! Ai dám phản đối đâu. Ai gia cũng không thể quản người được!...” Nói xong tay vịn lấy thành ghế, trong lồng ngực thở nặng không thôi, Lý công công vội chạy lại đỡ nàng.

Dục Húc nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng cũng mềm đi vài phần. Tuy nói Thái hậu không phải mẹ ruột của hắn, hơn nữa lại có hứng thú với quyền thế, địa vị rất rõ ràng. Nhưng chung quy tình cảm dưỡng dục 20 năm, há có thể phui tay vứt bỏ. Vì thế hướng nàng quý xuống: “Mẫu hậu!”

Ai ngờ Thái hậu xua tay: “Ai gia không đảm đương nổi hai tiếng “Mẫu hậu” của người!”

Dục Húc rơi vào đường cùng chỉ có thể gật đầu, nhưng cũng không muốn nàng được thỏa chí, đôi môi mỏng đang mím hơi hơi nhếch lên, tăng thêm vài phần tà mị nói: “Lập hậu là một chuyện, nhi thần nghe theo mẫu hậu an bài. Chẳng qua...”

Thái hậu vừa nghe xong, khuôn mặt đỏ bừng vì giận dữ thoáng chốc bình tĩnh lại: “Bất quá cái gì?”. Mặc kệ là cái gì, nàng cũng sẽ đáp ứng. Dù sao, chỉ có thể lập nữ nhi của Hạ tướng làm hậu thì hết thấy mọi việc đều tốt đẹp.

Dục Húc đem bộ dạng của nàng thu vào trong mắt, chưa vội mở miệng, hẳn từ trước đến nay xuất ngôn chắc như đinh đóng cột, sẽ không đổi ý. Chỉ là khẽ cười nói: “Hạ tướng quân có rất nhiều nữ nhi, lập ai, tự nhi thần chính mình chọn lựa, mẫu hậu thích nữ nhi của Hạ tướng quân, vậy thì ai cũng không đáng ngại đúng không?”. Hắn biết Hạ tướng phong lưu có tiếng, trong nhà thì thiếp nhiều vô số, nghe nói nữ nhi cũng hơn 20 người. Nhiều người như vậy tất có xích mích, tất ai cũng muốn được theo hắn, tất sẽ ghen tị với nữ nhân mà hắn chọn a!

“Cái này...”. Thái hậu trầm tư rồi gật đầu: “Hảo, như vậy liền để hoàng thượng tự chọn lựa”.

Nàng nghĩ, dù sao, bất kể như thế nào cũng vẫn là nữ nhi của Hạ tướng.

Mà Hạ tướng bây giờ, cũng chỉ cho rằng hắn có 5 nữ nhi vừa đến độ tuổi cập kê, lại tuyệt sắc: Tuyết mai, Tuyết Vân, Tuyết Nguyệt, Tuyết Như, Tuyết Hảo, mà năm người, ngày thường đều răm rắp nghe theo lời nàng. Huống hồ chỉ hoàng thượng tự mình chọn lựa, tất cũng sẽ để ý đến tam nữ Tuyết Nguyệt, Tuyết Vân, Tuyết Như, dù sao 3 nữ nhi này đều tài hoa, đều xuất chúng cả!

Chính là người tính không bằng trời tính, vạn sự khó ngờ, đôi khi, một bước sai, các bước sau liền sai cả.

Người dẫm nát hạt cát dưới chân là do mình không chú ý, cũng không thể trách người khác không chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lợi Hại

Hạ Nữ toàn thân chưa xốt, đẩy cánh cửa gỗ nhỏ đã cũ nát tựa hồ như không thể chịu được một lực mạnh nào, “chi nha” một tiếng, nàng hướng bên ngoài bước ra.

Cánh cửa này đã tu sửa hàng chục lần rồi, lần nào cũng là nhờ người làm vườn là Lâm đại ca hảo tâm làm giúp. Nói cách khác, nơi ở này, ngay cả tránh gió lạnh cũng không thể.

Bên trong phòng tràn ngập vẻ u tối, hôm nay đầu tháng ba, không có trăng, cũng không có tia ánh sáng nào, trong phòng đương nhiên là tối đen.

Như thói quen, nàng đi đến bên chiếc bàn gỗ, cầm lên 2 cục đá đánh lửa. “Tách” một tiếng, đóm lửa lập lòe xuất hiện. Trong phòng bấy giờ, chỉ có một ngọn đèn hiu hắt.

Gian phòng đơn sơ này thật khó có thể coi là phòng ở. Bên trong phòng chỉ có một cái giường, một cái bàn, ngoài ra không có bất cứ vật dụng nào khác. Gian phòng này tẻ đến nỗi, so với phòng của phạm nô bộc cũng không sánh bằng.

Thường ngày, nàng cùng một người nữa là Tiểu Ngọc, phụ trách việc giặt quần áo cho Hạ gia. Chẳng những phải giặt quần áo cho Hạ thừa tướng, các phu nhân, tiểu thư mà đến cả quần áo của thị vệ, nô tài khác trong phủ cũng phải giặt. Ngày thường thôi mà đã vất vả, chọn rộn với công việc rồi. Nay, Tiểu Ngọc sinh bệnh, mọi việc cư nhiên để cho nàng gánh vác. Đến khi nàng giặt xong tất cả chỗ quần áo, thì trời đã tối tự lúc nào.

Nàng, ở Hạ gia, không phải là chủ, nhưng cũng không được coi là nha hoàn.

Thực tế, nàng là Hạ gia tiểu thư, tuy nhiên chưa có người nào coi nàng là tiểu thư, đến chính bản thân nàng cũng vậy.

Nàng chẳng qua là kết quả của sự sai lầm giữa nẫu thân nàng cùng Hạ thừa tướng khi ông ta say rượu. Đáng tiếc là, ngay từ khi nàng còn ở trong bụng nẫu thân, ông ta đã không thèm liếc nhìn đến mẹ con nàng dù chỉ một lần.

Mối liên quan duy nhất giữa nàng cùng Hạ gia chắc chỉ có họ Hạ này đi. Có lẽ, năm đó nẫu thân là sợ mình quên mất cha ruột, cho nên mới lấy cái tên Hạ Nữ – Hạ gia nữ nhi, này đi.

Nàng chỉ như một ti nữ bình thường của Hạ gia, ngày ngày làm việc quần quật để mà sống. Chi khác ở chỗ, những kẻ hầu người ở khác đều được nhận thù lao. Riêng nàng, hần cấp cho một chỗ ở tồi tàn rồi tự cho rằng thế là ổn.

Nàng luôn là nơi trú ẩn của các phu nhân, tiểu thư trong nhà. Dù cho là công việc hay tính tình của nàng, tất thấy đều rất tốt. Chi là không hiểu vì sao bọn họ đều tỏ vẻ không vừa ý, tìm cớ này cớ nọ mà mắng chửi nàng.

Dần dần, việc đó cũng trở thành một thói quen, nàng bắt đầu học được cách im lặng, cách lờ đi bọn họ. Khi bị mắng, nàng cũng chỉ coi như đang ghe một câu chuyện bình thường vậy, hay phiền quá thì cũng như niệm kinh đi. Như thế, trong lòng nàng cũng bình tĩnh đi ít nhiều.

Nàng chưa bao giờ có một khát vọng xa hoa đối với cuộc sống này.

Nàng nghĩ cuộc đời nàng, như vậy cũng tốt rồi. Tuy bình thân, tuy khổn khổ nhưng chí ít sẽ không phải giống các vị phu nhân, tiểu thư trong phủ, suốt ngày tranh đấu đến chết đi sống lại.

Có lẽ, nhân sinh, chính là như thế a.

Nàng luôn tin rằng, được cái này, thì mất cái kia. Nghèo khó, chưa chắc đã là chuyện xấu.

Vừa mới nằm xuống, nàng liền nghe tiếng má Lư ở phòng bếp truyền đến : “Tiểu Nữ à... má Lư mang chút thức ăn đến cho người đây”.

Nàng ở trong phủ, việc ăn uống cũng giống như bao người hầu khác, thậm chí còn bị đãi ngộ kém hơn, hơn nữa khẩu vị của nàng cũng rất ít, mỗi khi đói cũng chỉ ăn có tí chút. Mãi sau này, khi má Lư đến Hạ gia làm việc, trông thấy bộ dạng thảm thương của nàng mà xót xa, liền mỗi ngày đem chút thức ăn dư thừa đến cho nàng. Má Lư là một người phụ nữ mập mạp, đã bốn mươi mấy rồi, nghe nói là có con cái nhưng bọn họ lại bất hiếu, đến nay khi đã già, không nơi nương tựa, bà đành vào Hạ phủ làm việc.

Tựa hồ như hợp mệnh, má Lư rất thương yêu nàng, hơn nữa còn gọi yêu nàng là “tiểu nữ”, xem chừng sớm đã coi nàng là con gái đem đổi đãi thật tốt.

Hạ Nữ nằm trên giường không hề cử động, chỉ nghe có tiếng nũng nịu cất lên : “Cám ơn má Lư...ta mệt mỏi quá!”. Từ sau khi nương qua đời, chưa từng có ai đối xử tốt với nàng. Duy chỉ có má Lư, luôn xem nàng như con gái, tận tâm chăm sóc đầy triu mến, mặc cho nàng làm nũng.

Má Lư cũng rất thích nghe giọng điệu làm nũng của nàng, vừa nghe xong, tâm can lập tức mềm nhũn, chọc người triu mến, liền để thức ăn trên bàn, tiến đến giường xoa bóp hai bả vai gầy guộc kia.

“Nha đầu người! Hôm nay lại phải một mình giặt hết quần áo sao?”. Này Hạ Nữ chính là lương thiện như vậy. Thật khiến người ta đau lòng a.

“Ân, tại Tiểu Ngọc sinh bệnh rồi, ta muốn để cho nàng nghỉ ngơi.”

“Người ấy à, vốn là vậy, cứ thích lo việc cho người ta, bây giờ không phải là mệt chết rồi sao? Lần sau, nhất định phải tìm tổng quản để tìm thêm người phụ giúp!”

“Không cần. Cũng không phải ngày nào cũng như thế này. Nhà Tiểu Ngọc thật sự rất cần tiền. Một ngày tiền cộng ít ỏi mà phải lo cho không biết bao nhiêu người!”. Hạ Nữ thở dài nói. Kỳ thật, so với Tiểu Ngọc, nàng thấy mình còn hạnh phúc hơn nhiều.

Phụ thân Tiểu Ngọc bệnh liệt giường, còn có bảy muội đệ, mẫu thân cũng chỉ biết theo thừa kiếm ít tiền. Mọi kẻ sinh nhai trong gia đình, hầu như đều được đặt trên tấm lưng gầy gò của Tiểu Ngọc.

“Má Lư ta cũng biết, nhưng sức khỏe của ta không tốt, người chỉ có da bọc xương thế này, má Lư nhìn đau lòng lắm!”. Má Lư không khỏi xót xa, nói liên tục.

Hạ Nữ chớp mắt, ánh đèn mờ mờ làm lóe lên giọt nước mắt trên khuôn mặt nàng. Kỳ thật, nàng rất hạnh phúc, có được một người thương yêu nàng như má Lư.

“Má Lư...” .Kim lòng không được, nước mắt lặng lẽ chảy dài. Nàng bỗng cảm thấy ngượng ngùng. Trước giờ, nàng không bộc lộ chân tình thái quá như thế này.

Cảm giác có điểm buồn nôn. May mà sắc trời u ám, không nhìn rõ mọi vật. Nàng cúi đầu che giấu khuôn mặt của mình. Má Lư không biết tâm ý của nàng, chỉ lo dặn nàng nhớ kỹ:

“Ta biết người tâm tính thiện lương, tốt bụng, nhưng cũng phải biết lo cho thân mình chứ, đã mệt thế này, thì làm được gì cho ra hồn nữa!”

“Đã biết, má Lư, về sau ta nhất định sẽ chú ý!”. Nàng cảm thấy trong lòng mỹ mãn, liền đáp lời. Thì ra, thứ gọi là “ấm áp” chính là thế này a!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nam Tử Thần Bí (P1)

Ở phía sau Hạ phủ có một con suối nhỏ, dài. Mỗi sáng, Hạ Nữ cùng Tiểu Ngọc đều mang quần áo ra bên suối giặt giũ.

Dòng suối trong vắt thấy cả đáy. Hai bên bờ cỏ mọc um tùm, một màu xanh thanh tao trải dài theo con suối. Dưới lòng suối lại có vô số đá cuội, bàn chân dẫm lên lại có cảm giác mịn màng khó tả. Thật không khỏi thoải mái a! Ngẩng đầu hít sâu một hơi, mùi hơi nước cùng vị cỏ thơm vào sáng sớm thật dễ chịu.

Đây chính là nơi nàng thích nhất, tự do tự tại, thích hát thì hát, thích nhảy múa thì nhảy múa. Cho dù phải giặt rất nhiều quần áo thì nàng cũng không để ý.

Hạ Nữ nhìn thoáng qua Tiểu Ngọc, sắc mặt nàng vẫn thập phần xanh xao, xem ra vẫn chưa hoàn toàn khỏi bệnh.

Nàng lúi lúi, kéo kéo Tiểu Ngọc đến ngồi trên hòn đá bên bờ suối: “Nhìn thân thể người xem chừng chưa khỏi bệnh đâu. Người cứ hảo hảo ngồi trên này, không cần xuống suối kéo bệnh lại nặng hơn!”

Tiểu Ngọc áy náy nhìn Hạ Nữ: “Không sao! Ta từ nhỏ đến lớn vẫn là cái bộ dạng này. Một mình người giặt nhiều quần áo như vậy không nổi đâu!”

“Cái đồng quần áo có Hạ Nữ ta là xong ngay! Nha đầu ngốc này, ít nhất người phải nghỉ ngơi thêm 2 ngày nữa thân thể mới khá lên nổi. Đến lúc đó, người giặt bù để ta chuồn ra chợ chơi cũng được chứ?”. Nếu không dùng cách này trao đổi, chỉ sợ Tiểu Ngọc nhất định đòi xuống suối. Mà xem bộ dạng của nàng, sắc mặt nhợt nhạt, nói chuyện còn không đủ sức, bệnh khẳng định sẽ không khỏi được a.

“Như thế cũng được. Vậy người cứ giặt đi, ta sẽ vất khô cho”. Tiểu Ngọc liền như thế quyết định.

Hạ Nữ cũng không nói gì nữa, có đôi khi, giúp đỡ quan tâm nhiều quá, sẽ khiến cho người ta sinh cảm giác bất an.

“Được, vậy người ở trên vắt quần áo. Nhớ phải vắt cho khô đấy. Nếu không Lý Bàn Tử mà thấy được thì sẽ có 1 màn thịt người đại chiến!”

Nói xong, 2 người nhìn nhau cười.

Nhắc đến quản sự của Hạ phủ, một người là tổng quản Lâm lão đầu, một người là Phó tổng quản Lý Bàn Tử, suốt ngày lượn lờ chỗ này chỗ kia, chỉ trích gia nhân.

Ai chẳng may phạm lỗi, hần liền lợi dụng để hung hăng giáo huấn một trận. Bất quá Hạ Nữ làm việc rất tốt, lại rất có năng lực. Chỉ cần không nắm được nhược điểm của nàng thì nàng vẫn sẽ vô sự rồi.

Đây chính là kinh nghiệm mà Hạ Nữ đúc kết được.

“Các người là tì nữ của Hạ gia?”

Đang vui vẻ, bỗng sau lưng vang lên tiếng nam nhân lạnh lùng.

Hạ Nữ quay đầu lại, trên nền trời màu xanh lam dịu nhẹ, nàng trông thấy khuôn mặt đẹp đẽ của 1 nam tử. Ngũ quan tựa như khắc, đôi mày kiếm càng toát lên vẻ uy nghi, ánh mắt sâu thẳm như đại dương mênh mông, đôi môi mỏng đầy cương nghị. Đây quả thực là nam tử đẹp nhất Hạ Nữ từng gặp a!

Về đặc ý trên khuôn mặt hần, tựa tiên nhân song cũng mang theo vài phần tà mị tựa ma quỷ, làm say đắm long người. Tên này, quả thực là khác tính của nữ nhân a!!

Nhưng nam nhân tuấn tú kia, lúc này tâm trạng xem chừng không tốt, hàng lông mày rõ ràng đang chau lại.

Hạ Nữ liền thu hồi cái nhìn lộ liễu: “Các người có chuyện gì không?”

“Gia nhà ta muốn hỏi thăm các người chút chuyện!”. Bên cạnh hần có một nam nhân mập mạp, trắng trẻo khác, giọng hần nhỏ nhỏ, thanh âm có điểm giống mấy chú trư nha.

“Chuyện gì?”. Nàng thực sự rất ngạc nhiên, nam tử này, một thân y phục cao quý, khí chất hơn người, nếu có chuyện, sao không trực tiếp vào phủ tìm Hạ thừa tướng. Ông ta đối với người có tiền bạc, có chức vị đều thập phần đãi ngộ tốt.

“Các vị tiểu thư của Hạ phủ, tính cách như thế nào?”. Gã nam nhân béo trắng kia lại hỏi.

Hạ Nữ nhún mày, cái âm thanh này... thật khiến người ta nổi da gà.

Còn nữa, vị công tử này, xem ra là muốn đến cầu hôn đây. Thật không biết tương lai, vị tiểu thư may mắn nào được nhìn trúng. Nàng ngẫm nghĩ, hạ gia kia có 17 vị tiểu thư, ngoại trừ 2 đứa trẻ con 10 tuổi và 8 tuổi, 3 người đang tuổi cập kê, còn lại 12 người kia đã gả đi từ lâu.

Chẳng qua, vị công tử này phải thất vọng rồi. Ngũ tiểu thư Hạ Tuyết Vân, thất tiểu thư Hạ Tuyết Như cùng thập tiểu thư Hạ Tuyết Nguyệt đều được gả tên vào danh sách tuyển cung.

Mà tân hoàng đế mới đăng cơ 1 tháng, đang có ý định lập hậu. Như vậy, trong thời gian này, các nam nhân khác không thể nào ảo tưởng về các nàng.

Nói tới lần lập hậu này, chắc chắn đã có an bài bởi Thái hậu sau lưng đã tính toán cả rồi.

Hơn nữa các vị tiểu thư còn lại tất sẽ được Hạ thừa tướng gả cho Vương Hầu quan tước. Vị công tử này tuy tuấn tú nhưng xem ra thân phận cũng bình thường. Như vậy thì không có hy vọng gì rồi!

“Hạ gia có tất cả 17 vị tiểu thư, mỗi người một vẻ khác nhau. Nhiều như vậy nói bao giờ mới hết a?” Hạ Nữ nhìn bọn họ, vẻ mặt như trên tức nói, lại tìm một tảng đá thoải mái ngồi xuống, bộ dạng như không quan tâm.

“Vậy thì bắt đầu từ đại tiểu thư...” giọng nàng hào sảng cất lên.

Bỗng lời nói trầm ấm phát ra từ nam nhân kia: “Nói ngắn gọn, Hạ gia...à không, thừa tướng thương yêu ai nhất?”

“A!” Hạ Nữ bị hần hỏi, nhất thời không kịp thích ứng. Chưa từng thấy ai hỏi việc này. Như thế nào mới hỏi việc này liền đổi ý hỏi cái khác vậy. Đôi mắt đẹp khẽ liếc nhìn hần, Một lúc sau mới chợt nhớ ra, hần là đang hỏi nàng a!

Hạ gia thương yêu nhất là người nào sao? Tất nhiên không phải là nàng rồi!

Nhưng nam tử này hỏi như thế là có ý gì? Chắc chắn không phải có ý tốt.

Vì thế nàng liền quay đầu, nét mặt không còn vẻ hưng phấn, chỉ thản nhiên nói: “Chúng ta chỉ là phận nô tỳ thấp kém trong phủ, mỗi ngày đều đến đây giặt quần áo, chuyện trong phủ cũng không biết rõ, công tử nếu muốn biết, thỉnh hỏi người khác!”

“Người chẳng phải vừa nói mỗi vị tiểu thư đều có tính cách khác nhau sao, như thế nào lại nói là không biết rồi?”. Nam nhân trắng béo kia tỏ vẻ không tin vắn vẹo.

Hạ Nữ chẳng thèm để ý tới, thủy chung lo giặt quần áo.

Gã trắng mập kia thấy Hạ Nữ không thèm để ý đến bọn họ, liền trừng mắt, tức giận quát: “Tiện nữ lớn mặt!”

Hạ Nữ quay đầu, ánh mắt lạnh như băng ngàn năm: “Người cũng biết chúng ta là nô tì, lá gan rất nhỏ, không dám bàn luận chuyện của chủ tử bao giờ,

nếu vẫn muốn biết, người tự tìm người khác mà hỏi!”

Xem chừng ra gã trắng mập vẫn còn muốn nói điều gì nhưng vị công tử kia liền liếc nhìn Hạ Nữ rồi nói nhỏ: “Đi!”

Hạ Nữ cảm thấy kì quái, nhìn theo bóng lưng của vị nam tử tuấn tú nọ, trên mặt lộ rõ vẻ suy nghĩ sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nam Tử Thần Bí (P2)

Đợi cho hai người kia đi rồi, Tiểu Ngọc mới nói: “Hai người họ thật kì quái, sao tự đứng lại hỏi vấn đề này nhỉ?”. Nàng vốn rất nhát gan a, không dám cùng 2 nam tử kia nói chuyện. Lúc này, khi họ còn ở đây, đến thở gấp nàng cũng không dám. Thật vất vả, đến tận giờ, nàng mới dám mở miệng nói.

Hạ Nữ dừng tay lại, nhìn theo hướng 2 người nọ vừa biến mất, trong lòng bỗng dấy lên chút cảm giác bất an. Là vì chưa từng bị hỏi như vậy sao? Hay do nàng quá nhạy cảm rồi? Bất luận như thế nào, chưa chắc đã là chuyện tốt!

Nàng thản nhiên nói: “Ta cũng không biết. Nhưng thiết nghĩ, đây hẳn không phải chuyện tốt”.

Tiểu Ngọc chưa nghe hết ý tứ của nàng thì đã lộ rõ vẻ hưng phấn trên khuôn mặt: “Nam tử kia bộ dạng thật hảo hảo tuấn tú a! Tuy khuôn mặt hơi lạnh lùng nhưng vẫn thập phần quyến rũ”.

Hạ Nữ thấy Tiểu Ngọc hưng phấn thế, bèn không nói gì thêm. Nam tử kia, quả thực đẹp tựa ngọc khắc, nàng chính là chưa từng thấy qua ai đẹp như thế! Trên người hẳn còn phảng phất khí chất tựa tiên nhân, cùng lực hấp dẫn khó cưỡng. Tuy thờ ơ, lãnh đạm, bất quá, rất mê người đi!”

“Hạ Nữ, vì sao cùng một cha sinh ra mà người lại bị đối xử bất công như thế chứ!”. Tiểu Ngọc buồn bã nghiêm mặt nói.

Nàng vẫn luôn vì Hạ Nữ mà cảm thấy bất bình. Đánh rằng là con gái của một người bình thường, nhưng Hạ Nữ tốt xấu gì chính là con gái Hạ thừa tướng. Vậy mà bị đối xử như nô tỳ, thậm chí có khi còn không bằng nô tỳ. Mọi gia nhân trong nhà làm việc đều có lương bổng. Riêng Hạ Nữ, làm việc quần quật ngày đêm lại chẳng được chút gì cho mình.

“Tiểu Ngọc vì sao lại nghĩ ta không vui?”. Hạ Nữ vô tình cười cười hỏi. Nàng cho rằng cuộc sống thế này có gì là không tốt. Vốn nàng từng đáp ứng mẫu thân sẽ ở lại trong phủ thừa tướng. Vì gánh nặng của lời hứa đó, nàng mới không thẳng bước ra đi.

Pủ thừa tướng này, trước nay chưa từng tồn tại cái gọi là tình người. Lúc nào cũng đầy rẫy những cuộc đấu tranh vô hình gay gắt.

Nàng chỉ là thích cảnh thiên nhiên nơi này. Tỳ như hiện tại, có thể đứng bên dòng suối tham lam hít hà hương cỏ thơm vào sáng sớm.

“Người biết không? Đương kim hoàng thượng đang tuyển chọn hoàng hậu đấy! Hơn nữa nghe nói, khả năng các vị tiểu thư trong phủ ta được chọn gần như là chắc chắn!”. Tiểu Ngọc nhỏ giọng nói.

Hạ Nữ liền cười nhẹ một tiếng, nàng đương nhiên biết chuyện này.

Ai cũng biết, Hạ thừa tướng là người chức cao vọng trọng, quyền lực có thừa, sau lưng lại thêm Thái hậu chống đỡ, âm thầm bày mưu tính kế.

Hơn nữa, các tiểu thư của Hạ gia cũn không đơn giản. Chỉ không biết, tương lai vị nào may mắn được ngồi vào vị trí hoàng hậu.

Mới nghĩ tới đây, lại thấy vẻ mặt cẩn thận của Tiểu Ngọc: “Hạ Nữ, người nghĩ ai sẽ có khả năng trúng tuyển?”

“Ai cũng có thể!”. Quả thật như thế, cái bọn họ cần là củng cố quyền lực. Chỉ cần là nữ nhi của Hạ gia, là ai không quan trọng.

Nhưng rốt cục, Hạ tướng... hẳn coi trọng người nào.

Bất quá, trước mắt, nhiều người cho rằng tiểu thư Hạ Tuyết Như sẽ được chọn. Một người tâm tư thâm trầm, đoan trang, lại nắm rõ công phu nữ tử trong tay.

“Theo ta thấy, nhất định là Tuyết Nguyệt tiểu thư. Bộ dạng nàng đẹp như thế, nếu làm hoàng hậu, chắc chắn sẽ khiến hoàng thượng si mê”. Tiểu Ngọc tình té nghĩ.

Nói xong, lại bắt đầu do dự: “Nhưng mà, ngoại hình Tuyết Như tiểu thư cũng đẹp a! Nếu trở thành hoàng hậu, nhất định sẽ là một hoàng hậu đoan trang tao nhã”. Đôi mắt to nhìn Hạ Nữ, lại nhiu mày: “Nhưng Tuyết Vân tiểu thư cũng rất giỏi a! Nàng thực sự hơn người, biết đâu hoàng thượng không thích nữ tử bằng tài nữ thì sao?”.

Tuyết Vân, nếu Tuyết Vân được tuyển làm hoàng hậu, Hạ Nữ nàng cũng rất tán thành.

Tuyết Vân tuy trời sinh bản tính lạnh lùng, nhưng đó cũng được coi là cốt cách thanh tao, cao ngạo. Ở Hạ gia, tính tình của nàng cũng được coi là tốt hơn nhiều người.

Bất quá, rất ít khả năng. Nàng không phải là một con tốt trên bàn cờ, là một tài nữ, lại có lúc hơi rụt rè. Thừa tướng nhất định sẽ không thích.

“Hạ Nữ, ngươi nói sẽ là ai chứ?”. Tiểu Ngọc nhất nhất không buông tha hỏi.

“Ta không phải là thừa tướng, cũng không phải là Thái hậu, càng không muốn lấy hoàng đế, làm thế nào biết là ai? Tiểu Ngọc cô nương, nếu ngươi còn tiếp tục lải nhải như thế, đồng y phục này thật không thể nào giặt cho xong được a!”. Hạ Nữ từng chữ, từng chữ nói.

Nha đầu Tiểu Ngọc kia cái gì cũng tốt, chính là nói nhiều quá đỗi. Mà đây là nơi không phải cái gì cũng nói được. Đôi lúc bắt cần lại tai bay vạ gió.

“Ta sẽ xuống dưới giúp ngươi!”. Nói đoạn vén tay áo chuẩn bị bước xuống suối.

Hạ Nữ vội ngăn nàng lại: “Tiểu Ngọc, ý ta không phải vậy, ta không phải muốn ngươi xuống đây giúp a! Nhìn bộ dạng ngươi xem, cứ như cây non lung lay sắp đổ. Thôi ngồi yên một chỗ không làm vương chân vương tay ta là tốt rồi”.

“Nga, vậy ta sẽ ngồi đây”. Tiểu Ngọc biết thân thể mình không tốt, cũng không có ý làm trái lời Hạ Nữ.

Nhưng mọi hôm, nàng lao động quen rồi, giờ lại như cấp trên ngồi canh Hạ Nữ làm việc. Đã không thể làm việc, lại không thể nói chuyện. Thật sự rất khó chịu a!

Vì thế, cái miệng nhỏ nhắn lại tiếp tục lải nhải bên tai Hạ Nữ.

“Hạ nữ.”

“Chuyện gì?” Hạ nữ ngẩng đầu hỏi nàng.

“Kỳ thật bộ dạng ngươi cũng rất được nha! Nếu thừa tướng chịu thừa nhận ngươi, biết đâu ngươi lên làm hoàng hậu cũng không chừng”. Tiểu Ngọc nhìn nàng nói.

Hạ Nữ cúi đầu nhìn mình trong làn nước. Kỳ thật, nhiều năm trôi qua như vậy, ngày ngày bận rộn, nàng chưa bao giờ nhìn kỹ diện mạo của mình.

Hàng lông mi của nàng dài cong vừa phải, đôi mắt đen tuyền mang theo ánh nhìn trong trẻo tựa làn nước kia vậy, cái mũi xinh xắn như được chạm trổ khéo léo, đôi môi nhỏ nhắn hơi tái, làn nha trắng nhợt thiếu sức sống.

Có lẽ, điểm đặc biệt nhất trên đôi mắt nàng chính là đôi mắt với ánh nhìn trong trẻo, như mặt hồ tĩnh lặng. Chung quy, khuôn mặt nàng nhiều nhất chỉ có thể gọi là thanh tú. Nếu đem ra so với tiểu thư của Hạ gia, thật sự kém xa đi!

“Nếu ta trở thành hoàng hậu theo lời ngươi... thiên hạ này sẽ đại loạn mất!” Hạ nữ thần nhiên đáp.

Cho dù Hạ Thừa tướng chịu thừa nhận nàng là con gái, cũng sẽ không có khả năng. Bởi nàng là một đứa con gái xuất thân tỳ nữ, diện mạo bình thường lại không có tài cán gì, thật không có giá trị.

Nhưng là có đôi khi, thế sự luôn khiến con người ta phải ngã ngửa.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Nỗi Lo Lắng Của Hạ Gia

Vừa trở về phủ, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã thấy Tuệ tỷ tỷ thẳng hướng Hạ Nữ chạy tới: “Hạ Nữ, Tuyết Như tiểu thư tìm ngươi. Nghe nói là chuyện gấp, ngươi mau tới đó đi!”.

Nàng tò ý đã hiểu, liền hướng Như Ý các mà đi.

Tuyết Như tìm nàng, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt.

Nàng ở Hạ gia, thân phận còn thấp kém hơn cả một nô tỳ bình thường. Bởi vì, lúc nào nàng cũng phải nhẫn nhịn để các phu nhân và tiểu thư trút giận lên đầu.

Bọn họ tựa hồ rất thích tìm nàng mỗi khi tức giận.

Bất quá may mắn ở chỗ, bọn họ sẽ không đánh nàng, nói cách khác, nàng sẽ không phải chết không toàn thân. Bọn họ chỉ là muốn nàng đứng trước mặt, mặc cho họ thỏa chí mắng chửi.

Nhưng trên thực tế, người mà các nàng muốn mắng, không phải là Hạ Nữ ta nha!

Hạ Nữ chỉ là vật thay thế để họ phát tiết. Bởi người thực sự làm các nàng tức giận, chung quy không có cách nào chửi thề được.

Những người như vậy, quả thực là thập phần biến thái đi!

Mà các nàng, sau khi mắng xong, sẽ vô cùng vui vẻ. Vốn dĩ, Hạ Nữ lại là người trầm mặc từ trước đến nay, hiển nhiên sẽ không mang chuyện của bọn họ đi nói với ai. Đây cũng chính là một trong những lí do vì sao họ hay tìm nàng để trút “hối lòng”.

Hơn nữa, giữa các nàng cũng duy trì sự phối hợp ăn ý. Tuyệt nhiên sẽ không có ai tìm Hạ Nữ soi mói bất cứ thông tin gì.

Mới đi vào, đã nghe thấy tiếng chửi mắng của Tuyết Như. Hai nha hoàn của nàng đứng ở cửa cúi đầu không lên tiếng, thực rất sợ hãi. Toàn bộ Hạ gia này, người khi nổi giận lên, đáng sợ nhất chính là Tuyết Như.

Khi đứng trước mặt người ngoài, Tuyết Như luôn tỏ ra đoan trang, nhã nhặn, ra vẻ mình là một tiểu thư khuê các.

Đến khi về nhà, mới hiện nguyên hình theo tiêu chuẩn Mẫu Dạ Xoa, rất hung dữ. Người người trong phủ đều biết nhưng không ai dám hé ra ngoài nửa lời.

Hạ Nữ hít một hơi thật sâu, đẩy cửa vào, chỉ thấy một cái gối hương nàng bay tới. May nàng kịp thời cúi đầu mới tránh được “kiếp nạn” này.

Tiếng chửi mắng lại bắt đầu.

“Nguoi! Nha đầu chết tiệt kia!! Như thế nào mà bây giờ mới chịu đến!!!!????!!!!”.

“Nô tỳ chỉ mới làm xong việc”. Nàng thấp giọng nói.

Nhưng là Tuyết Như không thèm nghe lọt vào tai lấy một từ, nàng ta đang gấp gáp tìm ra một người để phát tiết. Nguyên lai, phụ thân sẽ dốc sức đưa nàng lên làm hoàng hậu. Chẳng hiểu sao hoàng thượng lại đòi tự chọn một trong những nữ nhi của Hạ gia làm hậu. Nàng không phải là không tự tin vào bản thân. Nhưng nàng biết, Tuyết Nguyệt dung mạo cũng vô song, đối với nàng tất thêm một tình địch.

Nàng không phục, nàng chính là không phục. Nàng chuẩn bị lâu như vậy, cố gắng trở thành một nữ tử đoan trang, hiền thực, tao nhã, thấu hiểu lễ nghĩa, lại luôn vâng lời phụ thân.

Hết thảy những cố gắng này, tuyệt đối không thể bỏ phí!!!

“Nguoi nói xem, vì sao lại không trực tiếp chọn ta? Vì sao phải lựa chọn lại? Ta mới là sự lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị hoàng hậu, không phải sao?! Thái hậu cũng quá vô năng đi, hoàng thượng nói muốn tự chọn, liền để hắn chọn. Hoàng thượng còn trẻ, chưa từng trải nhiều, nhất định sẽ bị sắc đẹp dẫn dụ, làm sao có thể đưa ra sự lựa chọn chính xác được!”

“Nguoi nói xem phải hay không phải?”. Nàng hỏi thẳng Hạ Nữ.

...

Thật không biết cuối cùng, mũ phượng sẽ rơi vào đầu ai?

Việc này có ý tứ thật sâu xa!

Hoàng đế đi nước cờ này, đến tận cùng là tốt hay xấu, đúng hay sai?

Không biết đến mừng hai tháng tám này, cục diện thay đổi, ai khóc ai cười thật khó đoán!

Nhưng dù thế nào, cũng chẳng liên quan đến nàng. Nàng là Hạ Nữ, là một nô tỳ hèn mọn, thấp kém.

Nhưng sự tình thế gian, chỉ vậy thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Ý Chỉ

Mùng hai tháng tám, mọi người trong Hạ gia đều rất hưng phấn, mới sáng sớm tinh mơ đã vội rời khỏi giường. Hạ phủ trở nên ồn ào, náo nhiệt hơn hẳn thường ngày, tui nô tỳ lại được dịp vui sướng vì được mặc quần áo mới, tranh thủ đi tới đi lui giữa các quan lớn, khách quý.

Hôm nay, người trong cung sẽ tới rước dâu, Hạ phủ bốn phía treo giấy báo hỷ cùng đèn lồng đỏ.

Ba vị tiểu thư xinh đẹp đang ngồi phía sau nhà, chờ đợi một mệnh thánh chỉ tới làm thay đổi vận mệnh của các nàng.

Hạ Nữ cũng vui vẻ trong ngày đặc biệt này, nàng có thể ăn đồ ăn ngon, mặc quần áo mới. Hơn nữa, Hạ phủ có lệnh, ăn chuẩn cho đám gia nô, sau khi lễ đăng hậu kết thúc, sẽ được nghỉ ngơi hai ngày không trừ lương bổng.

Hết thảy những điều này thật tốt đẹp. Trong lòng Hạ Nữ cho tới lúc này thật thỏa mãn, bình yên với sự tồn tại của mình. Nàng quả thực là người vui vẻ nhất a!

Chỉ thấy Tiểu Ngọc lại gần mình, nhỏ giọng thì thầm với nàng. Chính là không cần Tiểu Ngọc mở miệng, Hạ Nữ đã biết nàng muốn nói gì.

Nửa tháng nay, người của Hạ gia, thậm chí là mọi người trong kinh thành, sau khi cơm no rượu say thì thích thảo luận nhất một vấn đề: vị tiểu thư nào của Hạ gia sẽ thành phượng hoàng, đem lại vinh hoa phú quý cho gia tộc?

“Hạ Nữ, ngươi nói xem, ai sẽ được tuyển làm hoàng hậu đây?”. Rõ ràng là một thanh âm nho nhỏ như tiếng muỗi vo ve, đến Hạ Nữ thực nghe còn không rõ. Vậy mà bên cạnh đã thấy vài tiểu nha đầu đi tới.

“Có phải hay không là Tuyết Như tiểu thư? Hay Tuyết Nguyệt tiểu thư? Thế còn Tuyết Vân tiểu thư thì sao?”

Mọi người đối với truyện này thật hứng thú, cao giọng tranh luận như thế thực khiến người ta bội phục!

Có lẽ, là thân phận hạ nhân, ngày ngày phải mệt nhọc làm việc, thú vui duy nhất để đẩy lùi mọi mệt mỏi là bàn tán chuyện tầm phào.

Hạ Nữ không tiếp lời, đối với nàng mà nói, ba cái chuyện bàn tán sau lưng người khác tuyệt nhiên không hề hứng thú! Nàng chỉ hy vọng được bình an mà sống, không vướng mắc bất cứ sai lầm nào là tốt rồi.

Ai làm hoàng hậu, đối với nàng, không có ý nghĩa gì cả.

Hơn nữa, xem sắc trời, có lẽ thánh chỉ cũng sắp đến rồi!

Mới nghĩ tới đó, chợt nghe thấy tiếng Lâm hộ vệ được phái đi quan sát tình hình quay trở về hét lớn: “Đến đây, đến đây mau lên!! Đoàn đón dâu của triều đình đã tới đường lớn, sẽ đến ngay thôi!! Mọi người nhanh nhanh chuẩn bị đi!”

Lý Bàn Tử vừa nghe, to giọng ra lệnh: “Các người, 10 người mau đi mời lão gia, phu nhân cùng các tiểu thư ra nghênh chỉ. Còn 10 người các người thì đi mời các vị khách quý. Những người còn lại ở chỗ này chuẩn bị cho thật tốt, chỉnh trang tư thế, tác phong để nghênh đón thánh chỉ!”.

Lệnh vừa nói ra, mọi người y vậy mà làm.

Hạ Nữ không bị an bài làm bất cứ cái gì, liền tìm một góc khuất để đứng. Nàng trước giờ vẫn thế, trừ phi gặp tình huống bất đắc dĩ, nếu không nàng quyết không ra mặt. Bất quá, việc tiếp thánh chỉ là việc lớn, cả phủ đều ra tiếp chưa kể các khách quan, nhằm bày tỏ lòng tôn kính.

Những âm thanh náo nhiệt càng lúc càng gần. Trong phủ cũng nghe thấy tiếng bước chân tấp nập đang tiến dần đến Hạ gia. Mọi người đều lộ vẻ khẩn trương, vội chỉnh sửa y phục, đầu tóc.

Lần này, nữ nhi Hạ gia được chọn gả vào cung, khắp chốn mừng vui đại sự. Trên đường thăm dò trải dài từ Hạ phủ đến tận hoàng cung. Các tiết mục chúc mừng diễn ra sôi nổi hai bên đường.

Trong phủ đã sớm chuẩn bị đâu vào đấy, người người chỉnh tề chờ đợi quân của triều đình đến đón dâu. Bầu không khí uy vũ, trang nghiêm, xem lẫn nỗi vui mừng khó giấu.

Hạ thừa tướng dẫn đầu mọi người, quỳ xuống, hô to vạn tuế.

Triệu công công tay cầm thánh chỉ, vẻ mặt cười khanh khách, đi lại hiện ngang, mở cuộn thánh chỉ, thanh âm eo là vang lên.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, Hạ thừa tướng, hai đời lập công, vì dân chúng, vì giang sơn xã tắc mà hết mình. Nữ nhi họ Hạ danh Nữ, vừa tài đức lại đoan trang, có khí chất của bậc quốc mẫu, nay phong làm hoàng hậu, lập tức tiến cung! Khâm thử...”.

“Tạ ơn”.

Chỉ mấy câu thánh chỉ ngắn ngủi được thốt ra, lại làm mọi người ở đây hoảng sợ. Mà hoảng sợ hơn ai hết chính là Hạ Nữ. (Qing Qing: may mà tỳ thân kinh vững)

Nàng sững sờ ở giữa sảnh, chỉ cảm thấy trước mặt có một trận cuồng phong bay đến, cuốn tất cả cát đất đập đầy vào mặt. Mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ hơn hết thấy.

Triệu Đức nhìn đám người đang sững sờ trên mặt đất, bất đắc dĩ cười cười. Hoàng thượng dùng chiều này, thật đúng dọa người. . . Lại đi cưới một nữ nhân ti tiện, thấp kém của Hạ gia.

Cái này xem chừng, sợ là sẽ chọc cho Thái hậu cùng Hạ tướng giận đến mức phổi cũng phải học ra!

Hắn nhớ tới lời hoàng thượng nhắn nhủ, bèn bước tới xem Hạ thừa tướng trước, cười nói: “Chúc mừng Hạ tướng! Chúc mừng Hạ tướng! Từ hôm nay trở đi, người chính là quốc trượng rồi”.

Hạ An Đạt lúc này cười còn khó coi hơn khóc. Hắn là người từng trải lão luyện, cuối cùng lại tính sai một bước, không thể ngờ hoàng thượng lại tàn nhẫn đến thế, thậm chí hắn có đứa con rồi mà cũng biết.

Cái nữ nhi kia, hắn chưa từng thừa nhận là con gái, nó cũng chỉ do một phận tiện ti sinh ra, không tài vô mạo!

Song đối diện với truyện này, hắn không thể nào phát hỏa, chỉ còn cách chấp nhận thánh chỉ, nếu thực sự không được như ý, sẽ trao đổi người. Hạ Nữ kia, trăm ngàn lần không thể để nàng tiến cung. Không những đối với hắn chẳng có giá trị, hơn nữa vốn trước giờ hắn với nàng chưa từng có hảo cảm. Những năm gần đây, mọi người trong phủ khi dễ, áp bức nàng, hắn đều biết nhưng không hề đem đặt vào trong mắt.

Vì thế hướng Triệu công công nói: “Công công đã nói thế, sau này tiểu nữ vào trong cung, còn phải nhờ công công tương trợ, chỉ bảo.”.

Triệu Đức một mặt cười xấu xa. Hắn khi mới mười bốn tuổi đã vào cung, tới nay cũng đã hai mươi năm rồi. Cái dạng sắc mặt nào mà chưa từng thấy qua. Hạ tướng nghĩ gì, hắn há lại không biết. Chính là không ngờ Hạ tướng một đời cao minh, sáng suốt, lại bị hoàng thượng quay như quán cờ.

Vì thế hắn hạ giọng nói bên tai thừa tướng: “Hạ tướng, ta suýt nữa thì quên, hoàng thượng có lời muốn truyền riêng tới ngài”.

Hạ An Đạt ngẩng đầu, đối với vẻ mặt cười cợt của công công, giờ khắc này hiểu rõ vị Triệu công công này vốn không muốn hỗ trợ hắn.

“Hoàng thượng nói, người đã từng gặp qua Hạ Nữ cô nương. Nếu có việc gì sơ suất xảy ra, đó là tội khi quân đáng chém đầu!”. Triệu Đức đứng thẳng dậy, vẫn là bộ dạng tươi cười, hướng bọn quan viên chào hỏi.

Nghe Triệu Đức truyền xong mấy câu đó, Hạ An Đạt hai mắt hí lên lộ ra đầy hận ý. Vị hoàng đế này, xem ra càng lúc càng không đơn giản. Thế nhưng đây mới chỉ là bước đầu thôi!

Triệu công công lúc này mới quay đầu hô: “Lý ma ma, còn không mau giúp tân hoàng hậu tắm rửa, thay quần áo, chớ để giờ tốt trôi qua!”.

Đoạn lại quay đầu nhìn Hạ thừa tướng: “Nghĩ đến Hạ tướng một đời bao chiến công. Từ giờ phút này, nữ nhi Hạ Nữ đã trở thành hoàng hậu rồi. Thân phận cao quý, không phải ai cũng có thể tới gần. Bởi vì thời gian tương đối cấp bách, hoàng thượng đã có ý lệnh cho cung nữ nhị phẩm trong cung là Lý ma ma đến giúp tân hoàng hậu trang điểm dung nhan, sửa soạn y phục. Hoàng ân mệnh mong tuân theo!”.

“Tạ chúng long ân. Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”. Hạ An Đạt tràn đầy bất mãn, hận ý nói Triệu Đức một tràng dài nói ra, đem hết thấy sự việc đã được bố trí xong xuôi phơi bày trước mắt. Hạ An Đạt có muốn giờ trở, chỉ sợ bây giờ hoàn toàn bất lực, đành phải trở mặt nhìn tiện nữ kia tiến cung làm hoàng hậu. Tạm thời những thứ khác phải gác lại, sau này tính tiếp!

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Họa Đến Thân

Hạ Nữ cứ thế bày ra bộ dạng ngây đại, dù cho ba mươi mấy cung nữ tắm rửa cho nàng, giúp nàng mặc y phục phụng hoàng đồ thắm, đội mũ phượng rực rỡ, đẩy vào xe hoa, thẳng hướng hoàng cung mà đi.

Một đạo thánh chỉ đã khiến cho số mệnh của nàng điên đảo. Hậu vị, mẫu nghi thiên hạ, nàng cũng không thích a!

Nàng không cho rằng chính mình có cái phúc lớn như vậy, có thể một bước nắm lấy vinh hoa phú quý như thế này.

Nàng thường thấy các vị phu nhân trong phủ lúc nào cũng cùng nhau tranh đấu gay gắt, quá mức hắc ám, ô uế!

Hạ phủ có mười tám vị phu nhân, như thế đã là quá nhiều rồi. Huống chi hậu cung của hoàng đế, tam cung lục viện, ba ngàn phi tần, chẳng lẽ không phải lại càng âm u hay sao?. Mà nàng, chỉ là một nữ nhân bạc mệnh.

Thầm nghĩ tới màu xanh của bầu trời bao la, dòng suối với làn nước trong suốt, chim chóc bay lượn không ưu sầu, đàn cá bơi dưới nước đầy thỏa chí, như vậy...nàng liền thỏa mãn.

Thân phận cao quý thì như thế nào? Thân phận ti tiện thì như thế nào?

Con người khi còn sống, vội vàng qua quýt, đau khổ đuổi theo danh lợi, chẳng qua chỉ tự làm chính mình khổ thôi. Tùy ý mà sống, không phải là rất tốt hay sao?

Nàng trong mắt mọi người, có lẽ là dễ mến, là yếu đuối, nàng luôn bị người ta chửi mắng, bị người ta áp bức, bị trút giận lên đầu.

Đối với nàng mà nói, chẳng qua đó là kiếp nạn khó khăn mà mỗi người trên cuộc đời này phải trải qua mà thôi.

Làm người ai chẳng thế!

Chính là hoàng đế cao cao tại thượng như vậy, có mấy ai dám hướng hấn thuyết giáo?

Nàng thấy mình ít nhất là hạnh phúc hơn hẳn, người ta mắng chửi thẳng vào nàng, như vậy nàng liền biết ai đối với nàng tốt, ai đối với nàng không tốt!

Bọn họ đánh nàng, chửi nàng, mắng nàng, nàng biết ít ra họ còn quan tâm đến sự tồn tại của mình...Nhưng còn hoàng thượng, người sẽ tìm ra được một người tri âm thực sự sao?

Trước mặt, mũ phượng rủ xuống, từng chuỗi ngọc sáng theo gió mà mềm nhẹ đung đưa, phát ra tiếng trong suốt ôn nhuận. Mũ phượng này quá nặng, thực sự là quá nặng đi!

Nàng đưa tay vuốt ve bộ đồ tơ lụa thêu đầy kim tuyến vàng đang khoác trên mình. Bộ đồ được khảm mã não Ngọc Thạch, vừa cao quý vừa hoa lệ. Duy nhất có cảm giác là không chân thật. Trên bộ hỷ phục chỉ thêu duy nhất một tiểu phượng hoàng đang ngẩng cao đầu. Tựa hồ, cười nhạo thân phận của nàng sao hèn mọn.

Nàng muốn kháng cự, nhưng chính là lời đầy miệng mà không thể thốt ra, cuối cùng lại chọn cách im lặng. Nàng biết trọng lượng lời nói của mình nhẹ ra sao, sẽ không có ai thèm nghe cả.

May mắn thay, vị Triệu công công kia đã tuyên cáo không cho người trong phủ tới gần nàng. Nói cách khác, nàng thật sự không biết phải đối mặt với gia nhân trong phủ, với đám nữ nhân như lang như sói kia như thế nào!.

Nàng rõ ràng nhìn thấy, trong mắt Tuyết Như bắn ra những tia âm độc. Nếu cái nhìn ấy có thể giết người, thì chắc chắn Hạ Nữ nàng đây đã nát bét rồi. Mà không, không chỉ Tuyết Như, đại phu nhân, nhị phu nhân, tứ phu nhân đều như thế.

Còn Hạ thừa tướng, trong mắt ông ta vừa mang theo vẻ ngoan độc, còn có vẻ khinh bỉ không che giấu.

Có lẽ ông ta cũng đang hối hận đi!

Hối hận vì lúc trước sao không giết ta, hẳn căn bản là một người giải quyết mọi việc rất chu toàn. Chút nữa thôi, nữ nhi mỹ lệ ngoan ngoan của hắn đã có thể lên làm hoàng hậu, sau đó hắn sẽ an tâm đầu gối sỏ mũi trong triều đình, trở thành kẻ dưới một người nhưng trên vạn người uy phong.

Mà hết thấy, những việc như vậy lại bị một kẻ thấp hèn dư thừa là nàng làm hỏng.

Nàng đột nhiên lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy không sợ hãi những tiếng mắng chửi. Ông ta lựa chọn sự trầm mặc mà chống đỡ, như oa nhi ngoan ngoãn, tùy ý người khác bày bố.

Nàng nghe nói, hoàng thượng tự mình đến cưới Giang Nghi Thanh.

Xem ra, hẳn thực sự muốn làm cho Thái hậu cùng Hạ tướng mất mặt.

Chẳng những chọn một người hèn mọn như nàng làm hoàng hậu, lại còn tổ chức cưới đồng thời, đích thân hắn đến cưới Giang Nghi Thanh. Đây có lẽ là chuyện có một không hai từ trước đến nay. Bởi chưa từng có vị hoàng đế nào lại nạp thêm phi tử cùng lúc với lễ rước hậu, chẳng những thế mà còn tự mình đi cưới quý phi.

Làm cho người ta hoài nghi, rốt cục địa vị quý phi cao hơn hay địa vị hoàng hậu cao hơn. Đây rõ ràng là bày trò cho mọi người cùng xem, để bọn họ biết, ai mới thực sự là người tôn quý.

Nàng đối với việc này, cũng từng nghe qua.

Kinh thành đông đúc, người ở dày đặc, trên truyền dưới kể, chuyện càng ngày càng lan rộng. Nàng kỳ thực rất bội phục đương kim hoàng đế!

Để lấy được nữ tử mình yêu, dám đứng ra chống lại Thái hậu cùng thừa tướng. Một vị hoàng đế si tình như vậy, có hay không là một vị lang quân tốt.

Nếu lúc này, người làm hoàng hậu không phải là nàng mà là các vị tiểu thư kia, chỉ sợ họ sẽ tức giận mà chết!

“Nô tỳ không hiểu!”. Kỳ thực lúc Tuyết Như hỏi nàng, nàng cũng muốn nói là người không thích hợp, nhưng là nàng không dám! Một nữ tử ác độc như thế, nếu là bậc mẫu nghi thiên hạ, hẳn sẽ tạo ra rất nhiều tai ương.

Nhưng là, người thế nào mới thích hợp để làm hoàng hậu đây?

Nói thật, nàng cũng không biết.

Có lẽ, đối với Hạ Nữ, Tuyết Nguyệt có mỹ mạo, Tuyết Như có tâm kế, Tuyết Vân thiện lương hơn hẳn, có lẽ đây mới là hoàng hậu cần chọn.

Nhưng mà, thế gian nào có chiều theo lòng người!

Tuyết Như thật không gây khó xử cho nàng. Nhưng nhìn nàng, Hạ Nữ nàng xác thực không hiểu, Hạ Nữ nàng vốn cả ngày trầm mặc, mọi chuyện không biết chống lại, bình thường là một nô tỳ đề tiện.

Thế thì làm sao có thể biết được ai thích hợp để làm hoàng hậu?

Song Tuyết Như vẫn tức giận, nàng thực tức muốn nổ não, bộ móng tay bị nàng ép tới đứt một đoạn mà không hề hay biết.

Bình thường, nàng rất trân trọng móng tay của mình nha!

Nàng ở trong phòng đi tới đi lui, phiền chán xắn ống tay áo, trong miệng thì thảo nói: “Không thể nào, không thể nào, ta nhất định phải lên làm hoàng hậu, ta nhất định phải lên làm hoàng hậu!!! Ta muốn yên tĩnh, ta không thể sợ, không thể loạn!”

Nói xong, lại ngồi trở lại trên ghế.

Hạ Nữ yên lặng đi tới trước bàn, rót chén nước đưa cho nàng: “Tiểu thư uống miếng nước, từ từ bình tâm đi!”

“Ân”. Tuyết Như tiếp nhận từ tay Hạ Nữ, một ngụm uống xong, liền buông chén.

Tiếp đó nói: “Người lui xuống trước đi!”

Hạ Nữ gật gật đầu, lui xuống. Chỉ tới nửa đường, thấy Tuyết Như thêm một câu: “Chuyện hôm nay, không thể nói ra ngoài!”.

“Phải”. Hạ Nữ gật đầu.

Quả thật, chuyện hôm nay cũng có thể đem lớn xem thành nhỏ, đơn giản là Tuyết Như tri trích gia nhân vậy thôi. Nhưng nàng ta chính là tri trích hoàng thượng cùng Thái Hậu, nếu chẳng may bị truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ không thoát khỏi tội chém đầu.

Chính là chuyện như vậy, sợ là vị trí hoàng hậu vốn sẵn có đối tượng đang bị dao động. Xem ra, đương kim thế tử thật không đơn giản.

Nhớ rõ mấy năm trước, người ta vẫn đồn hoàng thượng là một vị vua hiền lành, sợ là không phải vậy đi! Đẳng cơ chưa được bao lâu, đã bắt đầu đối chọi với Thái hậu rồi, chắc chắn không phải là một vị vua bù nhìn hiền lành!

Khí phách vương giả, chẳng lẽ muốn thể hiện rồi sao?

Nhưng là Hạ tướng há lại để yên?

Còn có Thái hậu.

Nàng nhớ rõ, đại phu nhân trong lúc vô tình từng tiết lộ một câu, Thái hậu vẫn muốn nắm trong tay quyền lực, bởi vì đương kim thiên tử không phải con ruột của bà ta.

Đối với bà ta mà nói, đây không phải là chuyện tốt.

Cuối cùng, màn che bị xốc lên, dĩ nhiên là do Lý ma ma, còn có mười mấy cung nữ.

Bọn họ tiến đến trước mặt Hạ Nữ, quỳ xuống: “Lão nô tham kiến hoàng hậu nương nương!”

Phía sau, chừng mười mấy cung nữ cung theo đó quỳ xuống: “Chúng nô tỳ khấu kiến hoàng hậu nương nương!”

“Các người, các người mau dậy đi! Không cần phải như thế này!”. Hạ Nữ hoang mang rối loạn đứng lên, khề đi đến đỡ Lý ma ma.

Đã thấy Lý ma ma đem tay nàng vung ra: “Hoàng hậu nương nương phải chú ý thân phận, chủ nô khác nhau, không được đánh mất lễ nghi!”. Trong thanh âm thể hiện rõ ràng sự bất mãn và chán ghét.

Lời nói kia ẩn chứa sự vô lễ, không che giấu!

Hạ Nữ không thể tưởng tượng được lòng hào tâm của mình lại bị người ta đem nói thành ra như vậy. Vì thế suy đi tính lại, không biết phải nói như thế nào mới tốt.

Lại nghe được Lý ma ma nói: “Hoàng hậu, người là muốn phạt đám nô tài chúng tôi quỳ mãi ở đây sao?!”. Ngữ khí thập phần khó chịu. Có thể nhìn ra được, đối với Lý ma ma, vị hoàng hậu này hoàn toàn không xứng đáng, có lẽ mọi người ai cũng nhìn ra được cái không tương xứng ấy đi! Một người thì tôn quý mà anh tuấn, cao cao tại thượng là hoàng đế. Một người thì ti tiện như cỏ, là dân nữ tướng mạo bình thường. Là người mà tổng hợp lại, không hề thấy bất cứ điểm nào xứng đáng.

Chính bà ta cũng không tưởng được Hạ Nữ muốn gì. Nàng chỉ muốn trở về gian nhà gỗ nhỏ kia, sống cuộc sống vất vả nhưng vui vẻ với thân phận nô tỳ.

Nàng phục hồi tinh thần, vội lui quay về bên giường, ngồi đẹp đẽ, quý phái trên long sàng, đối với các nàng nói rõ: “Các người đứng lên đi!”.

Chỉ thấy chúng nô tỳ tạ ơn.

Lý ma ma kéo ra một cung nữ có y phục bất đồng với những cung nữ khác, nói: “Đây là Lâm Ngọc, từ nay về sau, nàng sẽ phụ trách việc hầu hạ hoàng hậu nương nương”.

“Ngạ!”. Hạ Nữ ngồi kia, không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể gật gật đầu. Nàng sợ nếu nói sai cái gì, sẽ phải nghe Lý ma ma giáo huấn.

“Hoàng thượng đêm nay không đến phượng tê cung rồi, nương nương có thể thay quần áo để đi ngủ!”. Lý ma ma lại nói tiếp.

Nghe thấy câu này, Hạ Nữ trong lòng không biết nên vui hay buồn, chung quy cũng vẫn buồn, đại hôn đêm nay, phu quân không thêm bước vào động phòng nửa bước. Nàng làm tần nương, thật khiến cho thế nhân chê cười a!”.

Chẳng lẽ vì là thân phận hèn mọn, liền làm cho người ta tan nát lòng vậy sao?!

Không biết lấy dũng khí từ đâu, Hạ Nữ ngẩng đầu hỏi: “Hoàng thượng đi nơi nào nghỉ qua đêm?”. Chính là lời vừa nói ra, nàng liền hối hận. Nàng rất cục vì sao lại quan tâm đến vấn đề này.

Kỳ thật, không cần hỏi cũng biết. Hắn giờ phút này, hẳn đang ở chỗ Giang Nghi Thanh, hôm nay cũng là ngày đồng hôn của nàng với nàng ta.

Nhưng nàng là Hạ Nữ, rất giỏi thích ứng với hoàn cảnh. Nàng đối với hậu vị, tâm không để ý, cũng không để ở trong lòng. Đối với việc có được hoàng đế sủng ái hay không, cũng không xem là quan trọng.

Nàng quả thực rất bình thường, nếu như hoàng đế đem nàng đối đãi thực tốt, một mực sủng ái mới thực khiến nàng sợ hãi mà mất ngủ, không dám hưởng phúc phận này.

Cuối cùng cũng đến lễ phong hậu.

Lý ma ma giúp nàng xuống xe ngựa. Nàng cúi đầu nhìn lại.

Rất đông, mấy vạn đội quân hàng lối chỉnh tề đứng hai bên từng bậc đá. Khí thế oai hùng, tràn ngập nghiêm trang, chẳng những không khiến nàng bình tâm, ngược lại càng khiến nàng khẩn trương hơn.

Hô hấp bắt đầu khó khăn.

Lần đầu tiên, từng bước chân của nàng trở nên gian nan thế này.

Nàng đột nhiên cảm thấy da đầu từng đợt run lên, thấy hơi lạnh dần dần lan ra toàn thân, vì thế thân thể bắt đầu dao động. Trong đầu nàng bắt đầu xuất hiện ý niệm quay đầu thẳng hướng bỏ chạy.

Lý ma ma tựa hồ cảm thấy sự khẩn trương và sợ hãi của nàng, giúp nàng đưa tay nhẹ nhàng lên xuống, mặt mày nhìn nàng, cúi đầu thì thầm: “Hoàng hậu, chúng ta lên đi! Thái hậu và hoàng thượng đang chờ!”.

Nàng gật đầu, theo lời Lý ma ma đi tới.

Cố gắng bình ổn tâm trạng, cắn chặt hàm răng.

Cứ coi như mình là một khúc gỗ đi! Chỉ là một nhóm người mà thôi, có gì đâu mà đáng sợ!

Dù sao nàng cũng là hoàng hậu a, dù không đông, cũng có mấy người dám làm càn với nàng.

Tuy là trong lòng nghĩ vậy, sự sợ hãi cùng khẩn trương vẫn không giảm bớt nửa phần.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Thất Thường

Không biết nàng có phải là người đầu tiên đếm xong tất cả các bậc đá hay không?

Chín trăm chín mươi chín tầng đá thạch. Nàng một tầng đếm cũng không thiếu. Đến khi đặt chân lên bước cuối cùng thì nàng chẳng còn cảm giác nữa, thối phũ ra một hơi mặc dù không phải hoàn toàn do nàng mệt.

Loại mệt khổ nào mà nàng chưa từng trải qua cơ chứ.

Chính là áo phượng này quá dài đi, vốn dĩ là may theo dáng vóc của các vị tiểu thư Hạ gia kia nên đến khi được mặc trên người nàng, liền có vẻ quá dài. Vốn không phải của mình thì sẽ không thuộc về mình.

Dục Húc đứng ở trên cùng nhìn xuống, đôi mắt phượng híp lại, nhìn dáng vẻ thong thả đi trên thềm đá kia. Đầu nàng cúi thấp đến độ không thể nào thấp hơn được nữa. Khiến hắn thực sự hoài nghi, mũ phượng này chẳng lẽ lại nặng tới nỗi ép toàn bộ đầu nàng xuống rồi?

Về mặt hắn hết sức thoải mái, cũng không ngại những động tác chậm chạp của nàng. Chẳng qua Thái hậu, chắc thực là đang tức giận đi! Sắc mặt lúc này đang hết sức khó coi. Khuôn mặt luôn tỏ vẻ đoan chính hàng ngày hôm nay xem ra không giữ được rồi.

Hắn cười, đầu vẫn ngẩng cao đầy ngạo nghễ, áp bức khí thế của những người xung quanh. Hắn bất ngờ quyết định, cưới con gái riêng của Hạ An Đạt, một nữ nhi thấp kém, ti tiện, tầm thường, lại còn đồng thời tự mình đi đến Giang phủ cầu hôn Giang Nghi Thanh, phong làm quý phi.

Giang Nghi Thanh lúc này đứng bên phải của hắn, từ dưới ngược nhìn lên, trên khuôn mặt nõn nà khê đỏ bừng, khoe miệng thủy chung tạo thành một đường cong ôn nhu. Trông thật nhu tình như nước!

Dục Húc tựa hồ nhận ra ánh mắt của nàng, quay đầu đối với nàng mỉm cười, chỉ thấy hai má thoa phấn hồng của nàng lại càng thêm hồng hơn, đôi môi cười tươi tắn, khoe miệng cong cong làm lộ hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Xem ra vừa mềm mại, dịu dàng, đáng yêu lại động lòng người.

Thật sự khiến mọi người đứng tại đây phải si mê sững sờ. Trong lòng ai cũng sinh ra sự tán thưởng.

Mà Hạ Nữ, vào thời điểm đặt chân lên đến nơi, vừa hay nhìn thấy hoàng đế cùng Giang Nghi Thanh một màn liếc mắt đưa tình. Hóa ra đây là một trong tam đại mỹ nhân nổi tiếng của kinh thành a!

Quả thật đẹp như tiên nữ. Nếu nói Tuyết Nguyệt đẹp kiều diễm tựa cảnh Mân Côi, thì Giang Nghi Thanh chẳng khác nào bách hợp trong mưa, thẹn thùng duyên dáng, khiến ai nhìn cũng phải yêu tiếc.

Chỉ thấy nàng trắng nõn như ngọc, trên khuôn mặt tinh tế, đôi thanh mâu ẩn chứa tình ý lâu dài, dù cho thế nào cũng chỉ chuyên tâm nhìn hoàng đế. Thần thái kia, càng làm cho người ta sinh lòng triu mến.

Nàng đứng ở kia, như đóa sen giữa trời, thậm chí còn rực rỡ hơn nhiều.

Hạ Nữ lúc này nhắm thẳng hướng hoàng đế mà đi.

Thật không khỏi muốn biết, vị hoàng đế này, đến tột cùng sao lại kỳ quái như vậy, lại đi lấy một nô tỳ thấp kém như nàng lập hậu.

Một thân rực rỡ áo bào vàng, bên hông mang miệng ngọc bội phi thúy cao sang, đầu đội ngọc quan, thực là một viên minh châu quý giá tỏa sáng a!

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, một đường cong hoàn mỹ lan dần, chiếc mũi cao thẳng, thể hiện hắn là một người cương nghị, quyết đoán, đôi mắt phượng hẹp dài tựa hồ đang nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt lộ rõ vẻ hứng thú. (Qing Qing: e thích ca nhìn chị với ánh mắt thú tính hơn!!!)

Đó là một nam tử cực kỳ mê người!

Tuần tú không bút nào tả hết, trên người tỏa ra một cỗ khí phách vương giả, uy nghiêm, lại còn mang theo vài phần tà vọng. Nàng đột nhiên nghĩ đến loài sư tử. Rõ ràng là đang cười, rõ ràng bày ra bộ dáng thong dong, nhưng vẫn đem đến cho người ta một loại áp lực vô hình.

Một phút thất thần, Hạ Nữ dẫm cả lên váy. Cả người nhào về phía trước, chỉ trong tích tắc nữa thôi sẽ ngã xuống thềm đá.

Hai tay bất lực cố bấu víu lấy một thứ gì đấy, nhưng hai bên trống trơn, đúng là không tìm được vật gì có thể đỡ lấy mình. Nàng đành nhắm mắt lại, nội tâm quát lên: xong rồi!

Quả nhiên mọi người nói đúng, trời sinh nàng vốn không có mạng phú quý vinh hoa, thế thì vì sao còn sắp xếp để nàng làm hoàng hậu. Nàng chỉ là một thường dân, một thường dân bình thường mong muốn một cuộc sống cũng bình thường.

Vinh hoa phú quý, không phù hợp với nàng. Mà nàng cũng chưa bao giờ mong muốn một cuộc sống như thế.

Chỉ thấy một lực cuốn thật mạnh, nàng cảm thấy mình đang được bao bọc trong một sự ấm áp. Trong mũi, truyền đến mùi hương thân nhiên, dễ ngửi, không giống như mùi được hoa hay son phấn của nữ tử.

Nàng vừa mở mắt, liền thấy khuôn mặt tuấn kiệt của Dục Húc gần trong gang tấc, trong mắt hắt ánh lên vẻ treu tức, giọng nói thâm trầm mang theo từ tính:

“Hoàng hậu của ta, như thế nào lại không cẩn thận như thế, người không thể nào cứ ngã xuống như vậy được đâu!”

Tiếng nói đầy ám muội, là do Hạ Nữ nghe ra trong lời nói có chút khinh thị cùng nghịch ngữ. Nàng không thể cứ thế ngã xuống được, như vậy mưu kế của hần sẽ chẳng thể thực hiện. Thái hậu nhất định sẽ cho Tuyết Như thay thế.

Nàng vừa bình thường lại thấp kém, làm sao chịu được việc làm quân cờ cho hoàng đế cao cao tại thượng cùng Thái hậu đầu trí!

Tình hình như thế, gọi cho người ta cảm giác không trong sáng, mà Hạ Nữ lại không có cảm giác e lệ, khiến người ta cảm nhận được sự kiên cường không khuất phục. Nàng chỉnh tư thế đứng thẳng, đối với Dục Húc cứng nhắc nói:

“Đa tạ hoàng thượng, dân nữ cảm ơn vô cùng!”

Hần lại cũng không để ý lời nói cứng nhắc của Hạ Nữ, thủy chung lôi kéo tay nàng, nghe thấy nàng nói như vậy, cúi đầu khinh mà đáp: “Như thế nào mà còn xưng là dân nữ, người là do trăm cưới hỏi đảng hoàng, là hoàng hậu, là bậc mẫu nghi thiên hạ, không phải nên xưng là “thiếp” hay sao?”

Dòng khí ấm áp luồn vào tai Hạ Nữ, không khỏi khiến trái tim nàng đập chậm mất nửa nhịp.

Rõ ràng biết, vị hoàng đế này, không thực sự thích nàng, rõ ràng biết những lời này chỉ là diễn kịch, tràn đầy sự châm chọc, nhưng là, khiến nàng, lần đầu tiên, không thể không chế!

Nguyên lai, không chỉ có mỹ nữ khiến người ta trầm luân. Mỹ nam, cũng khiến người ta trầm luân a! Không khỏi cảm thán, sắc đẹp đúng là vũ khí lợi hại người. Cái gì mà sắc không bằng tâm, căn bản sắc đã đánh bại tâm từ lâu, không phải sao.

Bất quá, ông trời cũng thực sự quá chiều cố cho nam tử này rồi. Hần hiển nhiên là người duy nhất trong thiên hạ được sở hữu những thứ tốt nhất.

Địa vị cao quý trên vạn người!

Mỹ mạo bề ngoài tuấn kiệt, thế gian khó ai sánh được!

Mỹ nhân vô song bên cạnh!

Nhưng nàng cũng phát hiện ra, những thứ gọi là tốt nhất mà hần được sở hữu còn không bằng một chút của nàng.

Đó chính là tuyệt đối không hạnh phúc, tuyệt đối không sung sướng! Trong ánh mắt của hần, thể hiện rất rõ điều đó.

Cho nên mới nói, ông trời dù sao vẫn rất công bằng!

Nghĩ như vậy, tâm nàng cũng dễ chịu hơn hẳn.

Nàng vốn như vậy, trong hoàn cảnh nào cũng có thể tìm ra được hạnh phúc nhỏ nhoi của mình!

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Giận Dữ

Dục Húc thấy ý cười trên vẻ mặt của Hạ Nữ, không hiểu vì sao lại thấy rất gai mắt, hành động này với hần mà nói quá xa lạ. Hần thế nhưng lại nảy sinh lòng ghen tỵ đối với nữ tử thấp kém kia.

Hần thật không nghĩ ra, trong hoàn cảnh này mà nàng còn có thể như vậy mà cười. Vui vẻ đâm bị thương con mắt của hần.

Vì thế...hần liền làm chuyện xấu.

Đem tay nàng lập tức buông lỏng.

“Rầm!”. Một tiếng vang thật lớn, Hạ Nữ liền ngã trên sàn.

Nàng thật không ngờ, vị hoàng đế này lại làm ra cái chuyện như vậy. Trước thì hảo tâm cứu nàng, lời nói ngập tràn toan tính, giờ thì một nhát đẽ nàng té xuống đất.

Trong nội tâm nàng, ngoài tức giận còn có hận.

Nhưng nàng cũng biết thân phận của mình, cho nên rất nhanh tiếp nhận lấy sự thật này. Hắn là hoàng đế, thân phận cao quý trên vạn người, lời của hắn là thánh chỉ, việc hắn làm là thánh sự.

Hơn nữa, hắn cũng vừa cứu nàng một mạng, nhờ đó mà nàng mới được miễn chết ở dưới chân của chín trăm chín tầng đá thạch, như vậy, cũng là quá đủ rồi!

Nàng vội nâng cái đầu đã muốn nghiêng vì mũ phượng, Hạ Nữ một lần nữa đứng lên, sửa sang lại bộ áo phượng dài trang trọng, quý phái.

Ngẩng đầu đã thấy trong không khí pha trộn sự khinh bỉ, thương xót, khinh thị cùng bao ánh mắt giễu cợt. Nàng nở nụ cười, cười đến sáng lạn như một đóa hoa trong ngày hè.

Tự dung, trên khuôn mặt tâm thường kia lại lộ ra tuyệt điểm sắc thái.

Nàng cũng có thể làm gì khác đâu?

Khóc ư? Vậy sẽ chỉ làm mọi người thêm nhạo báng! Nàng trước đến nay, chưa từng ở trước mặt người khác mà khóc, nàng cỡ lẽ là thân phận ti tiện như cô, nhưng dù thế nàng cũng là một gốc cỏ trong ngành không yếu đuối.

Mặc cho mưa dầm gió dữ cũng không thể nào phá hủy!

Quốc sư nhìn Hạ nữ, lúc đầu cũng cảm thấy bình thường không có gì lạ, hơn nữa thân phận lại thấp kém, nhưng vừa rồi nàng hé một ý cười, cũng làm cho hắn thấy trong đôi mắt kia là sự bao dung vô hạn, thật khiến cho người ta thấy được nàng chính là một quốc mẫu rộng lượng, nhân từ.

Có lẽ, trời xanh chọn nàng làm hoàng hậu là đúng!

Nữ tử này, bên ngoài có lẽ bình thường, nhưng bên trong ẩn chứa một trí tuệ sâu sắc.

Hắn bước tới, đối với nàng tươi cười, tôn kính nói: “Hoàng hậu nương nương có thể đi tiếp được không?”

Chỉ thấy nàng chính là xấu hổ cười, ngón tay đem vạt áo nắm đến sát sao, nói: “Àn, ta không sao.”. Nàng không rõ vì sao quốc sư này đối với nàng lại tôn kính như thế.

Khiến nàng, thụ sủng nhược kinh a!

Nàng chỉ là một ti tiện nữ tử, thân phận thấp kém, vậy mà lại được phong làm hoàng hậu, cũng chính là trong hậu cung rộng lớn này, nàng cũng sẽ chẳng nhận được thánh sủng, trừ bỏ danh xưng hoàng hậu này, chỉ sợ cái gì cũng không phải của nàng.

Nhưng người này, đối với nàng lại lộ ra ý cười tôn kính. Chưa từng có ai dung thái độ tôn kính thế này với nàng, đây chính là người đầu tiên nha!

Trong mắt nàng, tất cả đều hiện lên vẻ cảm kích!

“Như vậy, lễ tấn phong lập tức được bắt đầu!”. Hắn cao giọng quát.

Mọi người đều thấy quốc sư đối với vị hoàng hậu này tôn kính, liền thấy hết sức kỳ quái.

Bởi vì ai ai cũng nhìn ra, vị hoàng hậu này từ lúc vào cung, đều không được sủng ái, không có quyền thế của một hoàng hậu!

Ánh nhìn của Dục Húc cũng hướng về phía quốc sư.

Quốc sư này từ trước tới giờ, không phải hạng người theo hùa mà nịnh hót bề trên. Hắn đối với người nào, cũng chỉ bày ra một bộ dạng, kể cả đối với Dục Húc cũng không ngoại lệ.

Nhưng là vì sao, lại tỏ ra đáng vẻ tôn kính đối với nữ nhân kia. Lão nhân ngao mạn này, hôm nay lại bị cái gì thế chứ?

Nữ nhân kia, đầu cúi cực thấp, nhìn thế nào cũng chỉ là thế gian cực phẩm bình thường!

Khóe môi mông lung lại cong lên, có chút tàn nhẫn cười, đôi mắt mang theo thị huyết đầy hung tính.

Dù là đang cúi đầu, Hạ nữ cũng không khỏi rung mình một cái, đột nhiên cảm giác được thân thể đang bị một cỗ hàn khí bao bọc. Nàng đối với con mồi của người thợ săn lúc này thực giống nhau, cái loại sợ hãi này xâm chiếm toàn bộ cơ thể.

Có lẽ cảm nhận được nên nàng xéo đầu nhìn về phía Dục Húc, vì thế thu hết được vào trong mắt ánh mắt tàn nhẫn của hắn. Nàng tựa hồ lại cúi thấp hơn nữa, chỉ hận không thể cúi sát đến lồng ngực.

Vẫn không hết cái cảm giác sợ hãi ấy! Nhưng rốt cục là nàng sợ cái gì cơ chứ?

Nàng chỉ là một người bình thường, thân vô khiên bõ, nhiều nhất lúc này là sống hoặc chết. Thế thì có gì mà đáng sợ nữa đâu! Chính tư tưởng nàng cũng không rõ ràng lắm.

Vì thế, để tâm tư khỏi phải lo lắng thế này, tốt nhất là tránh đi!

“Nhanh nhanh bắt đầu đi! Nếu thân đã là hoàng hậu, là quốc mẫu dung nhan, ngôn từ cử chỉ hành động đều phải nhất mực đoan trang đứng đắn, phải làm cho người ngoài nhìn vào là nể phục!” Vốn im lặng này giờ, Thái hậu rốt cục cũng mở miệng nói chuyện: “Lý ma ma, ngươi phải hảo hảo dạy hoàng hậu tất cả các lễ nghi, không được đánh mất nhuệ khí uy nghiêm của hoàng gia ta!”

Về mặt tối tăm, lời nói thốt ra cũng không có gì thật sự thoải mái, kia chính là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói ra a. Rõ ràng là trong đôi mắt nhìn Hạ Nữ, lộ đầy vẻ chán ghét!

“Dạ!”

“Nô tỳ tuân mệnh!”

Nàng cùng Lý ma ma đồng thời đáp.

Thái Hậu vừa nghe, lại nổi giận: “Muốn tự xưng nô tỳ sao! Không hề có ý tứ, uy nghiêm nào cả!”

Hạ Nữ vừa định đáp, lại thấy Thái hậu tiếp tục nổi giận: “Thân là hoàng hậu, mỗi việc ngẩng đầu ưỡn ngực thì có mắt mắt gì sao, chính là chẳng có gì không làm được cả, chẳng lẽ mũ phượng rất nặng sao? Ép người tới nỗi đến đầu cũng không nâng lên nổi?”

“Dạ!”. hạ Nữ sợ tới mức ngẩng phắt đầu lên, vòng eo cũng lập tức thẳng như trúc bần: “Nô tỳ tuân mệnh!”

Lời đáp này, hẳn là cũng sai lắm nữa đi! (Qing Qing: tỷ thật khó dạy>”<)

Thái hậu này, đúng thật không phải là nghiêm khắc bình thường.

Nhìn nàng, Hạ Nữ không khỏi nhớ đến đến quân sự mập mạp ở Hạ gia, khuôn mặt khôn khéo nghiêm khắc, đúng là vẻ mặt hồ ly xuất chúng!

Nhưng là Hạ Nữ nào dám xuất khẩu ra ngoài. Lời này mà buông ra, chỉ sợ đầu nàng lập tức rơi.

Xem ra quả nhiên là vậy, nàng trời sinh mạng tiện nhân, đi đến đâu cũng bị người ta ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Tự Mình Động Phòng

Nguyên lai hôn sự của hoàng gia, đúng là rất phức tạp, một ngày vật lộn, Hạ Nữ sớm đã mệt chết rồi.

Nhưng nàng không thể ngủ, cũng không dám nằm ngủ.

Nàng thẳng sống lưng, ngồi trên chiếc giường long phượng hoa lệ, một chút cử động cũng không dám, chờ Dục Húc đến.

Đôi mắt hướng thẳng nhìn ra bên ngoài màn che. Ngồi trên chiếc giường lớn như thế này, thân thể nàng thực cảm thấy không được tự nhiên.

Bộ bàn ghế Kim Điều sáng ngời. Bốn góc khay ngọc được đính mấy viên dạ minh châu thật lớn.

Hết thấy những thứ đó, đều nhuộm màu giả dối. Trong lòng nàng, không có chút cảm giác nào, chỉ thấy một thứ gì đó nặng nề đã hãm sâu cảm xúc của nàng.

Nàng thích vinh hoa phú quý, có lẽ ai cũng thích, nhưng vinh hoa mà nàng thích là xuất phát từ những gì hợp với nàng. Mà hết thấy, những thứ quý báu nơi đây, đối với nàng mà nói, không có chút nào phù hợp với cảm giác, con người của nàng.

Nàng nhớ tới vị hoàng đế với vẻ đẹp lãnh khốc kia. Người kia, mỗi mông như vậy, hẳn là người vô tình đi.

Hơn nữa, hẳn hỷ nộ thất thường, người như vậy, là đáng sợ nhất. Đặc biệt là ánh mắt của hắn, sâu như không thấy đáy, thời điểm hắn híp mắt lại nhìn một người, người đó hẳn cũng bị đem biến thành con cừu nhỏ trần trụi, nhìn hắn là một con sói xám to lớn, sẽ bị dọa đến độ chết ngất!

Càng nghĩ, trong lòng của nàng càng là sự khẩn trương và sợ hãi.

Nàng tưởng cổ tiêu sái, phóng khoáng một chút! Tùy ý một chút! Nhưng đến tột cùng là như thế nào a, nói cho cùng nàng cũng chỉ là một cô gái, đối với việc giường chiếu, cái hiểu cái không, mà nghĩ đến Dục Húc là nàng đã hải hùng rồi! Một nam nhân xa lạ, đáng sợ. Nàng được gả đi, được phong làm hoàng hậu. Vì sao, trong lòng hắn, thực tìm không thấy chút gì tình cảm dành cho nàng. Nàng thấy mọi thứ như một giấc mộng, nàng nhờ về căn nhà gỗ ấm áp, nhớ má Lưu luôn bao bọc nàng như đứa con nhỏ.

Bỗng dung, bụng nàng phát ra tiếng rung động. Đúng nha, nàng từ sáng tới giờ chưa có ăn cái gì nha. May mắn thay, nàng từ nhỏ thường xuyên ba bữa không no, sớm luyện thân thành sắt rồi a, cho nên dù đói, cũng có thể nhịn.

Chợt nghe tiếng chân vừa dồn dập, vừa chính tề hướng phòng nàng đến.

Tâm nàng khẽ lay động, là hắn tới rồi sao?

Nàng âm thầm cả kinh, mười ngón tay bấm chặt xuống nệm trở nên trắng bệch. Trái tim nàng, thực đang run rẩy vì sợ hãi.

Kỳ thực, dù không có Giang Nghi Thanh, hẳn đường đường là một hoàng đế, thì như thế nào có thể coi trọng một nữ tử như nàng.

Kỳ thật, hắn cũng chẳng thích nàng, đây cũng là điều dự liệu sẵn trong lòng nàng!

Nàng sao có thể ngờ đến độ điều này cũng không thông.

Hắn lấy nàng, chẳng qua là muốn cùng Thái hậu và Hạ tướng đấu đá.

Nàng, chẳng qua là một nước cờ con.

Nhớ lại lúc đó, Lý ma ma tựa hồ không ngờ vị hoàng hậu này lại hỏi về hoàng thượng, ngày hôm nay xem kỹ ra nàng ta không đẹp, thân phận thấp kém, hơn nữa nửa điểm lễ nghi cũng không thông, bộ dạng này của nàng ta, không có đến chút khí phúc cao quý.

So với cung nữ tâm thường trong hoàng cung, có khi còn không bằng đâu!

“Hoàng thượng đến cung của Giang quý phi, Thanh Liên cung”. Nhưng Lý ma ma vẫn phải trả lời câu hỏi của Hạ Nữ. Bất kể thế nào, nàng ta cũng là hoàng hậu.

“Nga!”. Hạ Nữ lên tiếng, không nói gì nữa, nàng, vốn cũng chẳng có gì để nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Dục Hỏa

Mới lên làm hoàng hậu hôm trước, ngày hôm sau lên, Hạ Nữ liền thất thế.

Không, phải nói nàng ngay từ đầu vốn không có vị thế gì. Người khác đối với nàng, chỉ có xưng hô thay đổi, ngoài ra không còn gì khác.

Vốn hậu cung phi tử là phải mỗi ngày đều phải và muốn hướng hoàng hậu thỉnh an, kết thân, sau đó đăng báo một ít chuyện tình trong cung. Nhưng là từ ngày đầu tiên, vốn không có người đến chỗ nàng, các phi tử đều thoái thác rằng họ không khỏe hoặc có chút việc.

Hạ Nữ ở nơi này không hiểu rõ lắm mọi việc. Bất quá nàng cũng cũng không trông cậy vào việc lên ngôi hoàng hậu đứng trên đầu vạn người. Nàng chỉ cần bình an khoái hoạt!

Không nói tới cả hậu cung, ngay trong Phương tề cung, các cung nữ cùng thái giám, không ai cho rằng nàng là hoàng hậu.

Coi như không có một hoàng hậu nào, ở ngày thành hôn ngày đó, hoàng thượng còn chạy đi thị tẩm người khác, thật đúng là không có một hoàng hậu nào mà ngày hôm sau, quyền lực chốn hậu cung lại bị hoàng đế tước mất.

Đây hết thấy chứng minh rằng vị hoàng hậu này chính là vị hoàng hậu phải chịu uất ức nhất từ trước đến nay.

Hon nữa vị hoàng hậu này, mọi người đều biết, là hoàng đế cố ý dùng để đối phó với Thái Hậu , không tài vô mạo, thân phận thấp kém. Cho nên đúng là đau lòng thay. Không chiếm được sự sủng ái của hoàng đế, càng không có khả năng được mọi người nể trọng.

Những người trong hậu cung, đều thuộc dạng gió theo chiều nào xuôi chiều nấy! Nay Giang Nghi Thanh đang đắc thế, mọi người đều đổ đi phỉnh nịnh, lấy lòng nàng. Nhiều đến độ nàng không thể tiếp được hết trong một ngày.

Bất quá như vậy, Hạ Nữ cũng vui vẻ thoải mái.

Nàng cho tới bây giờ là một người thỏa mãn, cuộc sống như thế, đã tốt lắm rồi, không cần ba bữa không no, đi sớm về tối.

Có thể an tĩnh hạ tâm lại, bắt đầu lại sở thích vẽ tranh.

Từ nhỏ, nàng yêu nhất chính là vẽ tranh, bức tranh bên trong lòng, có thể đem lòng mình vẽ đi ra, sau đó, nếu là gặp được một người tri âm, hẳn liền có thể hiểu nàng đang nghĩ gì. Mà nếu không phải tri âm, liền sẽ không biết nội tâm nàng trong tranh.

Nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, khi tiên sinh đến dạy Tuyết Nguyệt vẽ tranh, khi đó, nàng thích làm nhất chuyện, chính là vụng trộm tránh ở cửa sổ một bên nghe giảng.

Có lẽ vị tiên sinh kia vì Tuyết Nguyệt bướng bỉnh không học hành tử tế nên chán ngán! Gặp được nàng này yêu thích vẽ tranh, lại tôn kính hẳn như hài tử của hắn, thế nhưng hết sức cao hứng, mỗi ngày ban đêm không có việc gì, luôn đến trong hậu viện chỉ giáo nàng vẽ tranh.

Đáng tiếc tiên sinh chỉ dạy hai tháng liền bị sa thải vì Hạ gia biết sự tình.

Sau đó, mẫu thân nhiều năm mệt nhọc, nhưng lại nhẫn nhục bảo bọc cho nàng khi đó còn ít tuổi không hiểu chuyện, không lâu liền đã qua đời.

Đã không còn mẫu thân che chở, nàng bắt đầu cầm đầu làm việc, mỗi ngày làm việc nặng nhọc sống, còn phải nhẫn nhịn mọi người lăng nhục. Chậm rãi, nàng trở nên trầm mặc mà ẩn nhẫn, ở trong thế giới nhỏ nhỏ của mình tìm kiếm khoái hoạt.

Vẽ tranh, cũng dần dần không thể trở thành niềm vui của nàng được nữa.

Mà nay, nàng có rất nhiều thời gian dư thừa, còn có rất nhiều giấy cùng bút, có thể tùy tâm mà vẽ tranh.

.....

“Quá xấu! Người xấu, ngay cả bức tranh vẽ cũng xấu chết đi được!”

Một giọng nói dễ nghe lại hơi có vẻ nam tính ở sau lưng vang lên.

Hạ Nữ quay đầu, liền nhìn đến một nam tử so với nữ tử còn xinh đẹp hơn. Nam tử đứng ở đằng kia, mặt mày nhỏ tuổi mà làm cảm như vậy, đánh giá nàng, thân mặc một bộ màu tím tường vân thêu viền vàng, khoác Bàn Long áo choàng, cứ ngọc thụ mà đứng. Đôi môi khẽ vênh lên cao cao.

Về mặt cùng bộ dạng cao cao tại thượng.

Nàng biết nam tử này nhất định là một quý nhân, hoàng gia hậu cung, người bình thường sao có thể đi vào . Nhưng đây là người nào, nàng không cách nào biết được. Chuyện trong cung, nàng biết quá ít, nàng cũng không muốn biết.

Hắn thấy nàng chính là nhìn hắn không nói gì, vì thế nhất thời cất tiếng chỉ trích: “Người tiểu nha đầu, không đi làm việc, còn dám trốn tới đây nhàn hạ!”

Xem ra hắn là đem mình trở một cung nữ, bất quá cũng đúng nha, nàng lúc đi ra, chỉ tùy ý mặc một chiếc váy dài màu xanh không hoa, tóc cũng chỉ tùy ý vấn lên, còn nữa bộ dạng của nàng, thật sự làm sao cũng nhìn không ra là có địa vị cao quý, nhìn không thể bình thường hơn, so với cung nữ còn bình thường hơn nữa, ai lại đoán ra nổi, nữ tử này, đường đường là hoàng hậu.

Có lẽ nói ra, còn khiến cho người ta tưởng nàng bị điên!

“Ta hiện tại không có việc gì.” Hạ Nữ cúi đầu đáp, vốn cũng không có ý định để ý tới lời của hắn, nhưng mà nàng xem bộ dáng của hắn, nếu mình không cho hắn cái đáp án, sợ là hắn sẽ dựa dẫm tới hết ngày. Cái này gọi là quyền lực quý nhân, bọn họ muốn, người há có thể ngậm chặt miệng sao??

Nàng ít ra cũng có chút hiểu biết đi!

Mà nàng cũng không nói cho hắn biết thân phận của nàng, dù ở thân phận nào cũng có khác gì nhau. Nàng tình nguyện, làm một cung nữ, ít nhất, sẽ không bị những ánh mắt khó chịu ngày đêm dò xét.

Nhưng hết thảy, đối với những chuyện đã xảy ra, nàng đâu có quyền lựa chọn.

Từ y nam tử vừa nghe, liền hướng bên cạnh nàng ngồi xuống. Vẫn là bộ dạng cao cao tại thượng, nhìn cũng biết là hắn cố ý!

Bất quá Hạ Nữ không để ý đến hắn, lại tiếp tục chuyên chú vào bức tranh trong tay.

Trong bức vẽ có một dòng suối trong, trong đến độ thấy đáy, những viên đá cuội với đủ hình dáng, mấy tốp cá nhỏ hồn nhiên bơi lội, bên dòng suối là hai tiểu cô nương khoảng 12, 13 tuổi đang giặt quần áo...

Hết thấy nội dung bức tranh thật bình thường.

Nhưng nàng lại vẽ bức tranh với dáng vẻ hết sức cẩn thận, tỷ mỉ.

Làm cho nam tử kia nhìn vào, không đành lòng rời mắt. Hắn gặp qua vô số mỹ nhân, nhưng là, chưa bao giờ có một người có thể khiến cho hắn phải liếc nhìn, thế nào mà nữ tử cực kỳ bình thường trước mắt này, lại cư nhiên khiến hắn nhìn nhiều đến vậy?

Là vì nàng không có giống người khác luôn tìm cách nịnh bợ hắn sao? Là vì vẻ mặt chăm chú của nàng sao? Chính hắn cũng không rõ ràng.

Nam tử này, không phải ai khác, chính là đương kim Cửu vương Tử Vân Vương Dục Hòa.

“Ngươi không biết ta?” Hắn hỏi.

“Không biết.” Nàng đáp.

“Khó trách! Vậy ngươi vì sao không hỏi ta là ai?” Hắn lại hỏi.

“Ta vì sao phải hỏi?” Nàng hỏi. Nam nhân này thật đúng là có nhiều điểm không bình thường.

“Ách...” nam tử chưa bao giờ bị người ta hỏi vặn lại như thế, nhất thời không nghĩ ra cách phản bác, nàng lại có thể bình tĩnh cùng hắn nói chuyện. Bình thường nếu là người khác, không phải là do bị thân phận của hắn hù dọa, thì cũng vì tướng mạo của hắn mà thần hồn nát thần tính (Qing Qing: anh tự tin quá anh zdai ạ), thế mà cùng nữ này, lại xem tất cả điều này không là gì.

Cho nên, câu hỏi vặn lại của Hạ Nữ khiến tâm tình của hắn rất vui, còn tự giới thiệu: “Người khác đều gọi ta là Tiểu Cửu.”

“À.” Hạ nữ không có phản ứng. Nàng đang nghĩ tới, vì sao vẽ thế nào nước suối trong bức tranh đều có vẻ không đủ trong suốt, luôn tạo cảm giác thoát nhìn trống trơn.

“Ta đã nói cho ngươi biết ta gọi là cái gì, ngươi cũng phải nói cho ta biết ngươi tên là gì a. Như vậy mới công bằng.” Rõ ràng là nam tử ưa thể diện, lại có thể nói ra những lời làm nũng như thế... tìm ra được người thứ hai như hắn, chẳng phải chuyện dễ đâu.

Bất quá, đơn thuần như vậy, lại làm cho người ta không khỏi yêu thích.

Vì thế: “Ta gọi là Hạ Nữ.”

“Hạ Nữ, Hạ Thiên nữ tử. Tên này dễ nghe.” Thấy hắn đang giải thích tên nàng sai, nàng cũng không thêm sửa lại ý hắn. Nàng phát hiện, nàng cũng thích cách giải thích như vậy. Hạ Thiên nữ tử, nặng gât giống như nữ tử.

Hạ Nữ, lúc trước ý tứ của nương là cho dù như thế nào chẳng nữa, bọn họ đều là nữ nhi của Hạ gia! Nhưng dù cho nàng có là nữ nhi của Hạ gia, thì có điều gì khác biệt sao?

Đối tốt với nàng, cũng chỉ có mẫu thân.

Tiểu Cửu ngẩng đầu nhìn sắc trời, đứng lên: “Không còn sớm, ta có việc phải đi! Bằng không sẽ bị mắng!” Hắn đáng yêu thè lưỡi. Không biết vì sao, ở trước mặt Hạ Nữ, hắn cảm thấy rất thoải mái, dù cư xử thế nào cũng tốt.

Hạ Nữ quay đầu, vừa nhìn đến hắn về mặt đáng yêu, không khỏi nở nụ cười. Khiến cho khuôn mặt của Tiểu Cửu đỏ bừng.

“Ta ngày mai lại tới nơi này tìm ngươi nha!” Hắn dặn dò. Nói xong cũng không đợi Hạ Nữ đáp ứng, liền xoay người mà đi.

Đi được hai bước, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại quay đầu nói: “Nước muốn trong suốt, là phải dùng một loại mực đặc biệt tô đậm, nếu không biết cách, thì sẽ không đẹp đâu. Ngày mai ta sẽ mang đến cho ngươi một ít để vẽ thử!”

Sau đó liền đi ngay. Hắn biết, có đôi khi, không có lời nào, cá chắc là không biết mắc câu. Hạ Nữ thích vẽ tranh, hắn sẽ hảo hảo bồi nàng vẽ tranh, ha ha!

Hạ nữ ở lại vẫn tiếp tục vẽ, cho đến khi mặt trời chiều ngã về tây. Rặng mây như người con gái đang e ấp đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Dục Hỏa

Sau khi dùng bữa trưa, Hạ Nữ định hướng về phía ngõ nhỏ gần đó dạo chơi.

Cũng không phải thật sự vì thích thú, chẳng qua trong hậu cung, nàng chẳng biết nhiều nơi lắm, cho nên cũng muốn tìm nơi nào yên tĩnh một chút, vắng người một chút.

Nhưng là vừa mới bước ra cửa, thì nghe Lâm Ngọc đến bẩm báo rằng có Hạ thừa tướng muốn vào bái kiến. Chuyện này cũng thực kỳ quái đi, từ khi nàng vào cung tới nay, không ai quá để ý tới nàng. Rõ ràng sự tồn tại của nàng đã trở nên vô hình.

Nàng đương nhiên sẽ không nghĩ rằng Hạ thừa tướng một lòng muốn thăm con gái mà đến. Nếu hắn đã đến thì ắt hẳn sẽ có mục đích. Nàng hiện tại vẫn chưa thay triều phục, chỉ mặc một bộ đồ đơn giản, sạch sẽ, một chiếc váy dài thuần sắc. Tóc búi lên bình thường, dù sao cũng cách một tấm màn che, nàng không cần cầu kỳ làm gì.

Hạ Thừa tướng thấp gối quỳ xuống trước trưởng, một lòng đại lễ. Rồi sau đó hiên ngang ngồi xuống cái ghế được đặt ngay đó, hoàn toàn không hề đem hoàng hậu là nàng đặt vào trong mắt.

“Hoàng hậu nương nương, cựu thần hôm nay, là có một chuyện muốn thỉnh nương nương tương trợ!”. Tuy nói là thỉnh nàng tương trợ, song nghe ngữ điệu của hắn, hoàn toàn không có một chút cầu mong giúp đỡ từ nàng, chỉ bày ra bộ dạng sai khiến hạ nhân. Cũng đúng thôi, vốn dĩ trong lòng hắn không có coi Hạ Nữ là hoàng hậu.

“Ngươi cứ nói.” Hạ nữ không để ý thái độ của hắn, nàng chính là tò mò, hắn yêu cầu nàng hỗ trợ cái gì đây? Nàng chỉ là một bình hoa không hơn không kém.

“Ngày mai Thái Hậu mở yến tiệc, sẽ đưa ra đề nghị đưa Tuyết Như cùng Tuyết Nguyệt vào cung phong phi tử, đến lúc đó, hy vọng người sẽ phối hợp với Thái Hậu, tán thành ý kiến mà người đưa ra, bày tỏ rõ thái độ với Hoàng thượng”.

“Tuy nói người là Hoàng hậu, nhưng chính bản thân người cũng biết, người ở chốn hậu cung này không quyền không thế, không có hậu phương vững chắc nương tựa, lại nói việc quản lý hậu cung lại rơi hết vào tay Giang Nghi Thanh, nếu đưa hai tỷ tỷ người cùng tiến cung, chẳng phải tỷ muội các người sẽ có thể đồng tâm hiệp lực lại đối phó hay sao!

Hắn tựa hồ sợ Hạ Nữ không muốn, dù sao, hắn cũng biết, Hạ Nữ đối với hắn, có khi trong lòng chỉ chứa hận.

Chỉ là nghe những lời nói như vậy...Hạ Nữ chỉ thấy chói tai.

Nàng đột nhiên thấy thực phiền phức, bèn khoát tay áo: “Thừa tướng đến đây chỉ vì những lời này sao? Thế thì cũng chẳng cần nhiều lời, ta đây biết chính mình nên làm thế nào!”

Nàng trả lời một cách lập lờ cho vẹn toàn đôi bên.

“Ngươi!” Hạ thừa tướng tựa hồ không ngờ đến một người vốn trước giờ trầm mặc nghe lời, yếu đuối vô năng như Hạ Nữ lại có thể thốt ra những lời lẽ như vậy, nhất thời lão cảm thấy giận dữ.

Bất quá hắn dù sao cũng là một kẻ biết nhìn về mặt người mà hành động, khoe miệng khề giương lên, về mặt lời đòi nở ra một nụ cười. Hắn đương nhiên biết, sau này, hắn sẽ không thể gặp lại Hạ Nữ tiện nữ nữa rồi!

Vì thế nói: “Vậy trăm sự đành nhờ cậy hoàng hậu nương nương.”

“Ta mệt mỏi, ngươi cũng lui đi!” Lệnh đuổi khách lạnh lùng đưa ra.

Nàng thật sự không nghĩ rằng sẽ phải đối mặt với người này..

Ở trên đời này, nếu hỏi ai là người nàng hận, nàng sẽ chẳng chần chừ mà nói chính là lão ta. Chính hắn đã hại chết mẫu thân thương yêu của nàng.

Hạ Nữ lặng lẽ cúi đầu, nhưng trong mắt lại tràn đầy lửa giận. Hạ thừa tướng thấy vẻ yên lặng của nàng, biết điều liền lui xuống.

Hạ nữ ngồi phịch ở ghế phượng Thiên Vân màu vàng rực rỡ, vẫn không nói một lời.

Nàng có thể thích ứng trong mọi tình cảnh, có thể nhìn xuống nhiều sự mệt mỏi và khổ tâm, nhưng nàng không thể nhẫn nhịn con người đã đem lại cái chết thương tâm cho mẫu thân.

Nhưng nương nói nàng không cần hận hắn, không cần hận bất kì ai, làm một nữ tử với cõi lòng bình lặng. Làm một nữ tử hạnh phúc. Trên đời này, mọi thứ đã thương đau đớn, sinh lão bệnh tử, ai chẳng phải trải qua.

Có lẽ nàng trải qua những điều này nhiều hơn người khác một chút, nhưng ngại gì. Giờ thì nàng có một vị trí hơn hẳn những người khác. Ông trời trước giờ luôn công bằng, không cho nàng được thực sự vui vẻ, chỉ ít ra bây giờ nàng cũng được nhân hạ. Ở đời, có rất nhiều điều không được như ý muốn.

Vốn dĩ nàng chỉ có hai bàn tay trắng, nhưng giờ đây vật chất là thứ nàng không thiếu nhất.

Nàng bây giờ, không cần phải đi hăm mộ người khác! Nàng bây giờ, không cần phải cố ý xa lánh người khác!

.....

Thời điểm Hạ nữ đi vào trong rừng, nhìn thấy một thân trường bào tím của Dục Hòa, khí thế của hắn bùng bùng bất diệt.

Dục Hòa thấy nàng liền quát to: “Làm sao ngươi trẻ như vậy mới mò đến đây! Ta đã phải chờ ngươi rất lâu rồi!”

Hạ Nữ chính là vô lực ứng đại một câu: “Ta có việc.” Nàng cũng không biết tại sao muốn trả lời hắn, vì sao nhất định phải tới, nàng căn bản cũng không đáp ứng hắn tới đây nha!

Có lẽ, nàng là bởi vì câu nói giúp nàng về tranh của mà đến a!

Dục Hòa nghe nàng nói vậy, lại không hề tức giận. Hắn nhìn ra được tâm tình u buồn của nàng, nàng hôm qua tuy rằng không yên lặng không nói nhiều với hắn, chỉ duy trì vẻ trầm mặc. Nhưng nàng hôm nay, thực khiến cho cả không gian trở nên trầm lặng hơn bao giờ hết.

“Ngươi làm sao vậy?” Hắn hỏi, trong ánh mắt tất cả đều là sự quan tâm.

Chỉ một câu hỏi, nhưng lại khiến cho tâm Hạ Nữ rung động. Trừ bỏ má lưu cùng Tiểu Ngọc, thì đây là người ngoài đầu tiên quan tâm đến nàng.

Không khỏi xúc động, sống mũi cay cay, trong mắt có thứ gì đó nóng ẩm, thế là nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

Dục Hòa vừa nhìn đã hoảng, hắn chưa bao giờ để ý đến nữ tử nào, hiển nhiên càng không để tâm đến dáng vẻ khóc lóc của bọn họ, bởi hắn thấy bọn họ rất phiền phức, khi khóc chẳng phải lại càng xấu, càng phiền hay sao.

Nhưng khi nhìn thấy Hạ Nữ khóc, hắn cảm thấy bản thân vô tổ, có chút thương tiếc. Nghĩ nghĩ thế nào, hắn liền đưa tay ôm Hạ Nữ vào lòng, cài ôm có vẻ gượng gạo, cứng nhắc, nhưng cũng có sự nhẹ nhàng. Hoàn toàn không có nửa phần khinh thị, không có chút rắp tâm, hắn thực sự một lòng muốn an ủi nàng.

Qua một lúc thật lâu, Hạ Nữ mới từ từ né tránh lồng ngực của hắn, bốn mắt bắt chọt gặp nhau.

Khuôn mặt hai người đỏ bừng, ánh mắt ngại ngùng không dám nhìn thẳng đối phương nữa.

Hạ Nữ chưa bao giờ chật vật như thế. Hôm nay cũng không biết sao lại thế này. Tại sao lại khóc thành cái dạng này. Nàng vốn dĩ dai dẳng cứng cáp như loài cỏ dại, như thế nào lại trở nên yếu ớt khốn cùng.

Nàng tự mắng mình vì đã phải nhờ cậy sự đỡ dành của một đứa nhỏ a!

Hít một hơi, nàng cười cười, coi như không có chuyện gì xảy ra nói: “Ngươi không phải nói là sẽ giúp ta về tranh đó sao?”

“Đúng a!” Dục Hòa lấy từ ống tay áo một quyển sách có vẻ cũ kĩ màu xanh, cười đưa cho nàng.

Hạ nữ sau khi nhận lấy mở sách ra, cúi đầu xem, liền thấy bên trong toàn những nét nguệch ngoạc từng đám từng đám. Khó xử, đem sách trả lại cho Dục Hòa.

Dục Hòa cúi đầu nhìn nhìn, cười vài phần hơi gượng gạo cũng không khách khí: “Không sai đâu! Ngươi không nghĩ là mình sẽ không đọc nó chứ? Ngươi cũng đừng làm bộ đi. Hôm qua ta đã nhìn thấy tranh ngươi vẽ rồi, trình độ ngươi so với những người mới học chỉ tốt hơn một chút thôi, ngươi đừng xem thường quyển sách nhập môn này, phải có tiền đề cơ bản học mới tới nơi tới chốn được!”

Dục Hòa cho rằng nàng trả sách lại cho hắn, vì nghĩ rằng hắn đánh giá nàng quá kém cỏi, nên hắn mới nói như vậy.

Nhưng hắn làm sao mà biết.

“Ta không biết chữ, này cho ta cũng vậy vô dụng a!” Hạ Nữ cúi đầu, thanh âm của buồn bực nói. Nàng cũng từng nghĩ đến chuyện đọc sách viết chữ nha, nhưng khi còn ở Hạ phủ, phúc phận ấy sao có thể rơi trúng đầu nàng.

Nàng chỉ may mắn là năm đó được lão sư dạy vẽ tận tình chỉ bảo cho ít nhiều, còn lại những cái khác, một chút nàng cũng không biết.

“A... ta còn tưởng rằng vì cái gì đâu...” Dục Hòa nghe nàng nói như vậy, cũng không biết nên nói gì mới tốt. Hắn lẽ ra nên sớm nghĩ đến, vào cung làm tỷ nữ thì gia cảnh ắt khốn cùng, làm sao mà có thời gian học chữ.

Chỉ có tiểu thư khuê các, mới có thể mời các tiên sinh nhập phủ giảng bài. Nữ tử nghèo khó, nào có cơ hội biết đến mặt chữ là cái gì.

Hắn gật gật đầu, nói: “Không sao! Về sau mỗi ngày sau giữa trưa, ta sẽ đến giúp ngươi viết chữ về tranh thật tốt!”

Hạ Nữ ngẩng đầu, không hiểu hỏi: “Vì sao?” Vì sao đối với một nữ tử xa lạ, thấp kém như nàng tốt như thế? Nàng dù sao cũng đã sớm nhìn ra thân

phận cao quý của hân.

Trên người của nàng, không có gì để hân có thể lợi dụng hay mưu đồ điều gì.

“Vì sao?” Dục Hòa cũng tự dừng nghi hoặc mà nhìn nàng: “Người hỏi ta vì sao? Không vì sao cả, chỉ vì ta thích ở cùng một chỗ với người!”

Một câu nói ra, hai người lại là đồng thời đỏ mặt. (Qing Qing: cái này có thể tính là bắt gian tại rừng hay không nhỉ 0(^////^)/0)

Dục Hòa tựa hồ cũng cảm thấy câu nói của mình quá mức thẳng thắn rồi, vì thế lại bày ra dáng vẻ kiêu ngạo, ngẩng cao đầu nói: “Người đừng có hiểu lầm, người là một nữ tử thật khó coi, khiến ta chướng mắt. Bất quá không chỉ khó coi mà người còn không có tài. Như thế khiến ta không thể chấp nhận được, cho nên có hứng thú giúp người thôi!”

Nói xong lại cảm thấy không ổn, vốn chính là vì muốn che dấu suy nghĩ của hân, nhưng lời này nói ra lại giống như đang vũ nhục nàng. Vội vàng quay sang nhìn nét mặt nàng, chỉ thấy Hạ Nữ vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười.

Đối với hân nói: “Dạ, Tiểu Cửu đại ca, Hạ Nữ hoàn toàn hiểu được dụng ý của người.” Hạ Nữ đương nhiên sẽ không so đo, nàng thấy Tiểu Cửu không phải là thật sự có ác ý hại nàng, hơn nữa Tiểu Cửu nói cũng đúng sự thật, ở trước mặt Tiểu Cửu lúc này, thật không khó nhìn ra được một nữ tử xấu xí là nàng đây.

Nhưng dù cho là Giang Nghi Thanh, Hạ Tuyết Nguyệt đang đứng ở đây đi chăng nữa, thì chỉ e rằng không bằng nổi một phần của hân. (Qing Qing: má ơi, cháu nó thực sự nghiêng ngược nghiêng thành thế sao???? Phen này trẻ nhỏ cũng quyết không được tha nha tỳ...hớ hớ)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thanh Quý Phi Đến

Thâm cung khi ánh nắng buông xuống có một vẻ ngoài thật hay. Nó được phủ lên một bộ cánh cô đơn đến vô lực. Không có bất kỳ vạn vật tự nhiên làm nên, chỉ duy nhất một màu hồng tươi của bức tường cao sừng sững, tươi đẹp tới nỗi khiến cho lòng người ta cuộn lên từng trận sâu thẳm.

Mới đi về Phụng tể cung, Hạ Nữ liền nhìn thấy bóng lưng mảnh khảnh của một nữ tử, thon dài mà tuyệt đẹp ngồi đằng kia, váy áo một thân xanh nhạt điểm hoa sen dài nhẹ nhàng phủ đất.

Nàng đột nhiên biết rõ người nọ là ai. Vì thế đi vào, cười khanh khách: “Là Thanh quý phi đến đó sao?”. Bộ váy với phong thái cao quý, thanh thoát tựa trời tựa nước như vậy, chất liệu lụa mỏng thượng hạng thế kia, trong cung e rằng chỉ có nàng ta được mặc.

Nàng ta quay đầu, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ ôn nhu cao quý. Tựa hồ đã đợi từ rất lâu rồi, vừa nhìn thấy Hạ Nữ đã nở nụ cười.

Mị hoặc chứng sinh, có lẽ là nụ cười này của nàng đi! Giang Nghi Thanh rất đặc ý lộ ra vẻ ôn nhu, quyến rũ, tinh nhã như nước. Thực rất mê người!

“Hoàng hậu nương nương đã trở lại.” Âm thanh mềm mại, trong vắt thốt ra từ đôi môi xinh xắn của nàng ta, một lời nói ra, còn tưởng họ là bạn thân lâu năm thân thiết.

Hạ Nữ gật gật đầu: “Đúng vậy a.” Nàng cùng Giang Nghi Thanh cho tới thời điểm bây giờ chưa thể tính là quen biết. Từ sau ngày hôn lễ từng gặp nhau ra, hai người chưa từng chạm mặt. Hôm nay, nàng ta đột nhiên đến đây, sự nhiệt tình này khiến Hạ Nữ thấy có điều gì đó không thích hợp.

Nàng không ngốc, đương nhiên biết cái gì gọi là vô sự bất đắc tam bảo điện! (tức là “không có việc thì đến làm gì”)

Nàng ngồi ở một bên ghế trên, thuận tay cầm lên chén nước cung nữ mới dâng, tinh tế uống một ngụm, trong mắt chỉ chú ý đến màu sắc khéo léo hòa hợp trên chiếc bàn vuông bốn phía có hoa văn chìm. Muốn làm họa sĩ, trước tiên phải học cách quan sát mọi thứ, có vậy mới có thể vẽ tốt một bức tranh.

Nàng cũng đang chờ mấy lời nói mà Giang Nghi Thanh toan tính thốt ra.

Giang Nghi Thanh lại không ngờ khi đến đây, tiên nữ đề tiên, vô năng như Hạ Nữ kia cứ như thế chăm chăm nhìn cái bàn, làm mấy lời nàng muốn nói ra cứ nghẹn ở cửa miệng, không thể thốt ra nổi.

Vốn là muốn cùng nàng bàn bạc về yến hội ngày kia. Nàng muốn nói Hạ Nữ không cần duy trì giúp Hạ tiểu thư nhập cung. Vừa rồi nàng nghe nói gian thần Hạ An Đạt kia đã đến đây tìm Hạ Nữ, tám chín phần là muốn tâu dâng chuyện này.

Lúc này, quyết không thể để Tuyết Nguyệt tiểu thư kia nhập cung, cô gái kia mỹ mạo hơn người, đối với nàng chẳng thua kém. Chính vì thế, không thể để cô ta có cơ hội vào cung mê hoặc Hoàng thượng được.

Tuy nói vị hoàng hậu này không quyền không thế, nhưng trên yến hội đều là đại quan đại thần, lời của nàng, lại có thể làm cho người ta coi khinh ư.

“Thái Hậu ngày kia muốn ở ngự hoa viên tổ chức Xuân Hoa yến tiệc!” Nàng giống như vô ý nói, ánh mắt liếc trộm Hạ Nữ đánh giá phản ứng của nàng.

Chỉ thấy nàng vẫn không rời mắt khỏi chiếc bàn cổ hình vuông. Vẻ mặt thành thật bình thản, đầu không ngẩng lên song vẫn đáp: “Đúng vậy a!”

Sớm đoán được nàng ta sẽ vì việc này mà đến, chỉ là Giang Nghi Thanh này cũng quá nóng lòng đi! Hạ thừa tướng vừa tới, nàng ta cũng không chần chừ nói chân, làm cho người ta dù cho có nhắm mắt cũng biết được nàng ta đang một bụng đầy toan tính.

Nàng thật sự là không thể hiểu được, những người này, vì sao lại có hứng thú với quyền lực như thế?

Có được quyền to thì như thế nào, nhân sinh vội vàng, bất quá chính là thời gian. Một khi đã hóa thành đám xương trắng, hết thấy không phải đều vô nghĩa hay sao.

“Nghe nói đến lúc đó tỷ tỷ Tuyết Nguyệt, Tuyết Như của Hoàng hậu nương nương cũng được mời tham gia!” . Giang Nghi Thanh nói xong, trong khi ngữ ôn nhu, vẫn lộ ra ra vẻ vội vàng, khẩn trương.

“Tốt lắm a.”

Nàng đột nhiên cảm thấy nữ tử Hạ Nữ trước mắt này, thật khiến người ta nhìn không thấu. Rõ ràng là một vẻ trầm mặc yếu đuối, một nữ tử thấp kém, nhưng thực sự rất khó có thể nắm bắt.

Không biết là nàng thực sự không hiểu hay đang giả vờ hồ đồ.

Vốn dĩ, nàng nghĩ rằng có thể lừa Hạ Nữ dễ dàng. Nhưng nàng ta cư nhiên đối với chuyện này không thêm để ý, khiến nàng cũng chẳng biết nên làm thế nào mà nói ra.

Có lẽ, nói thẳng, sẽ tốt hơn chăng?

“Thanh nhi nghe nói nương nương trước kia từng ở Hạ phủ.” Nghi Thanh vừa mở miệng nói ra, liếc mắt nhìn Hạ Nữ một cái, thấy nàng mặc dù cổ trần định, song trong mắt rõ ràng hiện ra chút quang sắc, nàng ta không phải là hoàn toàn không để ý nha.

Vì thế đôi tay ngọc ngà mon trón tay áo, khoe miệng cười cười tiếp tục nói: “Thanh nhi cùng Hoàng hậu tuy là không quen biết, càng không nói đến là chưa từng có giao tình, nhưng nhân sinh có kẻ ác, người tốt. Thanh nhi ở trong cung, luôn đứng phía sau nương nương, chung quy là người tốt, Thanh nhi không dám tự xưng lòng mình như Bồ Tát, song sự lương thiện không phải không có. Cũng sẽ không như một số người ý mạnh ức hiếp kẻ yếu. Hơn nữa Thanh nhi hiểu thế nào là tôn ti thứ bậc, đối với Hoàng hậu nương nương, cho tới bây giờ vẫn là thập phần kính yêu”. (Qing Qing: làm người tốt dễ thế, chỉ cần vỗ vai người khác nói: “Này! Bồ mày là người tốt!” là xong rồi ==’)

Nàng ngừng lại một lát, thấy Hạ Nữ vẫn không mở miệng, bèn tiếp tục: “Nhưng hiện giờ có ít người không được tốt đẹp cho lắm. Nương nương hẳn cũng rõ hai vị tiểu thư Hạ gia tính tình thế nào, nếu các nàng vào cung, khi đó nương nương không thể nào sống yên ổn được”.

“Thanh quý phi nói quá xa xôi rồi, các nàng rốt cục có vào cung hay không, như thế nào mà ta là người có thể quyết định được! Người cũng biết, ta bắt quá chỉ có cái vô bực hoàng hậu này thôi!”

Một câu nói ra khiến Giang Nghi Thanh chịu một trận ngượng ngùng. Trong hậu cung hiện nay, chính Nghi Thanh nàng đây đang cầm quyền, nàng sao lại không rõ việc này. Hạ Nữ chỉ có danh không có quyền, kỳ thật chính là vì quyền lực đều nằm trong tay nàng a.

Vì thế sau một lúc lâu mới nói tiếp: “Thật ra, việc này cũng không phải do Thanh nhi muốn, chẳng qua Hoàng thượng ưu ái, Thanh nhi không có cách nào cự tuyệt, hay Thanh nhi lại hướng Hoàng thượng cầu xin đem trao lại quyền cho nương nương phụ trách”. Giang Nghi Thanh chẳng qua chỉ nói ra miệng như vậy. Nếu như yến hội diễn ra êm thấm, chỉ cần qua ngày này, những chuyện kia sẽ tính sau.

Bất quá sẽ nói là Hoàng thượng chỉ muốn nàng quản lý mọi việc ở hậu cung.

Hạ Nữ, cũng không thể trách ai được nha. Ai bảo nàng ta không được sủng ái.

“Thanh quý phi nói này nói nọ làm gì, ta cũng không hề có ý tứ như thế, không cần người phải hướng Hoàng thượng nhọc công cầu xin, ta hiện giờ không thể nào đồng thời đáp ứng hai bên trái phải cùng một việc a!”.

Này, chẳng qua nàng đang dùng kế hoãn binh thôi.

“Hay là...” Giang Nghi Thanh cười cười nói.

“Đúng rồi, Hoàng hậu nương nương, Thái Hậu ngày kia thiết yến, tất cả cũng vì mục đích đưa hai vị tiểu thư kia tiến cung, chỉ cần Hoàng hậu có thể đứng về phía Hoàng thượng, như vậy hết thấy sẽ không thành vấn đề”. Nàng nhỏ giọng thuyết phục, đưa đôi mắt sáng quắc nhìn Hạ Nữ, chờ đợi Hạ Nữ đáp ứng.

Hạ Nữ chính là lẳng lẳng cười nhẹ một tiếng: “Việc này ta biết nên làm thế nào”.

Trả lời như vậy, để đôi bên được vẹn đường.

Chính là vào lúc này Giang Nghi Thanh xem lời nói của nàng như là một câu đồng ý, vì thế liền cười cười nói chuyện phiếm vài câu, sau đó mang khuôn mặt tươi rói rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Say Mê Tình

Không khí lạnh lạnh, tại Trữ lâm viên.

Ngẫu nhiên có cơn gió nhẹ thổi qua vì vậy, lá vàng rụng như nàng vũ công đang nhảy múa. Khung cảnh thật giống như trong một khu rừng thần tiên, nghe trong gió tựa như thoang thoảng tiếng hát tinh linh.

Trong gió truyền đến đợt hương thơm, chính là hương hoa quế hòa lẫn cùng, rõ ràng nồng đậm, nhưng cũng đậm nhạt khiến lòng người mê mẩn. Hoa cúc nhỏ mới nở cũng bắt đầu tỏa hương say.

Song tất cả mang đến, không chỉ là không khí nhẹ nhàng, khoan khoái, mà còn là sự hài hòa giữa người và cảnh.

Đây là ngự hoa viên Trữ Nhã Viên, vào thời điểm mùa hè, các phi tần trong cung rất thích đến đây hóng mát. Các cây đại thụ cao lớn sừng sững, tỏa bao bóng mát giữa tiết trời nóng bức, hiển nhiên khiến người ta dễ chịu.

Hơn nữa một bên hồ xanh gọn nước. Trong những ngày hè, đi dạo quanh hồ có thể cảm nhận được ngay hương sen thanh khiết tưới đẫm cho khứu giác.

Nhưng hôm nay chính là tiết trời cuối thu, lá cây đều hóa vàng hết thảy, không gian cô quạnh, các phi tử đã sớm không còn đến đây. Bọn họ đã sớm đi nơi khác thưởng quế, ngắm cúc rồi.

Lá vàng rơi khẽ chạm vào một thân ảnh nhỏ. Một thân váy xanh không có hoa tô điểm, trên đầu mái tóc được cố định bằng một chiếc trâm như thể cho có. Thân ảnh kia tùy ý ngồi trên đất.

Trước mắt nàng, bày ra đầy đủ dụng cụ để vẽ, trong tay nàng là một chiếc bút vẽ.

Nàng tựa hồ gặp điều gì đó khó khăn, chỉ ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào hàng đại thụ giống y chóc nhau trước mặt, có gì lạ thường sao. Dục Húc không nhìn khuôn mặt nàng nhưng hẳn biết giờ phút này hẳn là nàng đang cau mày suy nghĩ rất sâu xa đi!

Trời đất yên tĩnh, chỉ vì nàng ngồi kia, lại khiến cho mọi vật dường như bưng bít hết thảy.

Hắn kim lòng không đầu cước bộ chậm rãi bước đi, cúi người xuống, nhẹ nhàng cầm một lọn tóc đen.

Lọn tóc mềm mại, trơn bóng như tơ lụa, thật khiến người ta nảy sinh cảm giác yêu thương thiết tha. Hắn cũng không nhớ rõ trong các phi tử của mình liệu ai có được mái tóc thế này. Tóc của các nàng, luôn làm kiểu này đáng nộ rất phức tạp, lại cảm không biết bao nhiêu thứ lên trên.

“Người là. . .” Đang định mở miệng hỏi, chỉ thấy khuôn mặt xuất hiện trước mặt hắn ngoài dự đoán.

Hắn giật mình lùi một bước dài, thần sắc trên mặt không ngừng biến đổi.

Người trước mắt, không phải người khác, đúng là Hạ Nữ, nàng vốn là thừa dịp khí trời cuối thu, hoa cúc nở rộ, các cung phi đều đi thưởng lãm hết cả, nơi đây ắt sẽ không có ai đến.

Vì thế nàng chạy tới đây lấy cảnh.

Ngày hôm qua Tiểu Cửu nói rằng muốn vẽ tranh giỏi, phải chịu khó vẽ này vẽ nọ thật nhiều, bồi dưỡng thêm cảm tình gửi gắm vào trong bức tranh, như vậy tranh vẽ ra sẽ sinh động, mới có thần được. Vì thế nàng liền chạy tới nơi này quan sát cây đại thụ trăm năm.

Ai ngờ lại gặp phải Dục Húc.

Trong lúc nhất thời, trên khuôn mặt thoát trắng bệch. Ánh mắt cũng bày ra cái nhìn u ám. Bỗng chốc đáng vẻ nàng trở nên khúm núm.

Nàng thật là may mắn một cách dữ dội nha! Cho rằng nơi này yên tĩnh. . .tưởng đầu mùa này không có ai đến, nhưng rốt cục sao lại đụng người đáng sợ nhất ở đây thế này. Nàng cúi đầu nhìn trang phục của mình, chẳng ra làm sao cả, lại còn ngồi lê la dưới đất, thật không có nửa điểm giống một vị hoàng hậu. (Qing Qing: bởi, ta nói chỉ có 2 người bất bình thường mới lãng quên đến đây thôi, ngta đi ngắm cúc thưởng quế hết mà =]]])

Vốn là muốn làm cho người ta ghét bỏ, cái này, không nên hung hăng phạm thượng thế này. Nàng thấp cúi đầu, quỳ gối xuống: “Thần thiếp khấu kiến hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nói xong liền không lên tiếng, chờ hần xử phạt.

Tuy nhiên có vẻ như hần cũng không có ý định mở miệng.

Vì thế nàng liền nhìn trộm hần, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú vô song nghiêm nghị, yên lặng nhìn nàng.

Khoảnh khắc ấy nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, Như thể có ngọn lửa đang chạy dọc toàn thân. Thật không biết là do xấu hổ hay e ngại.

Dục Húc chính là không nghĩ ra, rõ ràng là một nữ tử bình thường hèn mọn, vì sao vừa rồi lại mang cho hần một cảm giác kinh ngạc đến thế?!

Lại nhìn kỹ lại, gầy gò nhỏ nhắn, thân hình tựa hồ có chút sợ hãi mà hơi run run, xem ra không có lấy nửa điểm khí thế, trong mắt ám chìm không ánh sáng, ngay cả nửa điểm thanh linh cũng không được, thật sự thần thái rất kém cỏi.

Nữ tử như vậy, làm sao có thể tạo ra cảnh tượng như vừa rồi được!

Xem ra mình bị văng đầu rồi! (Qing: ko chỉ văng đầu đầu, huynh còn thiếu chất xám nữa >"<)

Hần vung tay phẩy một cái: “Đường đường là một hoàng hậu, thế mà y phục không ngay ngắn chỉnh tề, lại đơn độc đi đến chỗ không người, vậy còn ra thể thống gì, coi như thể diện của Kim Long hoàng triều ta bị người làm cho mất hết rồi!”

“Dạ, thần thiếp biết tội.” Nàng thấp giọng mà nói, khúm núm.

“Nha hoàn bên cạnh người đâu?” Dục Húc quan sát xung quanh, trừ bỏ hai gã thị vệ đi theo hần, thật không còn người khác. Nàng đường đường là một hoàng hậu, vậy mà bên người ngay cả một tùy thiếp cung nhân cũng chẳng có.

Xem ra, người ở trong cung, thấy nàng thân phận hèn mọn nên không hề xem nàng là hoàng hậu.

Chẳng biết tại sao, khi biết việc này, trong lòng hần thấy cực kì không vui, hoàng hậu của hần tuy thấp kém cũng không thể để cho người ta khinh thường như thế được!

Chính là hần có lẽ cũng không biết, của hần! Của hần! Hần đã đem nàng trở thành hoàng hậu “của hần”.

“Các nàng... các nàng...” phải nói như thế nào đây? Vị hoàng hậu như nàng đây, ở trong cung không quyền vô sủng, vậy thì phải màu mè bày biện làm gì. Dù sao bọn nô tài cũng không thích nàng. Phải đi theo chủ tử như vậy, chắc sẽ tức giận đầy một bụng. Thế thì làm sao đối với nàng nhiệt tình hầu hạ cho cam.

Mà nàng đối với bọn họ cũng không quá khắt khe, cuộc sống thế này là tốt lắm rồi. Nàng sinh ra đã là thân phận hèn mọn, từ nhỏ chịu khổ so với bọn họ còn nhiều hơn.

Chính nàng có thể tự chiều cổ bản thân mình thật tốt, không cần người khác phải quan tâm.

“Ta không cho các nàng đi theo”. Thanh âm nhẹ nhàng mà nói. Nàng cũng biết thế nào là thế sự. Nghe khẩu khí hần hỏi nàng như vậy, chỉ sợ nếu nói thật, ...hần nhất định sẽ xử phạt bọn họ.

“Thật sự là như thế?!” Trong âm thanh của hần, lộ vẻ không tin. Nàng nói dối quá kém rồi. Trả lời bất lực như vậy, muốn người ta tin cũng thật khó.

“Đúng vậy.” Nàng cúi đầu nói. Trong lòng đã đổ một trận mồ hôi lạnh. Giờ phút này, Dục Húc đem lại cho nàng một cảm giác bị áp bách thật lớn. Khuôn mặt hần rõ ràng là đang lộ vẻ tức giận.

Muốn nói gì thì nói, gằm lên cũng được, cứ yên lặng như vậy, thật khiến cho người khác âm thầm sợ hãi. Cái ánh mắt lợi hại của hần, như muốn đặt người đối diện vào nước sôi, lửa bỏng.

Thật sự là dọa người!

“Lần sau khi nói dối, không cần cúi đầu thấp như vậy!” Dục Húc cứ một câu như vậy mà nói, sau đó bước chân đi thẳng.

Hạ nữ nhìn bóng lưng dần xa của hần, bỗng thấy tính cách con người sao biến hóa không lường.

Nàng nhớ tới lúc hần vừa kéo tóc nàng, thời điểm đó ôn nhu là vậy, đảo mắt một cái đã trở về với bộ dạng lãnh khốc, khiến lòng nàng không khỏi lạnh lẽo.

Người nam nhân này, hỷ nộ vô thường quá mức rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Hồng Môn Yến (P1)

Sau khi gặp Dục Húc, hứng thú về tranh của nàng đã giảm tối thiểu.

Thu thập dụng cụ về tranh, sớm trở về Phụng tề cung. Vừa đi vừa nghĩ, vậy là từ nay không thể chạy loạn nữa rồi, muốn yên tĩnh thì phải tìm nơi kín đáo, song chẳng may hần mà gặp phải. . .thật khó bảo toàn tính mạng nha, chắc chắn hần sẽ giận dữ rồi lôi nàng đi chém đầu.

Người ta đều nói gần vua như gần hổ.

Hon nữa, nguy hiểm hơn cả là tay hoàng đế này hi nộ bất thường!

Thật ra mà nói, hần đối với vị hoàng hậu như nàng từ lâu đã sớm chán ghét, cũng dễ hiểu thôi, hần một thân xuất chúng là thế mà phải cưới một hoàng hậu không sắc cũng chẳng tài. Mà lại là một tiện nữ hoàng hậu.

Việc này đối với mặt mũi, thể diện của hần, nhất định hao tổn rất lớn. Chưa hết nha, vị hoàng hậu này còn không hiểu lễ nghi, xiêm y thì lố lỉnh lệch thếch.

Có khi hần cũng đang chờ cơ hội một đao đâm chết nàng đi. Nàng không sợ khổ, không sợ mệt, hết thấy cũng chỉ vì muốn sống thật tốt

Nàng là rõ ràng nhất, sinh mệnh vô cùng quý giá.

Nhân sinh chỉ có một hồi, sướng cùng khổ, cũng không muốn nó thật quá hoàn hảo.

Mới bước vào cửa cung, chợt nghe thấy một tiếng nói thanh thúy lễ phép gọi : “Nô tỳ Ôn nhi tham kiến Hoàng hậu, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế”.

Nàng hướng về phía nữ tử tự xưng là Ôn nhi kia quan sát. Một nữ tử với dáng người cao gầy, mềm mại, bộ xiêm y với hình trúc đào nhạt, bộ dạng nàng trong sáng, đẹp đẽ, khoe miệng khẽ cong nở nụ cười yếu ớt, bộ dạng trước sau ôn nhu như nước.

Ôn nhi, thật sự là người cũng như tên.

Nàng không nhớ rõ, trong Phụng tề cung hóa ra còn có người như vậy a.

“Nương nương, chân nô tỳ quả thực mềm nhũn rồi!”. Thanh âm nhẹ nhàng lại cất lên.

“A! Người mau mau , mau mau đứng lên!” Hạ Nữ lúc này mới nhớ còn chưa miễn lễ cho nàng. Ngay lập tức tiến lại đỡ nàng dậy.

“Người là?” Hạ Nữ nhất thời cũng không biết hỏi từ đâu. Muốn hỏi nàng tại sao lại làm cung nữ, muốn hỏi rằng vì sao nàng lại ở trong này. Nhưng nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Nàng tuyệt đối không nghĩ ra rằng, phủ nội vụ lại cấp người cho Phụng tề cung.

“Nô tỳ là đại thị nữ hoàng thượng cố ý từ trong vụ phủ sai khiến tới hầu hạ hoàng hậu. Từ đây về sau, ở Phụng tề cung này, hết thấy đều do nô tỳ thay hoàng hậu chuẩn bị.

“Đại thị nữ?” Nàng có điểm ngạc nhiên. Nàng là có nghe nói, bình thường, các cung phi bên người đều có một đại thị nữ gọi là mama, phụ trách mọi việc trong điện cung phi đó, đồng thời lo tất cả mọi việc lớn bé khác, là quân sự duy nhất.

Phụng tề cung đã có Lâm Ngọc, như thế nào lại thêm một người nữa?

“Đúng a! Hoàng thượng tự mình hạ lệnh, Lâm Ngọc không một lòng phục vụ chủ tử, đã bị phái đi đến viện giặt quần áo. Nô tỳ đến đây tiếp quản công việc của nàng ta”. Ôn nhi giải thích.

Hạ nữ vừa nghe, sợ ngây người!

Tại sao có thể như vậy được?

Hần thế nào lại hạ chỉ giáng Lâm Ngọc xuống làm nô tỳ giặt giũ. Hần rốt cục có dụng ý gì đây? Vì lợi ích của nàng là không thể nào. Có lẽ hần một lòng vì tôn nghiêm của hoàng thất đi!

Dù chỉ là một ti tiện hoàng hậu, cũng không thể để người khác coi thường.

Nhưng là Lâm Ngọc cũng không phải sai phạm việc gì quá lớn, xử phạt như vậy cũng quá nghiêm trọng rồi. Từ một cung nữ bình thường được thăng làm tam phẩm đại thị nữ, nay cũng chỉ vì Hạ Nữ

mà bị giáng xuống thân phận hèn mọn nhất của nô tỳ.

Nhưng là nàng cũng không tài cán quyền lực gì. Ngay cả vị trí hoàng

hậu cũng mỏng manh. Giờ phút này dù nàng có muốn vì Lâm Ngọc đòi lại công bằng thì cũng chỉ đành bất lực.

“Ân.” Nàng lên tiếng, chậm rãi đi trở về trong cung, nàng không thể làm cho bản thân đỡ áy náy, nhưng là cũng vô pháp tương trợ, vì thế chỉ có thể lựa chọn trầm mặc.

Ôn nhi đi theo Hạ Nữ, ở đằng sau nói: “Nương nương, vừa rồi phủ nội vụ đưa tới lễ phục cho buổi tiệc tối nay, nương nương phải nhanh chóng đi tắm rửa trang điểm mới có thể kịp đến buổi tiệc đúng giờ. Nương nương thân là hoàng hậu, nhất định không thể nào đến muộn, khiến cho người ta bàn tán to nhỏ”.

Hạ nữ đối với nàng cười, xem ra, Ôn nhi này không những ôn nhu, mà một lòng hướng về nàng phục vụ, vị hoàng đế kia xem ra đúng là vì nàng mà đưa đến một thị nữ xuất chúng.

Nhưng mà, nàng không có ý định đi tham gia yến hội a.

Long Hồ tranh chấp, nàng chỉ là trai ngọc, nếu đi chỉ khiến cho bọn họ kiếm cớ cạy ra mà dùng thôi. Nàng cũng không muốn bị đá thương toàn thân rồi mới có thể trở về.

Đành rằng không thể ứng phó, nếu tránh né cũng không thể thì sẽ bị bọn họ xoay cho choáng váng

“Người đi đến Thái Hậu bẩm báo, nói thân thể ta không được khỏe, rất không thoải mái, không thể đi tham gia yến hội”.

Lời nói ra khiến Ôn nhi sững sờ: “Hoàng hậu chỉ vì không thoải mái nên không đi?””. Nàng tựa hồ thập phần kinh ngạc, thanh âm thoát ra cũng trở nên cao vút, mang theo vẻ lợi hại.

“Đúng a! Đoán chừng chắc là do trúng gió nên thấy đau đầu”. hạ Nữ nói xong liền đưa tay bóp trán, tựa hồ như việc đau đầu này là đương nhiên.

Bất quá Ôn nhi cũng là một nha đầu thức thời, chỉ cười cười rồi đưa bàn tay trắng nõn ra tiến đến đỡ lấy Hạ Nữ: “Đề Ôn nhi đỡ hoàng hậu vào trong nghỉ ngơi một chút”.

Vừa đi vừa nói chuyện: “Nương nương không đi thì thật đáng tiếc. Yến hội lần này không đơn giản chỉ là yến hội thôi nha, rất nhiều quan đại thần được mời đến, thật phù hợp cho việc ra uy của hoàng hậu, khiến cho bọn họ thấy được địa vị quan trọng của người. Hơn nữa từ ngày nương nương tiến cung đến nay, lần đầu tiên Thái hậu mở tiệc mà người lại không đến dự tuy đã nói dối rằng thân thể không khỏe. Việc này đối với nương nương vừa tốt vừa không tốt. Tuy rằng đa số việc trong hậu cung đều do Thanh quý phi nắm giữ nhưng quyền lực to nhất hẳn vẫn nằm trong tay Thái hậu!”.

Ôn nhi nói liên miên, thuyết giảng cho nàng nghe. Nàng biết Ôn nhi là vì muốn tốt cho nàng, nhưng thực ra nàng cũng không nghĩ đến chuyện sẽ ra uy đối với người khác, nàng cũng không phải thực sự có địa vị cao sang gì mà bày ra cho người ta xem, nhưng mà Thái Hậu, sự có mặt của Hạ Nữ rất quan trọng đối với bà ta. Đây chính

là điểm khó khăn.

Nếu buổi tối nàng đến buổi yến tiệc, đừng nói là bình an, có khi xấu mặt đến nỗi không thể nào ngóc đầu lên nổi.

Nàng nhớ lại buổi lễ song hỷ ngày nào, lần ấy mắt mắt cũng quá đủ rồi. Tuy nàng từng nghĩ rằng sẽ không để tâm chuyện này chuyện nọ, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ bê mặt mình ra cho người ta tỏ vẻ về.

Mãi cho đến khi đến bên giường, Hạ Nữ buông thân thể nằm xuống, Ôn nhi không nề hà nữa, chỉ thờ dãi mà hỏi: “Nương nương thật sự không đi sao?”.

“Ta thật sự không đi.” Hạ nữ cười cười nói, sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Ôn nhi đành phải bất đắc dĩ lùi uống.

Nàng không biết, vì sao hoàng hậu không đi yến hội. Nàng đã phân tích ra bao điều như vậy, lẽ nào nàng ta không hiểu sao?

Nàng thực sự thích vị hoàng hậu này, có lẽ là do cùng là xuất thân nghèo hèn mà ra! Trong mắt nàng ta không có vẻ gì là khinh thường người khác, cứ như vậy xem nàng như người ngang hàng, cư xử ôn hòa khiến nàng vô cùng cảm động.

Nàng sớm đã nghe nói đến chuyện của vị hoàng hậu này, nàng biết rõ tình cảnh của nàng. Là một nữ tử hèn mọn, không có một chút khí thế chiến thắng, vô mao không tài, không quyền không thế.

Nhưng đây là hậu cung, nếu ngay cả tranh thủ cũng không đi tranh thủ thì thật là...những ngày sau này, nhất định sẽ không dễ dàng gì. Hậu cung là một miệng sói, một khi không cẩn thận, ắt hẳn là chết không toàn thây.

Nàng từ khi mười tuổi đã vào cung làm nô tỳ, những biến cố điển hình xảy ra, nàng chứng kiến không ít!

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hồng Môn Yến (P2)

Ánh đèn rực rỡ được thấp lên

Trong lúc đó, một đám cung nữ bận rộn đi qua phủ nội vụ và ngự hoa viên.

Đèn đuốc chiếu xuống, một đám cung nữ muôn màu muôn vẻ, tay nâng la bàn bằng bạc, cùng nhau đi tới.

Tiếng trúc thanh nhã đã vang lên từng khúc.

Trong hoàng cung rực rỡ náo nhiệt, dạ yến buổi tối bắt đầu.

Thái hậu ngồi ở trên cao, vẻ mặt đầy nhân từ, nụ cười toát lên vẻ cao quý. Rõ ràng là một người phụ nữ đã ngoại tứ tuần, nhưng khí chất vẫn không có nửa phần thuyên giảm

Chỉ là nụ cười kia chỉ thể hiện ở vẻ bề ngoài, cặp mắt lợi hại kia có vẻ như nhiều năm nay chưa bao giờ buông lỏng cảnh giác. Người này chính là Thái hậu, là người đứng đầu hậu cung mấy chục năm qua.

Khi còn là một Thiết nương tử nổi tiếng, tác phong nhanh nhạy không thua gì nam nhi, hơn nữa thủ đoạn cao minh, nàng đứng đầu hậu cung nhiều năm như vậy nhưng chưa từng nghe nói qua có phi tử nào giám chống lại bà.

Nàng và Dục Húc ngồi cùng nhau. Trên gương mặt tuần tú cùng một chút thư sinh đang nở một nụ cười như có như không.

Đó là những danh môn tiểu thư, một đám lấy khăn che mặt, đoan trang ngồi nhưng lại cố tình để lộ ra đôi mắt chứa đầy ản tình, chỉ mong được hoàng thượng để ý mà được vào cung phong phi.

Làm rạng danh cho gia tộc.

Cũng vì chính mình tìm một nơi tốt để gả vào.

Chỉ là... làm cung phi... thật sự tốt sao???

Chỉ sợ là thấy người mới cười nhưng không thấy người cũ khóc.

Chính mình thử thì mới biết bên trong là bề khổ.

Ôn nhi vội vã đi tới trước mặt Thái hậu cùng Hoàng thượng và quỳ xuống:

-"Thị nữ Ôn nhi của Phụng Tề cung bái kiến hoàng thượng, Thái hậu, hoàng thượng vạn tuế, Thái hậu thiên tuế"

-"Hoàng hậu nương nương sai nô tỳ đến bẩm báo với hoàng thượng cùng Thái hậu rằng yến hội đêm nay nàng không thể tới"- Ôn nhi với giọng nói trong sáng nói.

Thái hậu nghe xong mặt đen hơn phân nửa, giống như vô ý liếc mắt nhìn Hạ Thừa tướng một cái. Lại nhìn Ôn nhi

-"Nàng làm sao mà không thể tới? Chẳng lẽ nàng không biết tối nay ai gia tổ chức yến hội sao? Thân là Hoàng hậu, ngay cả yến hội cơ bản nhất cũng không chịu tới."

Bà đương nhiên sẽ không cho cái tiện nữ kia dám khinh thường bà, bà chỉ cảm thấy rằng phụ thân nhà này không tới tham gia yến hội khiến bà bề mặt. Kỳ thật bà cũng không hi vọng nàng tham gia, chẳng qua yến hội lần này không giống với các lần yến hội khác, bà muốn nàng đến là có mưu đồ.

-"Hoàng hậu nương nương bị phong hàn, không đứng dậy xuống giường được"- Ôn nhi theo lời nàng dạy mà đáp. Việc này thật sự làm cho người ta khó khăn, nàng nhìn ra rằng, Thái hậu rất hi vọng Hoàng hậu có thể tới, tuy rằng nàng cũng không hiểu vì sao nhưng nàng biết Thái hậu không phải vì quý Hoàng hậu mà hi vọng nàng đến, có vẻ là có mục đích gì khác.

-"Hoàng hậu bị phong hàn thật là đúng lúc, liệu còn có tâm tư nào khác?"- Thái hậu mặt lạnh nói xong, nhất thời mọi thứ đều im lặng. Ai cũng biết ở trong triều, quyền lực của Thái hậu không thua kém Hoàng thượng.

Cả điện chỉ còn có Dục Húc là cứ cười cười nhìn Thái hậu, lại nhìn tên thủ hạ tên An Đạt, sau đó quay đầu nhìn về phía Ôn nhi, nói:

-“Người đi xuống đi”

Hắn biết lời Ôn nhi nói là giả, bởi vì trước đó hắn còn thấy nàng khỏe mạnh vậy mà chưa đến hai canh giờ đã bị bệnh rồi, đã thế còn nằm trên giường không dậy nổi.

Nhưng mà, nhìn cái nữ nhân xấu muốn chết người kia, đầu óc vẫn chưa đủ hiểu biết, tránh đi vẫn tốt hơn. Những chuyện xảy ra trong cung hắn đều biết hết rồi, hắn biết hạ An Đạt lão gia hỏa kia có đi tìm nàng.

Thế nhưng hắn cũng không quá để ý, kỳ thật nếu như Hạ gia có hai nữ nhi cùng nhập cung với hắn đều không liên quan. Cho dù các nàng có tiến cung thật thì hắn cũng có thể làm cho các nàng trở nên vô tác dụng.

-“Đợi chút”- Ôn nhi đang định lui ra thì nghe thấy tiếng Thái hậu. Nàng quay lại chỉ thấy Thái hậu đứng ở trên cao, vẻ mặt tôn quý nhất quyết nói:

-“Lần này yến hội được tạo ra là do Hoàng hậu, nếu nàng không tới thì còn gì là tiệc. Người nói cho Hoàng hậu biết dù bị bệnh nàng cũng không thể để thất lễ như vậy. Hơn nữa ai gia, hoàng thượng cùng các đại thần còn ở đây chẳng lẽ nàng lại không tới? Người đi giúp nàng tới đây”

Tuy lời nói của Thái hậu có điểm gượng ép bởi vì mục đích của yến hội không phải vì Hoàng hậu mà có. Hơn nữa Hoàng hậu bị bệnh không thể tới là chuyện bình thường, có gì mà thất lễ.

Chẳng qua là không một ai dám lên tiếng. Bởi vì không ai vì một nữ tử ti tiện mà giám mạo phạm cả Thái hậu.

Nhưng cũng có vài người vì tình thân mà đứng ra nói giúp.

Thanh nhi quay đầu liếc mắt nhìn Dục Húc với ánh mắt nghi ngờ, thấy hắn mỉm cười nhìn mình, lòng can đảm được tăng cao, đứng lên cười mỉa hoặc, ôn nhu nói:

-“Thái hậu thiên tuế, xin cho Thanh nhi nói một câu, hoàng hậu tỷ tỷ thân thể thật sự không được thoải mái nên không thể đến tham gia yến hội này. Hoàng hậu tỷ tỷ thân thể cao quý, là Hoàng hậu một nước, nếu như thân thể tỷ ấy tham gia yến tiệc này mà bị bệnh thì thật không tốt”

Lời nói hợp tình hợp lý, hơn nữa giọng điệu lại tỏ vẻ thân thiết khiến nhiều người không biết nhìn vào lại tưởng Thanh Quý phi cùng Hoàng hậu thật sự là tỷ muội thân thiết.

Nhưng mọi người đều biết hành động này là có rắp tâm.

Thanh nhi nghi ngờ liếc mắt nhìn Dục Húc một cái, chỉ thấy hắn lười biếng giơ tay lên:

-“Trẫm cảm thấy Thanh ái phi nói cũng có lý. Mẫu hậu thấy có đúng không?”

Mà Thái hậu có vẻ như không ngại trở mặt, tối nay chính là thời điểm mấu chốt, bà quyết không thể để một sai sót nào xảy ra, tiện nữ kia không đến khiến phần thắng của bà giảm bớt, mặt lạnh đi, nói với Hoàng thượng:

-“Nếu ai gia vẫn muốn mời Hoàng hậu tham gia thì sao?”

Chỉ thấy Dục Húc khoát tay áo nói:

-“Nếu mẫu hậu vẫn muốn như thế thì xin người hãy tự đi mời nàng tới”

Hắn không cần Thái hậu làm việc gì, chỉ cần bà làm thế nào để hậu cung không rơi vào tay tâm phúc của mình là Hạ Thừa tướng, còn lại những thứ khác không quan trọng với hắn.

Ở hậu cung nữ tử tranh thủ tình cảm để đoạt lợi, cũng chẳng cần giải quyết. Thiếu đi một cái cũng chẳng sao.

-“Bây giờ nô tỳ sẽ đi thỉnh Hoàng hậu nương nương tới đây ngay”- Ôn nhi cất lời vâng dạ, vội vàng lui xuống.

Nàng tự thắc mắc Hoàng hậu không tham gia tiệc thì làm sao mà lại khiến nhiều người tranh luận như vậy. Xem ra sự việc đúng thật là không đơn giản. Nàng thập phần lo cho chủ tử, đối với vị Hoàng hậu này nàng hiểu rằng Hoàng hậu không được lòng Thái hậu và một vài người. Nay lại chọc giận Thái hậu, những ngày sau này chắc chắn khó sống, chỉ sợ sẽ gặp nhiều đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chữa Mũi Nhọn

Hạ Nữ một thân cung trang hồng y nhẹ nhàng đi tới, váy xòe chạm đất, đầu đội mũ kim phượng hàm châu như ý , cúi đầu chậm rãi đi vào yến hội.

Kỳ thật nàng đã sớm nên học được không cần phản kháng, thân là một người tính cách bình thường, là không thể dụng thủ đoạn để sống. Nàng chung quy là người thấp kém nhất trong hậu cung này vậy mà tư cách tránh đi cũng không có, chỉ có thể nhắm mắt nhận đầu đao lao xuống, thật là quá ư nhẫn nhịn, quá ư thống khổ a

Nàng sinh bệnh liền như thế nào? Chính là nếu không phải là người đã chết, nói không chính xác Thái hậu còn có thể đem người kéo nàng đến, bởi vì người Thái hậu cần là nàng. Nàng cảm thấy mình thật khờ khi nghĩ rằng giả bệnh liền được li khai

Nàng hẳn là là cứng cỏi như ngọn cỏ .Hạ Nữ nàng, kiên cường chống lại ánh nắng gay gắt, kiêu ngạo đón cuồng phong, bất luận cái gì vào từng thời điểm,nàng cũng không muốn bị ngục ngã, chỉ cần có cơ hội nàng muốn hảo hảo được sống. Trước kia, thời điểm nàng ở tại Hạ gia, biết rõ Thái Hậu kêu nàng nhập cung là muốn nào chịu khổ một chút, khi đó, nàng một lần cũng chưa từng sợ qua, cũng không nghĩ tới một lần né ra, lần này, cần gì phải tránh đi đâu?

Tránh né vẫn rất tốt

Về tái nhọt hiện lên nàng, đây không phải làm cho người ta nhìn ra nàng giả bệnh, Ôn nhi cố ý chỉ điểm trên mặt nàng mình bạch phiến, không có thêm yên chi hồng mà thành.

Hơn nữa nàng vốn là thân thể gầy yếu hư nhược, thoát nhìn, nàng thật là một bộ dạng ốm yếu.

Nàng khoan thai uyển chuyển bước tới trước mặt thái hậu cùng hoàng đế , cũng không để ý đến sắc mặt giận dữ của mẫu tử họ. Chiếu theo lời Lý ma ma dạy ,nàng khom người ba phần, phục thủ theo đạo: “Thần thiếp cấp hoàng thượng, thái hậu thỉnh an, hoàng thượng vạn tuế, thái hậu thiên tuế.”

Chỉ thấy hoàng đế chẳng qua là vẻ mặt quý dị mà cười hô bình thân, mà thái hậu hai mắt quắc như điều hâu giận dữ nhìn nàng, phảng phất muốn tìm trên người nàng,cố gắng nhìn ra cái điểm không bình thường.

Nhìn tâm nàng cũng đến phát run.

Mới đứng dậy, phía sau cả đám phi tử đồng loạt hướng nàng mà quý xuống:

“Thần thiếp cấp hoàng hậu nương nương thỉnh an!”

“Thần ra mắt hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế!”

Nàng điềm tĩnh mà khăn trương khoát tay áo, trường hợp như vậy, tuy rằng nói Lý ma ma từng có nói qua, bất quá đây lại là lần đầu tiên nàng vô phượng không thể tượng tượng.

Nàng bỗng nhiên phát hiện, mỗi người đều quý rạp xuống một chút, đều là muốn nàng tôn thọ a, nàng cũng không có một ngàn tuổi để cho bọn họ làm nàng tôn thọ đâu?

.....

“Hoàng hậu thân thể không khoẻ ư?” Thái hậu hỏi Hạ Nữ, ngữ âm nâng cao,ngữ khí bất mãn không cần che dấu

Tuy rằng sớm đã nghe Ôn nhi nói chuyện, cũng đoán ra thái hậu nhất định mười phần sinh khí, chính là lúc này đối mặt, thật đúng là làm bao người kinh hãi.Thái hậu này so với thái thái nhà Hạ gia thật là khác xa a, tuy nói thái thái hung hãn tỳ bạo, nhưng cuối cùng chính là để trị đám nữ nhân trong nhà, cũng không có gì tâm kế,mồm mép chỉ độc một chút.

Chính là Thái hậu, nàng ấy thống trị hậu cung hơn mười năm, trong hậu cung không ai dám trái ý nàng. Trên triều nghe nói nàng tham dự triều chính, nhưng là không ai dám phát ngôn bừa bãi

Mà hiện giờ, nàng hoàn nắm quyền đại cục trong tay?

Có thể thấy được này thái hậu lợi hại không cùng!

“Đúng vậy, mẫu hậu. Hôm nay thần thiếp đương nhiệm phong hàn, đầu óc mơ màng.” Hạ Nữ trong lòng lo lắng không ngừng, lại tự mình khẳng định lại, nàng biết, quyết không thể làm cho người ta nhìn ra nàng là giả bệnh, bằng không nàng liền nguy rồi.

“Ân, ai gia nhìn ngươi cũng không phải đặc biệt nghiêm trọng, tham dự yến hội chắc là không có gì vấn đề đi?”

“Không, không thành vấn đề.” Tiểu thanh nói xong, chỉ hy vọng lần này Thái hậu kia ngàn lần không đụng vào nàng, nàng lúc này còn không nghe lời Thái Hậu a.

“Vậy được rồi! Trì hoãn lâu như vậy, yến hội bắt đầu đi!” Tôn quý nói sau, Hạ Nữ tự mình hô một lời,Thái hậu này, tạo nàng áp lực thật là khó chịu.

Ngẩng đầu, nàng đang muốn tìm chỗ ngồi của chính mình, chỉ thấy hoàng đế Dục Húc, chính vẻ mặt tươi cười mà nhìn nàng, lúc này trong lòng mới kinh hãi một phen, nàng như thể nào quên, vừa buổi chiều nay, nàng mới trong rừng gặp qua hoàng thượng này.

Này một chút nói bị bệnh, hẳn khẳng định biết nàng chính là giả bệnh.

Chẳng qua hẳn vì sao không vạch trần nàng? Tự nàng chính mình cũng không hiểu. Chính là nàng vẫn là may mắn a, bởi vì trá bệnh, chính là mang tội danh khi quân, chính là muốn roi đầu a. Cho nên mặc kệ như thế nào, nàng cần phải cảm thấy được cao hứng mới đúng.

Nhưng là mặc kệ như thế nào, nàng vẫn là thực sợ hãi. Mầu tử họ, đều làm nàng sợ hãi.

Mầu thân thì hung ác mà ngoan độc, nhi tử lại là quý dị mà ý xấu. Mặc kệ là kia là cái gì, nàng cũng không muốn chọc tới họ. Nàng thầm nghĩ nàng nên bình thường, khoải hoạt mà sống.

Nhìn nhìn, cái kia, bên người Hoàng Thượng ngồi chính là Giang Hoài Thanh, vẻ mặt cười, ôn nhu lại mỹ lệ. Nàng nhẹ nhàng đứng lên, hướng về Hạ Nữ đã đi tới.

“Hoàng hậu tỷ tỷ, mau lên đây ngồi a.” Nói xong đã muốn đi tới bên người Hạ Nữ, bàn tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng nâng lên, liền hướng Hạ Nữ đang đi nhường ghế, đem vị trí bên cạnh hoàng thượng nhường cho Hạ Nữ, mà chính mình khoan thai ngồi ở bên cạnh Hạ Nữ.

Nàng biết chính mình mỹ lệ hào phóng, cũng biết Hạ Nữ bình thường quả tục. Hoa tươi hòa lá cây luôn xứng đôi.

Hạ Nữ thật ra cảm thấy không sao cả, nàng biết chính mình cũng không phải là phượng hoàng, cũng chưa từng nghĩ chính mình sẽ trở thành phượng hoàng. Chẳng qua là bề ngoài nàng nên làm như vậy.

Trăm người ngồi trên ngôi vị Hoàng hậu này, chẳng qua là một đồng bạch cốt, ai cũng giống nhau.

Chẳng qua là ngồi ở bên cạnh Dục Húc, nhưng nàng cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, rõ ràng hẳn nhần tình cũng không có nhìn về phía nàng, nhưng nàng vẫn là cảm giác được một loại nhãn lang chăm chú nhìn làm nàng sợ hãi.

Vì thế, đành phải liếc mạt hướng về phía dưới bữa tiệc mà nhìn lại.

Hắn, phi tử không phải rất nhiều, hơn nữa chính mình cùng Giang Hoài Thanh, cũng bắt quá liền có thêm mười ba người nữa. Nhưng cũng là Hoàn béo Yên gầy, mỗi người mỹ lệ, đương nhiên, trừ bỏ chính mình.

Hôm nay buổi tối yến hội tựa hồ có điểm như là bình thường nhưng tựa hồ có điểm khác thường, chịu mời vương công đại thần, bên cạnh họ tất cả dẫn theo vô số nữ nhân như hoa như ngọc.

... Cái này, tất cả đều là tiểu thư đại các, tất cả đều mang theo ý xấu hổ, mang theo ánh mắt ham muốn mà nhìn thấy bữa tiệc cùng Hoàng Thượng ở giữa biển người kia, ánh mắt tình ý vô hạn,

Tuyết Như, Tuyết Nguyệt cũng đến đây.

Chỉ thấy Tuyết Như vẻ mặt đoan trang, mắt nhìn mũi, lỗ mũi miệng, tình như xử nữ vậy. Tọa ở đằng kia, không giống tiểu thư nhà khác, bình thường mặt mày hàm mỉm, nhưng không biết rõ nàng muốn gì, Hạ Nữ cũng cảm thấy được cái đoan trang nữ tử, thật là khó tìm được.

Mà Tuyết Nguyệt, hôm nay mặc một thân hồng tím, váy dài song mây cuộn tầng chạm đất, trên đầu đơn giản cài Phượng trâm, xung quanh cái không tước trâm hoa lệ đại các, mắt về hình liễu thướt tha, liền hoa dùm ở trước ngực, thoạt nhìn thực là mỹ nhân giống như tiên tử.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Giang Hoài Thanh, thật là tuyệt sắc song kiều a!

Này hoàng đế kia, thật là diễm phúc kinh trời, trên đời có hai cái tiểu mỹ nhân như vậy, tất thấy chính là nữ nhân của hắn. Nàng không nghi ngờ, đêm nay, Hạ thừa tướng cùng Thái hậu nhất định sẽ làm cho Tuyết Như cùng Tuyết Nguyệt nhập cung.

Bọn họ thề nhất định phải đưa được hai nàng vào cung.

Dục Húc chẳng qua là hí lại một đôi mắt, vẻ say rượu ba phần mà nhìn xuống dưới đài. Đối với đêm nay yến hội, hẳn từ lúc nào cũng nắm lòng bàn tay, cũng không thêm để ý đến xung quanh.

Càng làm cho hắn tò mò, là cái tiện nữ Hoàng hậu. Hắn phát hiện ra cái hoàng hậu này luôn ưa thích cúi đầu, chính là thấp đầu, cũng không phải sợ hãi thẹn thùng hoặc là yếu thế, tuy luôn cúi đầu nhưng khuôn mặt như vàng thái dương sáng bừng, một đôi mắt tinh anh sáng lên luôn tại quan sát và đánh giá người bên cạnh.

Nhưng thật nhìn không ra vẻ thông minh thú vị, cái dạng này, không có người nào có thể thấu được hết thâm tâm tư của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cao Trào

Tiền nữ hoàng hậu – Chương 18

Uncategorized 01/08/2013 1 Phản hồi

2 Votes

0o5w_eg0qae49cfurtpksw_e589afe69cac2

Edit: phanthang7799@gmail.com

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Chương 18: Cao trào

Cuối cùng, cao trào thật sự của buổi tiệc xuất hiện sau một hồi ca múa vô vị nhàm chán.

Thái Hậu giờ chén rượu, đối với mọi người cười đến vẻ mặt đoan trang từ ái: “Nay tân hoàng đăng cơ không quá nửa năm, thập phần tài giỏi hơn người, là thời cơ xây dựng cơ nghiệp tốt nhất, hiện tại muốn chọn nữ nhân cũng không phải là không tốt, nhưng là hậu cung phi tử thập phần đơn bạc, con nối dòng cũng không, ai gia cũng cảm giác sâu sắc đối với liệt tổ liệt tông không được, hôm nay tiến đến cũng đều là trong triều trọng thần còn có gia quyến, này đây ai gia nghĩ liền ngồi cơ hội này, lại chọn vài tên quan gia nữ nhi vào cung tràn đầy hậu cung. Vừa không lộ ra xếp đặt, coi như là tận tình tận lực.”

“Thái Hậu lời nói cực kỳ!” Nội các đại thần Liễu đại nhân đứng lên, cười lời nói. Hắn là hạ Thừa tướng nhất phái nhân, mục đích tối nay, cũng là thập phần rõ ràng.

Mà nữ nhi của hắn chưa đủ tóc mai, cũng không sợ có người sẽ được mà nói là hy vọng mượn cơ hội này để cử nữ nhi vào cung vì phi. Cho nên, hắn là đêm nay tối có thể lên tiếng.

“Ân.” Thái Hậu vừa nghe cười đến vẻ mặt thoải mái, quay đầu hỏi hướng Hoàng thượng: “Hoàng nhi cảm thấy như thế nào?”

Hoàng thượng chỉ là một mặt cười nhạt, thông dong trên mặt nhìn không ra nửa phần cảm xúc, làm cho người ta đoán không ra, không biết trong lòng hắn rốt cuộc nghĩ cái gì.

Chậm rãi cũng đứng đứng dậy, vô ý mắt liếc nữ nhân phía dưới, nói: “Nhi thần mặc dù thấy mẫu hậu nói rất đúng, nhưng là nay dân chúng đối trẫm cũng chưa có tin tưởng tuyệt đối, nếu là vội vàng liền bắt tay vào việc chọn phi, sợ là sẽ phải khiến cho dân chúng đối trẫm hiểu lầm. Nhi thần cảm thấy việc này có thể hoãn bàn lại.”

“Hoàng đế, tuy nói thống trị triều chính coi là đại sự, nhưng là dưỡng dục hậu bối, cũng là văn kiện đại sự a. Ai gia cũng có thể lý giải suy nghĩ của người, này đây mới không có ý định phí nhiều công sức chọn tú, trực tiếp theo chúng quan gia trung lấy ra vài vị khuê trung tiêu thư là được.”

Nói xong lại quay đầu nhìn về phía hạ nữ: “Hoàng hậu, người cảm thấy việc này như thế nào?”

Hạ nữ tĩnh lặng tâm thần, rốt cục thì đến phiên mình.

Buổi yến hội này, đã đến mục đích của nàng. Thực sự cảm giác đuổi vịt lên sân khấu như đè nặng bản thân nàng.

Nàng ngẩng đầu, chỉ thấy mọi người ánh mắt đều là tụ tập ở tại trên người của nàng. Đây đại khái là nàng từ lúc chào đời tới nay, được nhiều người nhìn thế này cũng là lần đầu a! !

Bất giác muốn tự giễu! !

Nàng không lường lự nói: “Nô tì cảm thấy Thái Hậu lời nói cực kỳ hữu lý, thân là quốc mẫu, nô tì có trách nhiệm vì hoàng thượng chuẩn bị hảo tất cả trong cung sự, làm cho hoàng thượng có thể không lo lý trị triều chính. Mà hoàng thượng dưới gối vô tư, thân là hoàng hậu, nô tì trách nhiệm trọng đại ở. Việc này, nô tì chắc chắn cùng đồng mẫu hậu đang vì hoàng thượng tuyển phi, như vậy, tự cũng không làm hoàng thượng chính sự.”

Một phen, khéo léo mà hữu lý. Xem ra, thật không giống như nữ nhân kia nói ra đi.

Thật ra nàng cũng chẳng thể nói được những câu như thế. Nàng cũng chẳng phải là loại con gái đoan trang. Những lời này tất cả là đều học được từ Hạ Thừa tướng.

Đại khái Hạ thừa tướng cũng nhìn ra là nàng có ích với hắn nên mới nửa đường tìm nàng về. Ra lại là mưu kế.

Mẹ ruột của nàng thật ra là một nữ tử chính thống. Đối với năm đó, mặc dù là do Hạ An Đạt gây nên, tuy vô cùng hận giận nhưng mẹ nàng từ đầu tới cuối đã cho rằng mình là người của hắn nên suốt đời tâm nguyện theo hắn chỉ cần Hạ An Đạt thừa nhận cho dù chỉ là một tiểu thiếp cũng tốt.

Ít nhất cũng không để mọi người coi mình là tiện nhân đi.

Nhưng đối với nàng, tâm nguyện đó cũng không thể đạt được.

Tuy vậy, nàng cũng không hề đồng ý với ý nghĩ này của mẫu thân. Con người sống trên đời này, không chỉ là vì một cuộc hôn nhân, một thanh danh tốt, chủ yếu chính là vui vẻ mà sống là tốt rồi.

Đây hết thảy chẳng qua là cuộc sống bắt buộc trên mỗi người thôi. Kỳ thật, đã nhận ra, cái gọi là thanh danh, địa vị, không phải là 1 Hối Vân Yên.

Cần gì người khác đối với chính mình có một cái nhìn đúng đắn mà phải đóng lại cuộc đời mình đâu?

Nhưng là nàng vẫn hy vọng có thể hoàn thành tâm nguyện của mẫu thân.

Mà Hạ An Đạt tựa hồ cũng biết nàng sẽ quan tâm điểm này, vì thế hắn đưa ra giao dịch, nếu nàng có thể làm cho Hạ Tuyết Nguyệt cùng Hạ Tuyết Như vào cung như nói thì hắn liền đưa mẫu thân nàng làm phu nhân, linh bài được đặt ở phủ Hạ gia.

Rồi nàng cũng chấp nhận giao dịch này. Nàng trong cuộc đời biết được không nhiều người lắm. Mà nàng chỉ hy vọng vì nàng mà chỗ ư nhân làm càng nhiều là sự.

Hoàng đế lợi hại hướng mắt về phía nữ nhân đứng ở một bên, nói: “Ha ha, không thể tưởng tượng được hoàng hậu vào cung bất quá ngắn ngủi mấy ngày thế nhưng đã có tài ăn nói như vậy thật khiến trẫm phải nhìn bằng con mắt khác xưa a!”

Hắn tự nhiên sẽ không tin những lời này là do nữ nhân kia tự mình nghĩ ra. Nhưng hắn cũng chẳng muốn vạch trần nàng.

Chỉ thấy Hạ An Đạt vừa nghe, sắc mặt bối rối, nhưng bất quá cũng là người có kinh nghiệm nên nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường.

Mà nữ nhân kia hơi hơi cúi đầu, nàng biết hoàng thượng thông minh, nàng cũng biết hắn nhất định đoán được những lời này chính là có người dạy nàng.

Nhưng không có bằng chứng, nàng cũng không phải sợ hãi vì thế cúi đầu, lên tiếng: “Cảm ơn hoàng thượng khích lệ.”

“Ha ha ha!” Hắn vừa nghe thế rồi đột nhiên lại phá lên cười. Khiến mọi người xung quanh ngây ngẩn cả người. Ai cũng biết vị hoàng thượng này quý dị khó lường, hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh, cũng không biết hắn muốn làm cái gì? Không khỏi một tiếng cười, gây nên trong lòng mọi người một cổ sợ hãi.

Cười xong nói với nữ nhân kia: “Nếu hoàng hậu đã muốn quan tâm trẫm như vậy, trẫm đành không phụ tâm ý của hoàng hậu và thái hậu, vậy nên hãy chọn vài nữ nhân vào cung đi! Hoàng hậu, nàng hãy giúp trẫm chọn đi!”

“Ta?” Ai cũng không ngờ được hoàng thượng lại nói vậy nên dọa không ít người run rẩy. Nữ nhân kia vừa nghe thấy vậy liền ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tuyển Phi

Bị Dục Húc nắm lấy tay nàng cảm thấy có một cổ ám áp truyền đến Hạ Nữ bất giác đỏ mặt, cả người nóng bừng lên. Nàng luôn cố sức rút tay lại, muốn li khai a, lại phát hiện nàng càng dùng sức, Dục Húc lại càng nắm chặt hơn nữa.

Quay đầu nhìn về phía hắn, một đôi mắt nhân tình lợi hại hơi híp lại, trong thời điểm ấy nhìn nhanh về phía nàng, mang theo ba phần cảnh cáo cùng một phần châm chọc, đôi môi hắn thật sự là rất mỏng a tàn nhẫn cười lạnh với nàng, điều này khiến nàng hoảng sợ, không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt của hắn, cũng không dám mạnh mẽ gây dũa, chẳng qua là mặc hắn lôi lôi kéo kéo.

Đầu buồng xuống dưới càng lúc càng thấp, chỉ có thiếu chút nữa chân cầm thanh tú của nàng tiến sát tới liên hoa trước ngực, thanh âm lướt theo gió tuy rằng thật nhỏ mà điềm tĩnh, “Thần thiếp đối với các tiểu thư cũng không nhận thức, hơn nữa, hoàng thượng, thần thiếp nghĩ việc này hoàn toàn nên để hoàng thượng quyết định mới tốt, hoàng thượng yêu thích tiểu thư nhà ai thì nên tuyển người ấy vào cung, thần thiếp không dám thay Hoàng Thượng định đoạt.”

“Không bằng để cho cái kia, hai tỷ tỷ nàng là Tuyết Nguyệt cùng Tuyết Như nhập cung,nàng cảm thấy như thế nào?” Dục Húc tựa lơ đãng mà thốt ra vậy. Một lời nói của Quân vương cũng khiến bao kẻ mang theo thủ đoạn khiếp sợ.

Ai cũng không nghĩ tới,khổ tâm suy nghĩ nửa ngày chuyện,khổ tâm mưu lược nửa ngày, thế nhưng lại bị Dục Húc dễ dàng đoán trúng như vậy. Mâu thuẫn lớn như vậy, ngược lại khiến cho mọi người trong lòng cảm thấy bất an a.

Bất quá cũng nên suy nghĩ lại, Hoàng đế này, cho tới bây giờ làm việc liên tục làm cho người ta không tưởng được,luôn luôn ngoài sức tượng của người khác. Sẽ nói ra điều như vậy, cũng đều không phải là không có khả năng đang suy tính chuyện gì .

Mọi người tâm tư bất đồng.

Thái hậu cùng Hạ thừa tướng là kinh hi rất nhiều, mang theo vài phần cảnh giác, bọn họ đều biết hoàng đế bây giờ tác phong khác trước rất nhiều, từ lúc đăng cơ tới giờ làm gì cũng là cực kì bá đạo, không dễ dàng thỏa hiệp.

Giảo hoạt giống như một lão hồ ly

Nhớ rõ lúc Dục Húc còn chưa đăng cơ ,Hắn luôn ngụy trang nho nhã mà ôn hòa. Chính là sau khi đăng cơ không lâu liền tung ra nhiều mũi nhọn về phía bọn họ, lung lạc nhân tài, bài trừ dị thuật, chính là nửa điểm cũng không nương tay.

Cho nên, bọn họ không thể ngồi không mà phải vận dụng tính lực để đối phó với Dục Húc.

Mà nay hắn lại như vô ý nói ra mấy lời này, nói chừng đang âm thầm hoàn tất giấu cái huyền cơ gì ? Hay là hắn đang âm thầm tiến hành cái âm mưu gì? Thật khiến người khác nhìn không thấu

Mà Hoài Thanh, mắt ngài mĩ lệ cũng mở tròn to về khó hiểu, Húc, vẫn đều là chống lại Hạ gia sao bây giờ lại đem Hạ Gia chỉ nữ vào cung, như thế nào là thế nào?, lại nói ra dễ dàng đến vậy, không khỏi làm cho người ta quá mức không thể tin đi!

Hay là bởi vì Húc coi trọng Hạ Tuyết Nguyệt mỹ mạo tuyệt sắc kia, nàng không kìm được liền nhìn về phía Hạ Tuyết Nguyệt , chỉ thấy nàng ta vẻ mặt thiết tha nhìn Húc.

Tuyết Nguyệt kia cùng nàng là hai trong tam đại mỹ nữ ở kinh thành, chỉ sợ là Tuyết Nguyệt kia so với nàng chỉ hơn chứ không kém, khuôn mặt đài các quyến rũ, ánh mắt ngấn nước động tình. Nghĩ đến nếu là nam nhân chỉ sợ khó kìm lòng được trước khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng ta,ánh mắt nàng ta nhìn Húc thật quá đa tình đi! Nàng tự nhiên không khỏi lo sợ, nàng ta nhược nhập cung sẽ là uy hiếp rất lớn đến nàng a.

Nhưng chỉ có Hạ Nữ không kinh sợ mà lại mang bộ mặt điềm tĩnh đến kinh ngạc,tuy nàng cùng Dục Húc ít có tiếp xúc nhưng chung quy nàng cũng là Hoàng Hậu của Húc , chính là tiện nữ Hoàng Hậu này luôn trầm ngâm không nói , hi vọng vô thường, làm việc quý dĩ, hơn nữa tâm tư khó lường.

Hoàng thượng buông ra một câu như vậy ,càng lộ ra tác phong quái đản của hắn . Hắn tựa hồ? Thập phần ưa thích nhìn người khác lo sợ mà hoảng loạn tột cùng ư?.

Kỳ thật thái hậu cùng Hạ thừa tướng bấy giờ là tình thế bất buộc, lúc này nếu không để Tuyết Nguyệt cùng Tuyết Như vào cung,thì sang năm hoặc năm sau nữa tuyển phi các nàng cũng có thể nhập cung.Tài mạo và sắc đẹp của các nàng khó ai bì được.

Chẳng qua là,nếu khi ấy nhập cung các nàng khó trở thành hoàng hậu, khi ấy nhập cung, tuy rằng các nàng có tài sắc nhưng chỉ là so với các phi tử trong cung còn thua kém một bậc. Chính là cần người gây nên sóng gió, chính cũng là muốn các nàng được hoàng đế ân sủng.

Hậu cung bên trong, ngoài Hoàng Hậu là quốc mẫu chi quốc, lập hay phế đều là đại sự trong triều đình.

Cái khác phi tử,hoàn toàn phải phụ thuộc vào một câu nói của Hoàng Thượng. Nếu là hoàng đế không vui, các nàng có thể ngã xuống bất cứ lúc nào , chung quy cũng khó thành đại sự.

“Hoàng thượng ưa thích liền hảo đi.” Hạ Nữ vẫn là cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ mềm yếu, thoát nhìn, yếu đuối mà làm cho người ta chán ghét mười phần.

“Ha ha” Hoài Thanh đứng lên, khinh khế đi tới cạnh bên người Hạ Nữ, mỉm cười khiến vẻ mặt ôn nhu khinh mị: “Hoàng hậu nương nương chính là lòng dạ không hẹp hòi nha. Chỉ sợ các vị Hoàng hậu tiền triều cũng không được bằng tỷ! Hoàng thượng chính là thật có phúc,có được Hoàng hậu tỷ tỷ thiên lương là thiên hạ đại phúc a!”

Nàng đương nhiên biết,nữ nhân muốn có ngày tháng vinh hoa phú quý ở trong cung bằng mọi cách phải lấy dc lòng của Húc, phải dc hắn ăn sủng, mà hắn lại ưa thích nàng, nàng nên tranh thủ lúc này tỏ ra nàng là người biết trước biết sau tôn kính muốn bề chỉ như vậy nàng mới ân sủng bên lâu, có được vinh hoa phú quý khắp thiên hạ.

“Ha ha!” Dục Húc chẳng qua là cười hòa vẻ mặt sáng lạn, thoát nhìn, tựa hồ thật sao thập phần vui vẻ có thể như đoạt được thiên hạ đại phúc. Tay trái kéo Hoài Thanh bỏ vào trong ngực.

Hắn cười sung sướng như vậy không ai biết tâm của hắn chứa không ít mưu mô quỷ kế

Hoài Thanh cũng thập phần vui sướng,dựa nhẹ vào trong lòng hắn, trong lòng là mang theo một cỗ chua xót cùng vui vẻ giao hòa. Chua xót chính là chính mình rõ ràng là cực kỳ bất mãn, lại càng muốn cố gắng vui mừng, vui vẻ chính là, hắn đúng là vẫn còn yêu nàng nhiều.

Tất cả mọi người ở đây đều đang nhìn nhưng hấn vẫn cùng nàng làm chuyện ám muội, quả nhiên là ít có.

Chính là hấn thân là hoàng đế, là không ai dám nói hấn làm gì. Đành phải bình tĩnh mà nhìn thấy coi như là không thấy.

“Ân, liền phong Tuyết Nguyệt là Nguyệt phi, Tuyết Như là Như tiếp dư đi!” hấn nhìn như vô ý buông lời không quan tâm đến Tuyết Như đang hận đến cắn răng cắn lợi.

Mà Dục Húc, cười đến thoải mái, ánh mắt thoáng đảo qua Tuyết Như, làm như hấn vô ý vậy.

Lại càng vui vẻ.

Quả nhiên có ý tứ, Hạ An Đạt muốn hai tiểu nữ của hấn nhập cung, liền cứ như vậy nhập đi! Hấn trước mắt chưa muốn có suy nghĩ gì!

Muốn vào, liền cái hai tiểu thư đều tiến cung!

Dạng này, mới có thể càng thú vị, không phải sao? Khóe miệng lạnh lùng nở một nụ cười.

Hạ An Đạt, trăm không tin nữ nhi nhà người nhập cung lại có thể cùng nhau đoàn kết, coi người là quan trọng đối với người giữ trọn đạo hiếu. Năm xưa để tranh ngôi vị Hoàng đế này, huynh đệ hấn cũng tàn sát lẫn nhau không ít hấn, mưu mô cùng thủ đoạn thật thâm độc a.

Sẽ không biết, cuộc chiến tranh tỷ muội này sẽ diễn ra như thế nào a?

Hay không cũng đẹp mắt như vẻ bề ngoài?

Đúng rồi, chẳng phải hấn còn cái tiện nữ kia sao, Hoàng hậu của hấn? hấn đảo mắt nhìn về phía Hạ nữ kia.

Nhìn nàng cũng là nữ tử bình thường yếu đuối không tài không sắc, chỉ không biết, khi nàng lâm trận nàng có thể hảo hảo mà sinh tồn trong cung không. Thoạt nhìn, nàng hấn chỉ là một tiểu hài tử chỉ có thể sống trong dân gian!

Tay phải làm như vô ý duỗi ra, đem cái tiểu hài tử suốt ngày chỉ biết cúi đầu kia ôm ấp vào trong lòng. Cảm giác có cái gì ấy mãnh mai mà cứng ngắt đặt trên người hấn, hấn cười đến đắc ý, hoàn toàn không mang theo một tia tàn nhẫn nào

Liên hoa trên ngực phập phồng không ngớt, hơi thở cũng kịch liệt vô cùng.

Tâm trí Hạ nữ chấn động, đôi môi như cánh anh đào khe run lên, nàng cũng không dám lộn xộn. Cái kia nếu có thể cúi đầu thấp hơn nữa nàng cũng tình nguyện mà cúi đầu, nàng muốn cúi xuống để không ai thấy được khuôn mặt của nàng. Nàng không có bởi vì hoàng đế ôm mà cảm thấy vui vẻ. Có, chẳng qua là một tia một tia sợ hãi tội cùng xâm nhập trái tim.

Không có cơ hội cho nàng chuẩn bị, toàn thân và tóc gáy cũng dựng thẳng lên. Giống như là, trong bóng đêm có cái gì cực độ nguy hiểm, hiện tại hướng về chính mình tới gần.

Chính là, có cái gì nguy hiểm đâu?

Nhìn nhìn trước mắt Minh hoàng đoạn bào, là hấn sao?

Xung quanh vẫn là Thanh quý phi? Tuyết Nguyệt? Tuyết Như?

Có lẽ, tất cả chỉ là cảm giác của nàng

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Dục Húc Khó Lường

Thanh Liên cung.

Hai bên hồ hoa sen nở rộ, hương tử lý tản ra mê người nhẹ nhẹ len lỏi trong không gian, đèn lồng thấp sáng cao tỏa ánh sáng nhàn nhạt xuống phía dưới con đường đầy hoa, tạo thành một mảnh ảo diệu miên man hiếm thấy. Bốn phía sương giăng nhẹ tựa hồ như một lớp sa tanh của thiếu nữ, từng làn gió khẽ thổi qua thổi lại, cảnh động như tĩnh.

Trong đại sảnh đường, Giang Hoài Thanh thay xiêm y hồng nhạt như cách sen lấp ló chưa nở, bên trên thêu nổi vài đóa lạ mắt đang chính xướng nhất thủ

“Đồng Thành dần cảm thấy phong quang hảo. Học mặt nhẵn sóng gợn đón khách trọ.

Lục dương yên ngoại hiểu hàn khinh, hồng hạnh chi đầu xuân ý nháo.

Kiếp phù du trường hận vui về thiếu. Khăng ái thiên kim khinh cười.

Vĩ quân trì rượu khuyên tà dương, thả hường hoa gian lưu vẫn chiếu.”

Sóng mắt lưu chuyển, ôn nhu tình trường, Giang Hoài Thanh thanh âm mềm mại, như vậy xướng tương khởi đến, lại có vẻ tình ý lâu dài, làm cho người ta quên đi hiện tại, cũng hút đi vào giọng hát mê đắm ấy.

Hơn nữa Hoài Thanh nàng ta là khuynh thành tuyệt luân, sợ là không ai có thể chống lại về nhất tiểu phong lưu ấy

Một khung cảnh cùng mỹ nhân như vậy, lại không thể làm cho Hạ Nữ động tâm đến nửa phần.

Nàng ngồi ngay trên phượng vị, uy nghiêm cẩn trọng, nàng a muốn tỏ mạnh một chút cũng không dám. Ngay cả dũng khí nhìn trộm Dục Húc cũng không có. Nàng phát hiện, mỗi lần nàng nhìn trộm về phía hắn, hắn tựa hồ phát hiện nàng nhìn lên, tuy rằng hắn không có nhìn về phía nàng, chính là cái loại cảm giác này nàng cảm nhận rất chân thật mãnh liệt!

Chính là nàng không dám bừa bãi mà đi nhìn lên

Nàng thật là càng ngày càng phát hiện, nam nhân này, thật là đáng sợ!

Hắn đáng sợ chỗ bí ẩn trong tâm tư của hắn, không ai có thể thấu hiểu được, không ai có thể nhìn thấu, người như vậy, mới đáng sợ, hắn không làm chuyện gì chính là tự mình đẩy lên một loại cảm giác bất an, trong lòng mình đã tự rối loạn.

Liên như thế khi yến hội vừa mới kết thúc, hắn thế nào đã kêu nàng đang đến chỗ Giang Hoài Thanh, Thanh Liên cùng nghe Giang Hoài Thanh ca hát.

Kỳ thật thế này cũng không có gì, hoàng thượng cùng phi tử của chính mình đàn ca nhảy múa là chuyện rất ư bình thường!

Bất quá chính là, tự nhiên hắn lại kêu nàng đến cùng, nàng không tin hắn có có dụng ý gì khác! Nàng cũng không cho rằng Dục Húc chính là ưa thích liền gọi nàng theo cùng. Người như nàng là hạ nhân bình thường có nghe cũng không hiểu được ca từ đẹp đẽ ấy, ngồi ở bên cạnh hắn, chỉ sợ chính nàng sẽ phá hủy hứng thú của hắn

Hắn bên người, chính là còn rất nhiều mỹ nhân làm bạn có riêng mình nàng đâu.

Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì đây?

Chính là hắn không nói không rằng, mang nàng đi vào Thanh Liên cung, quả thực chẳng qua là nghe Giang Hoài Thanh ca hát ư?.

Nàng không thể chú tâm nghe hắn cứ miên man mà suy nghĩ, điều này khiến tâm tư nàng càng lo sợ hơn.

Thật vật vờ, chợt nghe được Giang Hoài Thanh kết thúc một đoạn nhạc, nàng đang định mở lời từ giả hắn để trở về cung. Chợt nghe Dục Húc mở miệng: “Thanh âm khinh uyển, tình ý giao hòa! Thanh ái phi ca thật đúng là làm trẫm nghe hoài không chán a! Liên sao trẫm cảm thấy bên trong ca từ lại có đầy lửa hận đến vậy?, cũng có thể tâm tư ái phi quá không trẫm ôn nha. Hoàng hậu người có thể nói vì sao không?”

Nói xong Dục Húc quay đầu ánh mắt chuyển qua nhìn Hạ Nữ, trong mắt kia có cái gì không vui, rõ ràng chính là đang trong cơn giận dữ.

Hạ Nữ đành phải kiên trì đáp lời: “Đúng vậy! Thanh quý phi tiếng ca thập phần dễ nghe.” Không biết có phải không là nàng quá mức miễn cảm, chỉ cảm thấy, Dục Húc kia nói một câu liền là có thêm tràn ngập lửa giận, tâm tư càng không bình tĩnh được, rõ ràng chính là muốn nói với nàng hắn đang không bình thường.

Là hắn muốn nói cho nàng, hắn có đầy ngập lửa giận sao? Hơn nữa, hắn muốn co nàng khổ sở vài phen ư?

Càng nghĩ, hắn là bởi vì nàng vừa mới ở trong yến hội muốn hắn chọn vài tiểu thư nhập cung làm phi khiến hắn phải nghe theo!

“Hoàng hậu như thế nào lại có thể bình tĩnh từ đầu tới cuối không nói chuyện a! Vừa mới tại yến hội, trẫm rõ ràng cảm giác hoàng hậu càng ngày càng có cốt cách của bậc Mẫu nghi thiên hạ, cái kia chính là mỗi lời nàng nói ra chẳng phải đều rất hợp tình hợp lý, rất biết cách lấy lòng người khác nha?” Dục Húc cố ý nói xong, híp lại mắt, mang theo ba phần say rượu nhìn về phía Hạ Nữ.

Trong tay hắn cố ý xoay tròn chén rượu đảo qua đảo lại, môi ngay cạnh một bên, lại không muốn vội vàng uống. Nghiến ngấm mà nhìn chăm chăm Hạ Nữ xem nàng ra sao?.

Hạ Nữ không có tiếp lời, xem ra nàng vẫn là không quá ngốc, quả nhiên đoán đến không tởi, Dục Húc này, rõ ràng chính là vì chuyện vừa mới xảy ra mà tức giận.

Chẳng qua là nàng không hiểu vì sao lúc đấy hắn không cản trở liền trở về đây tìm cách trút giận a?

Kia một câu nói chính là Hạ thừa tướng dạy cho nàng, nàng chỉ nói lại cho mọi người nghe thôi! Xem ra, hẳn chính là phát hiện ra câu nói kia không phải là do nàng tự nghĩ ra, là có người đứng sau lưng dạy nàng nói.

Bất quá, người sáng suốt vừa thấy cũng là có thể nhìn ra được, nàng chỉ mang vẻ bình thường, nàng là nô tỳ trong Hạ gia thì làm sao có thể nói được văn phong như vậy, quả thật là không phải là nàng tự nói.

Hắn tựa đề ý mà lại tựa không thêm đề ý, nhẹ nhàng mà quá ôn nhu ngồi trên một bên Hoài Thanh, cười đến vẻ mặt tự tại, rõ ràng là đang nhìn Giang Hoài Thanh, chính là lời nói lại hoặc như là đang nói với Hạ Nữ nghe: “Trẫm nói cho ái phi nghe! Trẫm có một tật xấu chính là muốn đi đông thì đi đông muốn đi tây là đi tây, không ưa thích người khác nhúm chàm nữa phần, cho dù chỉ cái con rối, cũng muốn từ trẫm tự mình thao túng, mà không phải để người khác khổ tâm.”

“Hoàng hậu khanh nói xem có phải tật xấu của Trẫm rất khó chịu không?” Sau khi nói xong nhìn về phía nàng, khóe miệng mang theo ý cười, khóe mắt lại dị thường sắc bén.

Liên như một mèo con, không muốn ăn ngay con mồi mà muốn vờn cho đến thì con mồi không còn sức chống đỡ để mặc cho mình tùy ý làm chủ.

Mà Hạ Nữ, rất không may nàng lại chính là một con chuột bé nhỏ đáng thương.

“Thần thiếp không hiểu.” Nàng quả thật không hiểu, nếu hẳn cũng biết cái này gọi là tật xấu, như vậy tất nhiên là rất xấu, làm gì phải giả vờ ngồi chờ câu trả lời của nàng.

Nàng tài hoa không cao, khả năng nàng nói ra những câu hợp ý người khác là không có. Hơn nữa, nàng xem ra cái tật xấu này là bệnh chung của những người quyền quý như hẳn.

Tuy dùng khí rất mạnh!

Bất quá nàng không có gốc để nói ra điều ấy. Nàng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ là người đi cải li lễ với mọi người trong khắp thiên hạ. Nàng chỉ mong muốn có một cuộc sống hào hạo yên ổn cứ bình thường mà sinh tồn.

Không tranh với đời lại càng không tranh với người.

Phật viết: ta không nhập địa ngục thì ai vào địa ngục!

Coi như là nàng giải cứu hẳn, để Hoàng thượng nể nang nào cũng có sao!! Trên đời có rất nhiều người muốn mắng chửi người, tự nhiên bên cạnh nàng cũng sẽ có loại người này. Nàng a, nàng vẫn còn nhẫn được. Nàng vẫn im lặng.

“Người không hiểu?”, hẳn bỗng nhiên thêm cao giọng hơn nữa, chăm chú nhìn nàng, hẳn rất muốn chính nàng trả lời, tựa hồ Hạ Nữ không hiểu là rất kỳ quái, rất không bình thường.

Hắn cũng không nhận thức vì sao cái này Hạ Nữ chính là không hiểu. Nữ tử này, tuy rằng tướng mạo xấu xí, hơn nữa luôn thấp kém ti tiện, hẳn chợt đảo mắt nhìn qua, quả nhiên là ti tiện nữ tử là giống nhau đều nhất gan yếu đuối, không hề có chủ kiến.

Chính là trên thực tế xem ra nàng ta tâm tư bình thường, nhưng lại không phải cái loại không hề có chủ kiến, nhát gan sợ phiền phức, chưa đến mức ngốc được không có thuốc nào cứu được.

Nàng khả thoát nhìn không đơn giản là thông minh, vẫn là vượt qua hơn người bình thường một chút!

Ngẫm lại nàng trước kia tại Hạ gia, sống trong gia cảnh hỗn tạp, cũng có thể cuộc sống liền có thể thấy được sự bình thường của nàng.

“Thần thiếp là thật sự không hiểu.” Hạ Nữ cúi đầu thấp đủ cho nàng càng thấp hơn, thanh âm cũng nhỏ dần nhưng không mang theo ta sợ hãi hay rời loại rất trầm ổn, có đôi khi, yếu thế lại thành không yếu thế, nàng là hiểu được đạo lý này.

Hoài Thanh một đôi lúc thủy bình thường ôn nhu nhẫn nhịn âm thầm quan sát đến Húc cùng Hạ Nữ trong đó. Nàng phát hiện, Húc tựa hồ đối Hạ Nữ thập phần cảm thấy hứng thú khi Húc thấy dáng bộ của nàng.

Nàng nhìn về phía Hạ Nữ, bình thường thấp kém mà mang theo bộ dạng yếu đuối, nàng như thế nào cũng nhìn không ra nàng ta có gì chỗ đặc biệt.

Có lẽ, là Húc bởi vì nàng không có đứng ở hẳn bên này cho nên sinh khí đi!

Chính là mặc kệ như thế nào, nàng ở trong này, liền không chấp nhận được cái ti tiện nữ tử kia đoạt lấy phong thái của nàng, trong lúc này mắt lệ quang chợt lóe, ôn nhu mỉm cười: “Thần thiếp bất giác cảm thấy đây cũng là một loại tật xấu a, chính là Người là Hoàng đế cũng phải có khí phách riêng của người chứ! Cũng không phải là người bình thường, trên Người phải có khí chất Quân vương mới hảo a.”

“Thanh ái phi này, cái miệng nhỏ của nàng thật hảo, lời nói như mật cũng rất ngọt a, làm Trẫm say đắm!” Dục Húc tà mị cười, một tay nắm Hoài Thanh khéo léo trắng nõn kia, hình cung duyên dáng kéo lại bên mình, làm trò cho Hạ Nữ xem, mang môi mỏng của hắn nhẹ nhàng hôn lên cái miệng ngọt ngào của Hoài Thanh.

Mà ngẩng đầu Hạ Nữ, vừa lúc thấy như vậy một màn, mặt xoát mà một chút nổ tung màu đỏ hoa, kinh hoàng thất thố mà đứng dậy, thanh âm áp ứng:

“Thần thiếp, thần thiếp phải đi rồi, không quấy rầy hoàng thượng.”

Nói xong cũng không chờ Dục Húc trả lời, liền chạy thật nhanh nhằm hướng Phượng Tê cung mà chạy về. Nàng tuy rằng đã sớm luyện liền trấn định bình thần, nhưng chung quy là thiếu nữ mười tám chưa thấu rõ chuyện nam nữ, nhìn đến trường hợp như vậy, vẫn là sợ hãi, xấu hổ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mị Quân

“Hoàng thượng tựa hồ đối hoàng hậu thực cảm thấy cực kì hứng thú?” Hoài Thanh thử thăm dò hỏi. Nàng tuy rằng trong lòng cũng không đem Hạ Nữ trở thành đối thủ, chính là vẫn là nhìn không được muốn hỏi Dục Húc cho rõ ràng.

Đa nghi này là bệnh chung của nữ tử trong thiên hạ, Hoài Thanh tuy là ái phi của Hoàng đế song cũng không thoát khỏi được điều này.

“Ái phi nói đi?” Dục Húc không đáp liền quay sang hỏi lại. Hắn ưa thích Hoài Thanh ôn nhu thông minh, chính là, nhưng là nếu sự thông minh của nàng là đề dùng đến trên người hắn, hắn chính là sẽ thực mất hứng.

Hơn nữa, nữ tử quá đa nghi chính là làm việc mất phương hướng, mà hắn sẽ thực chán ghét việc này. Hết thảy là vì Hoài Thanh thông minh nên hắn mới thập phần sủng ái. Nếu giờ nàng vì đa nghi mà hỏng việc, thế thì uổng công hắn sủng nàng a.

“Thần thiếp không dám đề ý nhiều đến tâm tư của Người, thần thiếp cũng không dám có hi vọng gì quá xa vời, chỉ cần hoàng thượng trong lòng còn có thần thiếp là đủ rồi.” Hoài Thanh dù sao cũng theo Dục Húc đã lâu, nàng cũng hiểu được tính cách của hắn là như thế nào.

Đối với hắn, mỗi tiếng nói, mỗi cử động, từng một cái đảo mắt nàng cũng có thể đoán ra tâm trạng của hắn.

Lúc này tự nhiên cũng nhìn ra hắn không thoải mái. Nàng sẽ không đại đột mà đi xen vào chuyện của hắn. Chẳng qua là nàng phải ngoan ngoãn cười, tựa vào hắn trong lòng hắn ôn nhu như nước để hắn chăm sóc nàng như một tiểu thỏ nhí.

Dục Húc quả nhiên cười, thon dài mà cân xứng với thân mình tựa tựa vào tháp thượng, ngón tay có một chút tình ý vuốt nhẹ sợi tóc của nàng từ trên xuống dưới mê mẩn lưu tình, tư thái âm muội làm Hoài Thanh mê đắm, nhìn như đa tình mà phong lưu, ánh mắt lưu chuyển theo ngọn tóc xuống cách sen trước ngực nàng, một tia thanh lãnh vang lên: “Ái phi luôn luôn nhu thuận thế này, trẫm hết sức ưa thích. Trẫm cũng không ưa thích quá mức nữ tử cả đời quá thông minh, nữ nhân nhiều khi si ngốc một chút sẽ khá ái hơn. Hơn nữa, không cần quá đa nghi!”

Mê tình ngữ khí nói ra, cũng lạnh lẽo cảnh cáo.

Mọi người đều nói Dục Húc thập phần yêu nàng, thế lập nàng làm Hoàng hậu, không tiếc nể mặt Thái Hậu, vì nàng mà trở mặt cãi nhau với Thái hậu. Chính là Hoài Thanh lại rõ ràng nhận thấy, trước mắt trong cung có rất nhiều phi tử vậy mà Dục Húc lại giao Phượng ấn cho nàng, Dục Húc chính là thích nhất nàng, nhưng là đều không phải là yêu, cũng sẽ không là kéo dài.

Nàng hiểu được như thế nào hồng nhan bạc mệnh, theo thời gian nhan sắc của nàng sẽ tàn phai, tuy bây giờ Dục Húc sủng ái nàng nhưng nàng biết sẽ có ngày Húc sẽ lãnh bạc vô tình với nàng. Nàng chẳng những muốn hắn độc sủng mình nàng, nàng khao khát hơn hết chính là địa vị cao nhất, là Mẫu nghi thiên hạ kia.

Dục Húc ưa thích, là nàng thông minh, là nàng ôn nhu, nàng sẽ thuận theo hắn, không sẽ làm ra gì vi phạm chuyện của hắn. Hơn nữa, nàng hiểu chuyện của hắn nhất định sẽ có lợi cho nàng. Mà có lợi cho nàng đó mới là chân chính, nàng nhất định phải hảo nghe hắn!!

“Thần thiếp hiểu. Thần thiếp sẽ nghe theo lời hoàng thượng nói.” Mềm mại mà đáp lời. Nàng yêu nam nhân này, cho nên nàng cam tâm vì hắn làm mọi chuyện. Chính là buông chính mình là một tiểu thư thanh cao, trở thành một nữ tử ý lại vào nam nhân, chân chính ôn nhu hiền thực.

“Đây mới là Thanh ái phi của Trẫm!” Dục Húc vừa lòng mà cười. Lúc này hắn ngọc quan sớm đã gỡ xuống, sợi tóc đen mượt xõa xuống, Minh hoàng trường bào cũng cởi xuống hơn phân nửa, hơi lộ ra thân hình trắng kiêu, nghiêng mình tựa vào tháp thượng, nhãn tình híp lại, trong tay cầm một ly hương rượu, vuốt ve quanh thân ly rượu không với uống, chẳng qua là tính tế mà hưởng thụ.

Cái dạng này, là hết sức quý mị.

Ai nói chỉ có nữ tử tài năng hấp dẫn mọi người, nam tử này, uy uy nghiêm nghiêm mang theo khí phách vương giả, toàn thân toát ra loạt tia hung ác mà phong tình cũng có thể hấp dẫn mọi người a.

Hơn nữa, không chỉ thân, còn có tâm!

“Hoàng thượng lúc trước không phải luôn phản đối tỷ tỷ của hoàng hậu vào cung sao, vì sao đêm nay thái độ lại khác thường đến vậy, không có ngăn cản, ngược lại nhượng còn đồng ý cho Hạ gia kia mang hai cái nữ nhân tiến cung?” Sự việc xảy ra trong đại yến, nàng vẫn vì thế sự cạnh tranh trong lòng

Nàng là thông minh người, cũng là đoán được vài phần.

Chính là khi bị tình cảm chi phối, làm cho người ta không khỏi mà thông minh cũng bị đánh chiết. Nàng vẫn là sợ hãi, hấn bởi vì thấy được Tuyết Nguyệt mỹ mạo mà quyết định hỏi Húc.

“Ái phi nói đi?” Lại là những lời này. Hấn luôn như thế, rõ ràng hết thấy nắm giữ trong tay, nhưng vẫn cố tình hỏi lại, tựa hồ, đem nàng ta đặt vào bên trong hố sâu, hấn thực vui vẻ bộ dáng hoảng sợ ấy.

“Thần thiệp vụng về, cũng không thể đoán ra tâm ý thánh thượng. Cũng không dám vọng tưởng tự đoán tâm ý thánh thượng.” Nàng như thế nói xong, trong giọng nói, là mang theo một tia kinh mạn.

Nàng tuy rằng đã cực lực khắc chế, chính là, hấn luôn như thế, nàng cũng là cái nữ tử, lại như thế nào có thể nhẫn xuống!!

Này bất mãn, khinh được, so với ngày nàng bước vào Thanh Liên cung, khiến đám phi tử ngổ ngang

Chính là, Dục Húc đã nghe ra.

Hấn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đem nàng ép sát vào trong lòng: “Nàng ăn dặm chưa? Nàng thông minh như thế, trầm nghĩ gì nàng cũng có thể đoán được, trầm cũng không phải là cái loại người gấp sắc đẹp, liền bị câu mắt hôn a! Trong thiên hạ này, cũng chỉ được ái phi có thể thấy được tâm Trầm thôi!”

Trong ngực Dục Húc, Hoài Thanh thanh không nhìn thấy được cái gì, Dục Húc một đôi mắt, lãnh được như mùa đông sương lạnh tựa như khiến cho không gian hóa đá, nhìn ánh mắt lãnh khiết ấy dường như có cũng dường như không. Bên trong đó âm ngoan, tính kế, làm cho người ta gấp phải chỉ sợ muốn lùi bước!

Chẳng qua là nàng thủy chung nhìn không thấy, bởi vì nàng tựa vào trong lòng hấn.

“Hoàng thượng, thần thiệp về sau sẽ không nghĩ ngợi lung tung nữa.” Nghe được Dục húc nói như vậy trên mặt Hoài Thanh liền hiện lên vẻ thỏa mãn

Nữ nhân, luôn dễ dàng thỏa mãn như vậy! Dục Húc không tự giác khóe môi cong lên, lạnh lùng cười.

Theo nàng, song song ngã vào trên giường.

Bóng đêm mê mang, bên trong tràn đầy cảnh xuân ám muội tươi đẹp.

Trong lúc đó, trong đầu Dục Húc, lại hiện lên hình ảnh người con gái khác, xú nha đầu ấy vẫn hiện lên trong tâm trí hấn. Còn tưởng rằng nàng luôn có thể bình tĩnh thông dong? Xem ra cũng không hấn vậy.

Nhớ tới nàng vừa mới giống như thiêu thân một bộ dáng chạy trốn chặt vật, hấn liền không tự giác nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Họa Tâm

Tuyết Nguyệt cùng Tuyết Như buổi sáng hôm nay đã được nghênh đón vào cung. Hoàng ân mệnh mông như sóng biển cuộn cuộn, vì để gia tăng cảm tình tỷ muội, hoàng thượng hạ chỉ cho hai tỷ muội họ cùng ở Thu Sảng cung, hơn nữa đặc biệt ban thánh ân đối cung danh là Nguyệt Như cung.

Đại ân như thế, đích xác là hoàng ân mệnh mông cuộn cuộn!

Trong cung ít có phi tử có khả năng được Hoàng đế ban cho cung danh, hơn nữa cung danh vẫn là lấy tên của người ấy để đặt, điều ấy biểu hiện ân sủng bất phàm

Nay Dục Húc mới lên ngôi vua được nửa năm, nhưng thật ra trong khoảng thời gian ngắn liền tứ hai lần cung danh. Một lần là Giang Hoài Thanh chính là Thanh Liên cung, còn nữa chính là Nguyệt Như cung. Cung danh Thanh Liên cung được đặt là điều hiển nhiên, mọi người đều biết Hoàng thượng đối nàng sủng ái có thừa.

Chính là Nguyệt Như cung,

Hạ Nữ nghe xong chẳng qua là cười nhẹ, nàng tựa hồ có điểm nhìn ra, Hoàng đế thông minh này lại mang theo tâm tư như vậy.

Một núi quyết không thể hai hồ cùng trị vì?

Hắn có lẽ cũng thấy được Tuyết Như kia từ nhỏ đã được nuông chiều khiến cho tính cách nàng ta vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược, nàng ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho dung mạo xinh đẹp như hoa của Tuyết Nguyệt, vì lẽ gì chỉ dựa vào dung mạo của Tuyết Nguyệt mà bắt nàng thua kém. Hơn nữa cung danh Nguyệt Như này, vẫn là lấy một chữ Nguyệt trước tên của nàng, điều này càng sẽ làm nàng tức giận bất bình.

Mặc dù không trông thấy, Hạ Nữ đã có thể tưởng tượng ra được Tuyết Như sẽ sinh khí ra một bộ dạng gì.

Chỉ tiếc Tuyết Như khuê nữ, nàng ta chỉ coi trọng sự bài trí trong cung mà không nghĩ tới rằng trong cung âm hiểm khôn lường, nàng ta không tan xương nát thịt thì cũng là vết thương chồng chất a!!

Còn chưa vào cung, hai người đã luôn luôn muốn chia rẽ, bây giờ cùng nhau vào trong cung, lại có thể nào cùng nhau đồng một lòng. Nghĩ đến, Hạ tướng có lẽ cũng không nghĩ tới Hoàng đế sẽ dùng tới chiều này đi!!

Nếu như sáng không thấy tối không gặp, có lẽ các nàng sẽ dịu bớt đố kỵ ở trong lòng, chính là sáng cũng gặp tối cũng thấy, Tuyết Như tính tình lại kiêu ngạo, lại như thế nào có thể chịu được Tuyết Nguyệt kia cao hơn mình một bậc, liền ngày nào cũng hành lễ với nàng ta.

Nàng từ trước đến nay liền cao ngạo được như một khổng tước kiêu kì, cho tới bây giờ nàng đã là nữ nhân của Hoàng Đế, là thân phận cao quý không thể xâm phạm. Bởi vì nàng là Đại phu nhân sơ sinh, ở Hạ phủ dĩ nhiên liền cao hơn các tiểu thư khác một bậc. Khi nàng ở tại Hạ phủ, trừ bỏ Hạ tướng, nhưng người khác đều coi nàng là tiểu chủ nhân, thái độ đối với nàng là muôn phần tôn kính.

Chính là lúc này đây, lại có thể nào dễ dàng tha thứ cho Tuyết Nguyệt kia, nàng ta dựa vào cái gì dám hơn nàng một bậc (Người ta có sắc đẹp nha ^ _ ^).

Hơn nữa, hoàng đế này, hắn đã nghĩ tới điểm này, lại như thế nào bỏ qua cho hai nàng kia, nói vậy hậu cung chỉ sợ là không có ngày yên ổn nha!!

Nhớ tới hắn, Hạ Nữ không khỏi không nhớ tới cái buổi tối ở Thanh Liên cung, nàng thế nào liền chạy trốn chết, lúc này nghĩ đến cảm thấy thật buồn cười a.

Nàng đại khái là từ trước tới nay, điều khiến nàng không làm được chính là cái bộ dạng Hoàng hậu này!

Thế nhưng bởi vì trông thấy hoàng thượng cùng với hân phi từ tán tỉnh, mà rơi mất bình tĩnh, vội vàng chạy trốn. Chính là, lúc ấy đương cảnh, còn nàng thì phải làm thế nào đây? Nàng còn là cái khuê nữ, tuy không biết rụt rè, nhưng cũng hiểu được e lệ.

Nàng lại là không được sủng ái nhất hậu cung này, không hề có địa vị hoàng hậu.

Hơn nữa, lúc ấy, nàng không có khả năng làm được gì, nàng đang muốn càng li khai càng tốt, nàng chỉ cầu không ai chú ý đến nàng, để nàng có thể yên ổn như người bình thường sống cả đời. Hơn nữa, bây giờ nàng đang mang thân phận hoàng hậu, tuy rằng nàng không nắm đại quyền cũng không vọng tưởng mình nắm đại quyền, nhưng là ít nhất là như hiện tại, áo cơm vô ưu, cũng có thể làm chính mình làm chuyện ưa thích, đây chẳng phải là việc rất tốt ư?

Người, muốn thích ứng trong mọi tình cảnh, nên tiêu dao mà sống!

Ôn nhi đi vào phòng trong, chỉ thấy Hạ Nữ lại ở đằng kia đang ưu tư mà họa.

Chân chính tiếp xúc với Hạ Nữ, nàng phát hiện, này hoàng hậu, cũng không giống hình tượng bên ngoài mọi người bàn tán, là một thiếu phụ quê mùa tục tằn, dễ tiện mà không có nhân cách.

Nàng thoạt nhìn, hắn là sao nói bây giờ nhỉ?

Không biết vì sao, nàng luôn cảm giác trên người Hạ Nữ có một loại bình tĩnh, làm cho người ta tâm cũng có thể nương theo yên tĩnh mà bình thường trở lại. Hoàng hậu không phải thực quá mỹ, nhưng lại nhìn thấy nàng ta luôn mang theo một loại cảm giác thư thái khác người.

Nàng trên người, có một loại trí tuệ, là Đằng Minh đại sư nói kia một loại đại trí tuệ, là người cực kì thông minh cũng học không đạt đến. Là một loại siêu việt tài hoa nhân sinh triết học.

Hoàng hậu luôn cấp nàng cảm giác, giống như là trong tĩnh đường lý đốt đàn hương giúp con người ta an thần thư thái quên hết đi một mối, sâu thẳm mà trải dài.

Cúi đầu vừa thấy, nàng họa chính là một gã nam tử, diện mạo như ngọc, đầu đội ngọc quan, khoe miệng là là một vòng nhất tiếu trào phúng cười hay không cười đều không rõ, thoạt nhìn, nam nhân này tuy tà mị nhưng lại đầy vẻ mê hoặc.

Nàng tựa hồ là mới bắt đầu học họa, nàng họa cái gì, hình dạng cũng không giống, chính là không biết vì sao, nàng khi vẽ xong đều có thể cho mọi người thấy nàng đang họa cái gì.

Cảm giác, bức họa bên trong chứa linh khí, nàng tựa hồ vượt qua họa bản thân, nghĩ đến cái gì liền dồn hết tâm tư mà họa, liền có thể dụng tâm để vẽ.

Nàng tin tưởng dựa vào thời gian, nàng hảo hảo học xong sẽ vượt xa người bình thường.

Mà giờ phút này họa ra nam tử kia, mặc kệ, Ôn Nhi tiến lại gần xem kĩ, nam tử căn bản mang theo khí phách vương giả lại có dáng vẻ tà mị như một thú thần, rõ ràng đây chính là bộ dạng của Dục Húc, là bộ dạng của đương kim thiên tử.

Nàng chần chờ rồi quay sang nhìn Hoàng hậu hỏi một câu: “Nurong nurong! Đây là hoàng thượng sao?”

Hạ Nữ chuyển đầu qua, nhưng thật không nhìn ra nửa phần nhân nhó, chẳng qua là doanh nhiên cười: “Ôn Nhi thấy giống sao?”

“Tuy rằng nurong nurong họa ra không giống lắm, chính là nurong nurong người xem, người mang hết vẻ say mê và hấp dẫn của Hoàng thượng mà vẽ ra, đặc biệt trên này người họa đôi lông mày sắc bén, cặp mắt đầy yêu mị, khỏe miệng nữa như cười nữa như không, nam tử này thật mang bộ dáng của Hoàng thượng.” Ôn nhi chỉ dám dùng tiểu âm để nói, nàng đương nhiên biết nghị luận hoàng thượng sẽ mang tội lớn ra sao. Bất quá, vẫn là không khỏi nói ra miệng.

Nói xong lại hỏi: “Nurong nurong, người đang nhớ hoàng thượng sao nếu không vì sao lại đi họa Người?”

Hạ Nữ ngẩng đầu nghĩ nghĩ, vì cái gì đâu? Nàng cũng không biết, chẳng qua là cầm lấy bút kia trong nháy mắt, đã nghĩ đến hán, vì thế liền vẽ đi ra.

Có lẽ nàng bị bộ dạng tà mị của hán dọa cho tới giờ vẫn chưa quên? Nàng tự giấu mà cười chính bản thân mình.

Quay đầu đối với Ôn nhi nói: “Ta cũng không biết, chẳng qua là cảm thấy nên vẽ liền vẽ thôi.” Có lẽ, hiện tại nàng trong lòng, chưa bao giờ nghĩ tới, thế nhưng có một ngày trong lòng nàng có một chỗ dành cho nam tử kia.

Nàng không nghĩ qua, cho nên cũng sẽ không biết cái gì tên là then thùng. Nói ra, cũng chỉ là cảm thấy được thân nhiên. Giống như là, nhớ tới mùa đông liền có mai trong tuyết, vì thế vẽ ra cái dạng đơn giản kia liền như vậy cho là bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đối Chọi

Không lay chuyển được Ôn nhi luôn mãi dây dưa với suy nghĩ trong đầu, nàng rốt cục phải đồng ý với Ôn Nhi là đưa nàng ta đi thưởng cúc.

Cũng không biết Ôn nhi hôm nay có suy nghĩ gì, liền muốn nàng mang đi thưởng cúc, nàng tuy rằng cũng yêu hoa cúc, chính là tượng tượng đã đến Ngự hoa viên liền phải gặp rất nhiều người, nàng cũng chỉ nhìn xuống không đi.

Bất quá tại nơi thâm cung âm hiểm này, cũng chỉ được Ôn nhi là còn đối tốt với nàng, nếu Ôn Nhi ưa thích ngắm hoa cúc, kia nàng cũng mạo hiểm dẫn Ôn Nhi đi theo, cũng chưa chắc những người nàng muốn gặp sẽ xuất hiện ở nơi này, nghĩ vậy nàng liền khởi giá Ngự hoa viên.

Ai... Nói thật, nàng cảm thấy cứ nghĩ tới nghĩ lui thật phiền toái.

Chính là, nàng càng nghĩ ra chuyện gì, thậm mong tránh chuyện gì, chuyện đó liền rất nhanh xảy ra.

Nàng vừa bước tới ngự hoa viên, thế nhưng liền trông thấy Giang Hoài Thanh đang nhìn về phía nàng, sau đó rất nhanh chuyển hướng đi về phía nàng a. Hạ Nữ thâm kêu một tiếng xui xẻo, vòng vo cúi đầu định chuyển hướng quay về, thế nhưng lại phát hiện Tuyết Nguyệt cũng Tuyết Như một trước một sau chính hướng về nàng đi tới.

Điều này thật là nhất cái xui xẻo nha, như thế này nàng còn muốn chạy được đi đâu nữa? Không khỏi mà cười khổ, không lý do, nàng trong lòng hiện lên trước có địch quân, hậu có truy binh khiến nàng tiến thoái lưỡng nan.

Đối với Ôn nhi nhanh chóng thấy được cái điểm không hay trước mắt. Xem ra, hôm nay, có một trận khẩu chiến là không thể tránh khỏi. Nàng đành phải kiên trì chậm rãi đi tới bên cạnh Hoàng hậu.

Ôn nhi nhìn thấy Hoàng hậu trong mắt phát ra nhiều tia bất đắc dĩ. Bất quá chỉ là lướt qua giây lát rồi lập tức đổi thành một bộ ôn nhuận lại kiên định trên gương mặt.

Giang Hoài Thanh vẽ mặt ôn hòa cười, nét mặt như trăm hoa đua nở vào mùa xuân bùng lên sức sống: “Cũng thật hảo, hoàng hậu nurong nurong cũng đến thưởng cúc a!”

“Đúng vậy, Thanh quý phi cũng đến thưởng cúc ư.” Hạ Nữ đành phải mở ra nhìn nàng cười nhạt, nàng cũng không giỏi mấy trò đóng kịch này. Đây Giang Hoài Thanh, tuy nói thoạt nhìn ôn nhu mà có lẽ, chính là rất có phong cách tiểu thư nhà quan, thông minh lại không quá mạng mẽ, nàng ta như cây liễu trước gió khiến nam nhân chỉ muốn cả đời che chở, chính là Hạ Nữ cũng nhìn ra được con người Hoài Thanh thông minh kia tâm tư nhất định không đơn giản giống như vẻ bề ngoài, .

Vừa cùng Hoài Thanh nói chuyện thì phái sau, Tuyết Nguyệt và Tuyết Như đã đi tới bên người.

Tuyết Nguyệt nhìn thấy bọn họ trước, nhưng vẫn đứng ở chỗ, sắc mặt tựa hồ thay đổi, nghĩ nghĩ một hồi mới chậm rãi mở miệng: “Các người cũng đến

thường cúc a?”

Hạ Nữ gật gật đầu: “Đúng vậy, hoa nở đầu mùa rất đẹp.”

Mà Tuyết Như, chẳng qua là nhìn thấy nàng, trên mặt vẫn mang vẻ cứ ngạo không coi Hạ Nữ trong mắt.

Chính là giờ này khắc này, nàng cũng không cho rằng, nàng so với Hạ Nữ no ti kia lại thấp hơn rất nhiều, hiện tại trong lòng, nàng như cũ là cao cao tại thượng là Hạ gia đại tiểu thư, là tiểu chủ nhân của Hạ Nữ.

Nàng cũng không tính toán cùng nàng chào hỏi.

Mà Giang Hoài Thanh, nhìn thấy hai người bọn họ như thế, chẳng qua là uyển ước cười: “Nguyệt phi, Như tiếp dư, này hai người ở trong cung không thể so Tướng phủ, trong cung có cung quy củ, thân phận cao thấp đều có định luận, các ngươi hai người thấy Bản cung không bái kiến hành lễ bản cung cũng có thể cho qua. Nhưng sao thấy Hoàng hậu cũng lại vô lễ như vậy?. Như vậy là mất hết lễ nghi, quyết không thể được, Hoàng thượng mệnh bản cung cùng nhau giải quyết hậu cung, nhưng các ngươi như thế không hề có lễ tiết, bản cung liền không ngại an bài ma ma giáo dục các ngươi.”

Khi nói chuyện đoạn trang có lễ, mang theo vài phần uy nghiêm.

Hạ Nữ cũng không tin Hoài Thanh chính là hảo tâm vì nàng giữ gìn uy nghiêm Hoàng hậu, nhìn ra được, nàng ta chẳng qua là tại xúi giục Tuyết Nguyệt cùng Tuyết Như đối chính mình bất mãn. Không chỉ như thế, đem uy phong nàng phô ra, cũng thật là một kiếm song điều đầu!

Vừa mới nàng ta nhìn thấy chính mình không cũng không có bái kiến hành lễ? Sao không ban luôn ma ma giáo dục lại đi liền nói thượng hai câu. Hạ Nữ nghĩ đến mình không nhất thiết cùng cô ta đối trị, mặc kệ nàng ta dương oai.

Liền như vậy thành một bộ dạng trượng nghĩa vì Hoàng hậu đòi công đạo, thật đúng là làm cho người ta nhìn muốn cười.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không cười ra mặt a, nàng đang muốn yên ổn không cần vì một chuyện nhỏ mà tăng thêm phiền toái cho bản thân.

Tuyết Nguyệt và Tuyết Như hai người nhìn nhìn Giang Hoài Thanh, lại nhìn nhìn Hạ Nữ, rồi vào đường cùng, đành phải hạ thấp thất lưng, quy củ mà nói:

“Thần thiếp Nguyệt Như cung, Nguyệt phi Tuyết Nguyệt gặp qua hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cát tường, gặp qua Thanh quý phi nương nương, quý phi nương nương cát tường.”

“Thần thiếp Nguyệt Như cung, Như tiếp dư Tuyết Như gặp qua hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cát tường, gặp qua Thanh quý phi nương nương, quý phi nương nương cát tường.”

Lẽ là được rồi, ánh mắt hai nàng mang đầy vẻ ủy khuất, mãnh liệt bất mãn chính là làm khó Hạ Nữ a.

Nàng chạy nhanh muốn nâng dậy hai người: “Lưỡng vị tỷ tỷ không cần đa lễ.”

Tuyết Nguyệt hoàn hảo, Tuyết Như vẫy ống tay áo nhẹ nhàng nhất triết: “Hoàng hậu nương nương hữu lễ, thần thiếp không dám nhận đâu!” Hạ Nữ biết, trong lòng Tuyết Như kia, là cực độ bất bình hành.

Nàng có thể nào nhẫn được, nhất là cái ti tiện kia được sinh ra từ một nô tì, thế nhưng nghiễm nhiên làm Hoàng hậu, mà nàng lại là chính thống của Hạ thừa tướng, là Đại phu nhân sở sinh ấy vậy chẳng qua là cái tiếp dư bé nhỏ.

Hạ Nữ há miệng thờ đốc, không nói gì thêm, đối với Tuyết Như vô lễ, nàng cũng sẽ không để vào trong mắt, trong lòng, nàng liền chưa bao giờ nhận mình là Hoàng hậu là người có thân phận cao quý hơn người.

Tại nàng cho rằng, người với người trong đó, vốn là không tồn tại loại phân chia tôn ti cao thấp. Người khác không thể phân biệt rõ ràng, nàng ngăn cản không được, nhưng là chính cô ta là tỷ tỷ của nàng lại không thể hiểu được loại chuyện này.

Hơn nữa, Tuyết Như là nữ nhân kiêu ngạo ai ai cũng biết, lần này lại phải hành lễ với nàng, có thể như thế đã làm nàng cảm thấy nàng vào cung thật sự là quá sai lầm.

“Ước hẹn không bằng ngẫu nhiên, tức là hữu duyên, không bằng chúng ta cùng nhau thưởng cúc đi? Bây giờ là tháng chín nhưng cúc đã nở khắp nơi, chính là tại trong hoàng cung, từ tháng tám hoa cúc liền nở, đến giờ tuy được một tháng mà vẫn sáng lạng như vậy. May mắn được thưởng cúc nở đầu mùa như vậy tính ra cũng không nhiều lắm đâu!” Giang Hoài Thanh cười cười nói.

Hữu duyên???

Duyên phận có thiện duyên cùng nghiệt duyên lưỡng chủng, thiện duyên là gặp nhau vui mừng, nhưng là nghiệt duyên, chính là gặp nhau không bằng không gặp đâu!!

Mà bọn họ hữu duyên, thấy thế nào, cũng sẽ không là thiện duyên a? Cho nên, vẫn là không gặp mới tốt, chính là gặp, cũng muốn chạy nhanh tách ra mới tốt.

Hạ Nữ trong lòng không khỏi trầm nghĩ.

Cũng đem ý nghĩ biến thành hành động : “Không được, cảm ơn Thanh quý phi đạm tình, ta chợt nhớ ra còn có việc phải làm, vẫn là về trước cung.” Nói xong vội vã mà rời khỏi ngự hoa viên.

“Ngươi cứ nhiên, ” Giang Hoài Thanh vừa nghe sắc mặt cũng thay đổi, không nghĩ tới Hạ Nữ cứ nhiên không nghe lời nàng, đang định phát uy, chợt nghe Tuyết Như cười đến vẻ mặt nhân tuệ mà nhắc nhở : “Quý phi nương nương, kia chính là hoàng hậu nương nương nha?”

Hoàng hậu cũng bắt đầu sử dụng danh phận, thật đúng là học cũng nhanh a!!

Giang Hoài Thanh lạnh mặt lạnh, hai tay nắm chặt, về mặt về giận dữ mà rời đi.

Cuộc chiến, mới vừa bắt đầu.

Nữ nhân tranh đấu không cần dùng thuốc súng cũng không cần ra trận a!!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quản Sai Việc Đâu Đâu

Nàng cứ theo đường thẳng đi tới. Càng ngày càng hướng về phương Bắc. Cũng càng ngày càng yên tĩnh.

Nàng không có mang Ôn nhi đi theo, nàng cho tới bây giờ chỉ thích tự mình làm mọi việc, nhưng có người đi theo nàng ở phía sau, chẳng qua là cảm thấy thập phần không quen. Thật giống như là, mùa hè chỉ có thể mặc hai lớp y phục , nhưng chính là có cảm giác ai đó nhìn xuyên qua bốn lớp y phục.

Bỗng nhiên, nàng trong tai nghe được xa xa truyền đến từng trận nữ tử tiếng rên rỉ, tựa hồ cực kỳ thống khổ, không giống bình thường.

Nàng trong lòng cả kinh, vẫn nghe nói trong hậu cung sinh mệnh của nữ nhân là rất bé nhỏ. Hàng năm, có rất nhiều cái chết không rõ ràng của rất nhiều nữ tử, cao quý như phi tử, đề tiện như cung nữ, chỗ nào cũng có.

Bởi vì hậu cung bên trong, cái nhiều nhất và cũng không thiếu, chính là nữ tử.

Sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?, vừa nghĩ nàng đánh liều tiến lên phía trước? Nàng chưa từng muốn xen vào việc của người khác, chỉ là, mạng người quan trọng, nếu bỏ mặc nàng sẽ cảm thấy trong lòng bất an, đó không phải là tính cách của nàng.

Nghĩ nghĩ, do dự mãi, cuối cùng vẫn không ý thức được liền hướng về phát ra âm thanh mà đi tới. Nàng thật sự làm không làm được việc thấy chết không cứu.

Thanh âm là từ phía một cung điện bỏ hoang mà phát ra, xem ra thập phần sơ xác, cửa cũng chỉ là hờ khép, cho nên nàng chẳng qua chỉ là nàng tiện chân bước vào mà thôi.

Trong viện, lại vô cùng thâm, cỏ dại mọc thành bụi. Cỏ ở nơi này còn cao hơn cả đầu người.

Nàng biết từ đây đi sang phía bắc chính là lãnh cung. Nàng nghe nói lãnh cung đều có quan quân canh gác, nhưng nơi này chắc không phải là lãnh cung nha. Nơi này một bóng cấm vệ quân cũng không có

Hơn nữa cửa ở lãnh cung, hiện nhiên sẽ không mở rộng ra như thế.

Có lẽ lãnh cung bên trong cũng có cảnh tượng thê lương đến như vậy, chính là, nếu đây là lãnh cung cánh cửa kia sẽ không như vậy, nhất định là không thể phá vỡ được. Vì chính là, cánh cửa ấy dùng để ngăn trở những phi tử bị ruồng bỏ đáng thương hoặc những phi tử rất độc ác.

Nàng chú ý lắng nghe một chút, thanh âm khi có khi không, khi lớn khi nhỏ, tựa hồ là càng ngày càng thống khổ. Mà kia thanh âm, truyền lại từ đám cỏ ở bụi rậm cao hơn đầu người.

Hạ Nữ vẫn mãi mãi lo lắng, nàng bình tĩnh đưa tay gạt cỏ dại để lấy đường, hướng về bên trong đi rồi đi.

Đương chú tâm gạt ra những đám cỏ dại cuối cùng, Hạ Nữ ngược lên nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, lạnh đến ghê người.

Trước mắt, một nam tử và một nữ tử đang cùng nhau dây dưa một chỗ.

Nữ tử bộ dạng không có phần quá mỹ, bất quá nhìn chung vẫn rất yêu mị tươi đẹp, là cái loại sắc đẹp này sẽ làm hồn xiêu phách lạc một số nam nhân. Lúc này, cung y xanh biếc đã tuột xuống hơn phân nửa, cái kia là bộ ngực tròn đầy đặn như tuyết, không hề che dấu mà lộ liễu khoe ra dưới ánh mặt trời gay gắt của mùa hạ. Kia một đôi đùi thon dài như ngọc, nàng ta như một con rắn uyển chuyển chầm chú triển miên trên người nam tử kia.

Ánh mắt hoán tán, vẻ mặt mê say biểu tình.

Mà nam tử, cũng là xiêm y lột bỏ quá nửa, thân hình trắng kiện đang đề phía trên người nữ tử, tuy là chuyện nên làm vào buổi tối nhưng hiển nhiên hai người họ lại làm giữa ban ngày a.

Đụng vào người khác có lẽ là chuyện tốt, nhưng nàng lần đầu tiên gặp tình cảnh này không biết nên biểu hiện ra sao đây? Hẳn là xấu hổ? Thẹn thùng? Lại hoặc là nên thờ ơ?

Đang nghĩ ngợi, chỉ thấy kia nam tử tựa hồ nghe thấy động tĩnh, nhẹ nhàng quay đầu.

Vì thế, Hạ Nữ thấy được ngoài khuôn mặt của nữ tử kia là khuôn mặt của nam tử, đôi mắt dài nhỏ mang theo trong ánh mắt một loại đào hoa phong lưu nhưng giờ ánh mắt ấy đang mang lộ ra những tia âm ngoan mà nghiền ngẫm nàng, kèm theo kia ác ôn vô lại của dân đường phố, đôi môi đỏ như máu kia đang nhìn đến Hạ Nữ đồng thời nở nụ cười.

Là một vòng đùa giỡn mà mê hoặc cười.

Hạ Nữ cả kinh, này mới hồi phục tinh thần lại, mặt đỏ bừng như núi lửa bộc phát vậy, tạc ra một đóa có thể so với rắng trời chiều.

Hai tay mở ra, trong miệng lời nói hội không thành hình: “Ngươi, các ngươi tiếp tục.” Nói xong cường tự trấn định mà xoay người chuẩn bị rời đi.

Dục Lưu, nhìn thấy nữ tử này, lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm cười. Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cái nữ tử kì quái đến như vậy, nếu đụng vào người khác chỉ e bọn họ sẽ cho rằng đây là chuyện tốt về sau

Nhưng nàng ta lại cư nhiên nói một câu: các ngươi tiếp tục.

Loại sự tình này, nói tiếp tục là có thể tiếp tục sao ? Hắn cười.

Hắn đứng lên, chân dài mới bước ra, liền bắt được Hạ Nữ: “Quấy rầy nhân gia làm chuyện tốt, cứ như vậy nói đi là đi sao?” Khóe miệng là đáng vẻ lưu manh cười.

Nàng trấn định mà quay đầu: “Vậy ngươi liền muốn như thế nào?”

“Như thế nào?” Hắn nhưng thật ra không nghĩ tới nàng cư nhiên hỏi như vậy, liền dứt khoát mà hỏi hắn muốn như thế nào? Hắn ngược lại là thật không có nghĩ tới đầu này?

Mò mẫm chính mình, hắn đưa tay vuốt ve cằm của mình tà khí mà nói: “Không bằng, ngươi theo ta tiếp tục đi?”

“Ngũ vương, ” lúc này, Nữ tử kia vừa rồi cùng hắn mấy mưa Vu Sơn, cung nữ kia đã xiêm y chỉnh tề đi tới bên người Dục Lưu, lôi kéo ống tay áo của hắn, kiều mỵ mà nói: “Ngươi không cần Diễm nhi sao?”

Kia thanh âm, ngọt ngào cùng phong lưu quá mức mị người, Hạ Nữ như rụng mảy, toàn thân nổi da gà cũng tiến lên. Nam nhân này quả là có con mắt thưởng thức, Y không hề nhìn sai người. Nữ tử này, cố nhiên có vài phần tư sắc, khả năng tạo ra được thanh âm này, quá ghê tởm!

Dục Lưu cũng chú ý tới sắc mặt Hạ Nữ, hắn dừng dừng thập phần để ý đến Hạ Nữ, liền đưa bàn tay thon dài đang tự vuốt ve cằm mình quay sang vuốt ve cái cằm thanh mảnh trơn mượt của cung nữ kia.

Liền tiến lên sờ vào bờ môi mọng đỏ của nàng ta, làm trò cho Hạ Nữ xem, trần trọc hôn môi lên đôi môi căng tròn ấy.

Một hồi lâu, mới buông cung nữ kia ra, xoa nhẹ sợi tóc của nàng nói: “Ngao, đi về trước, bản vương ngày mai lại tới tìm ngươi.”

Cung nữ kia bị hắn hôn cho mụ mị đầu óc, vừa chột bùng tình liền nghe được, cười đến vẻ mặt mê say, sửa sang lại một chút y quan, lắc lắc cặp mông, hướng về cánh cổng đi đến. Trước khi đi, còn không quên cho Hạ Nữ một cái ánh mắt lợi hại.

Hạ Nữ bất giác buồn cười, cái gì a? Nàng rất giống một kỹ nữ đi cướp chồng nàng ta sao?!

Chẳng qua là vừa mới cung nữ kia xưng trước mắt này nam nhân này là Ngũ vương. Nguyên lai hắn chính là hoa hoa vương tử Ngũ vương Dục Lưu nổi danh gần xa. Dựa vào danh tiếng hắn tạo ra, Hạ Nữ liền đối với hắn có hiểu biết.

Hắn khi mới mười ba tuổi nhưng đã bắt đầu tầm hoa vấn liễu, bộ dạng mỹ diễm vô song, hơn nữa hết sức phong lưu, trong kinh thành có hơn phân nửa nữ tử cùng hắn có quan hệ, khả năng này thuyết pháp có chút khuếch đại, bất quá, bất luận bà cô trong xóm, tiểu thư trong phủ, thái thái, cung nữ trong cung, tất cả có không ít người có dây dưa với hắn.

Nghe đồn hắn có công phu giường chiếu rất cao, có thể làm cho người ta dục tiên dục tủy, rất nhiều nữ tử từng hoan hảo cùng hắn đều lưu luyến, hoàn nguyện vì hắn vứt bỏ thân phận địa vị, chỉ cầu được ở bên cạnh hắn, đáng tiếc, nam nhân tuy là phong lưu đa tình, nơi chốn lưu tình, chính là đa tình tức là vô tình, hắn đối với các nữ tử kia đều rất rất thân mật nhưng lại quá mức vô tình khiến không ít nữ tử vì hắn mà thương tâm.

Hắn vừa mới cùng nàng nói cái gì, muốn nàng cùng hắn tiếp tục, ra mặt công khai như vậy, xem ra, hắn cũng xem nàng là 1 cung nữ bình thường trong

cung.

Bất quá, nàng cúi đầu nhìn chính mình một thân trang phục, một thân váy dài nguyệt sắc không, trừ bỏ vài dẹt bằng lụa còn lại đều rất bình thường, quả thật thoạt nhìn không giống nhất cái cung phi hoặc là Hoàng hậu.

Trên người cũng tìm không thấy Phụng trâm hay Cửu loan trâm có thể chứng minh thân phận cao quý cực phẩm. Liền liền giữa tóc chỉ là một cây trâm gỗ anh đào đơn giản.

Tái nói, bộ dáng của nàng, cũng vô pháp làm cho người ta liên tưởng đến cung phi. Chẳng qua là nàng thật ra kỳ quái, hẳn không chính là tốt xấu không phân biệt được đi! Không phải nàng đối chính mình quá mức không tự tin. Mà quả thật là nàng thích bộ dạng thái bình như bây giờ.

Không phải nói, hẳn ánh mắt luôn luôn thực độc sao?

Không đủ xinh đẹp chỉ là nàng không muốn đẩy thôi..

Có lẽ hẳn chẳng qua là nói đùa đi. Nàng thăm nghĩ nhìn về phía hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ngũ Vương Dục Lưu

Nàng nhận tình trần định tự nhiên mà nhìn thấy hắn, bên trong mang theo mấy tia bình tĩnh mà chói sáng, nàng cúi đầu, thanh âm trầm thấp nói : “Người không nên để nàng ta đi.”

Dục Lưu trong mắt lóe hứng thú, cung nữ này thập phần thú vị, mỗi lời nói cùng ý nghĩ rất táo bạo, khác xa so với các cung nữ hắn từng gặp qua. Vừa mới chính mình chứng kiến một màn phiến tình như vậy, trên mặt nàng vốn đã đỏ bừng như quả cà chua chín mọng, lại thản nhiên mang một bộ mặt bình tĩnh mà cùng hắn đối chất.

Hắn để nàng nhìn thấy Diễm nhi cùng hắn tận tình, nàng lại nói ra như vậy.

Hắn đang phân vân không biết nữ nhân này có dùng thủ đoạn với hắn không, mục đích của nàng là khiến cho hắn chú ý ư? Bởi vì có rất nhiều nữ tử vì muốn hắn chú ý tới mà phải vắt hết óc suy nghĩ.

Chẳng qua không thể phủ nhận, nàng quả thật đã khiến cho hắn chú ý, vì thế hắn cao giọng hỏi nàng: “Vì cái gì?”

“Người, sẽ không thích cùng ta làm chuyện đó.” thời điểm nói xong, mặt nàng lại như ông mặt trời xuống núi, đỏ ửng lên nhưng lại mê lòng người. Tuy rằng nhiều năm qua nàng đã học được cách xử sự trấn định đạm bạc không tỏ ra sợ hãi hoảng loạn, nhưng chung quy nàng vẫn là nữ tử, loại sự tình này hiện ảnh hưởng tới, vẫn là không tự giác xấu hổ một mảnh.

Dục Lưu cảm thấy hứng thú mà nhìn thẳng vào nàng, vì sao hắn cảm thấy những lời nàng nói ra, không giống như là theo miệng nàng mà phát ra, rõ ràng là cố gắng nhắc mà không hề có độ âm nhưng lại xuất từ nhất cái vẻ mặt ánh hồng của nàng.

Theo lẽ thường mà nói, nàng lúc này, phải là thập phần kinh hoàng cùng thất thố, nhưng nàng lại ngược lại mang theo vài phần bình tĩnh.

Nhìn có vẻ là một cung nữ bình thường nhưng lại không hẳn là bình thường, trên người có một loại lạnh nhạt sáng bóng, nếu cùng nàng ở cùng một chỗ, hẳn không tự giác thả lỏng rất nhiều.

“Vì sao thấy được?”

Hắn tựa hồ thập phần ưa thích cùng nàng nói chuyện, mang theo ba phần bỉ khí. Lúc này lại hướng thanh âm cao lên mà hỏi.

Nàng âm thầm cười: “Ta tuy rằng không nhận thức ngũ Vương gia, chính là ngũ Vương gia uy danh muôn người, ta chính là sớm đã nghe danh vang tai a.”

“Ngà? Như thế nào người liên biết đến chuyện xấu của ta nha? Lại là như thế nào nghe được chuyện xấu của lại lại cho rằng ta sẽ không cùng người làm chuyện xấu đó?” Hắn theo lời của nàng vấn lại. Tựa hồ cảm thấy được nha đầu này lời nói rất kì quái điều này khiến hắn rất tò mò muốn biết nàng là người phương nào.

Hạ Nữ âm thầm cười: “Ha ha, từng nghe thấy Ngũ vương phong lưu phóng khoáng, hồng phần tri kỷ khắp thiên hạ, hơn nữa mỗi người mỹ điểm vô song, đẹp không sao tả xiết, lại như thế nào sẽ coi trọng ta như thế? Ta chỉ là một người bình thường, quá đỗi bình thường” Kỳ thật nàng càng muốn nói chính là nơi chốn hái hoa ngắt cỏ, dâm loạn thế nhân. Bất quá, nàng cũng sẽ không nói thẳng ra như vậy, nàng biết, những lời này nói ra, nói không chừng, tính mạng nàng cũng khó bảo toàn.

Ngũ vương này nghe đồn, cũng không chỉ có phong lưu hạng nhất, làm cho nữ tử khắp thiên hạ tâm, hân còn ý mình là em trai hoàng đế, cậ ý làm bấy cũng là mọi người đều biết.

Nếu làm hân không vui, nơi này lại không có một bóng người, bị hân hại nói không chừng ở trong cung này chẳng ai biết nàng đường đường là hoàng hậu lại chôn thân ở nơi phế cung này.

Dục Lưu trên người nước da màu đồng đỏ tẩm đến cả ngoại bào cũng không mặc vào, chẳng qua là tà tà để ở đằng kia, thân thể đầy tình lực mà sẵn chắc cứ như vậy ở trước mắt Hạ Nữ. Nghe được Hạ Nữ nói đến tận đây, chẳng qua là cười, nắm ngón tay thon dài vươn nâng cằm nàng lên, liền đánh giá ngũ quan, tả hữu tình tứ cân nhắc một phen, mới nói:

“Người thật sự là bộ dạng không mỹ, căn bản không phù hợp với tiêu chuẩn bản vương ngày thường chọn mỹ nữ, bất quá, xem tại người coi như là thanh tú sạch sẽ phân thượng, bản vương thật ra có thể miễn cưỡng chấp nhận, dù sao, ăn nhiều thịt cá, ngẫu nhiên thay đổi khẩu vị cũng là một sự lựa chọn koong tồi.”

Miên cưỡng chấp nhận? Đại khái cũng tạm được a!

Hạ Nữ nghe vậy liền âm thầm mắng xui xẻo, Vương gia này, đẹp thì có đẹp, chẳng qua này đầu óc này khả năng suy nghĩ không được hào cho lắm! Nàng khi nào thì để cho hân chấp nhận nàng.

Hơn nữa, đây cũng không phải chợ hân mua bán, có thể cò kè mặc cả, chấp nhận mà mua chỉ.

Nàng Hạ Nữ chẳng qua là người khác nói rằng nàng đề tiện, nhưng nàng chưa bao giờ cảm thấy mình đề tiện đến mức phải tự bán mình nha. Nay ngũ Vương gia, không khỏi cũng quá tự cho là quá tự đại đi!!

“Đa tạ ngũ Vương gia hảo ý, ta tự nhận là cùng ngài không xứng đôi, chưa dám từng có nghĩ trèo cao, quấy nhiễu Vương gia làm chuyện tốt, chỉ là ngẫu nhiên ngoài ý muốn, Vương gia nếu là cảm thấy được hưng trí chưa tiêu, liền có thể mời vị tỷ tỷ kia trở lại nơi này, ta có thể giúp người tìm nàng lại đây.” Nàng duyên chuyển mà nói.

Tuy rằng đối với việc nam nữ nàng không hiểu nhiều lắm, bất quá từ nhỏ là ở hỗn độn với nô bộc mà lớn lên, mà loại hoàn cảnh hỗn độn này, tốt có, xấu có, thánh khiết, dơ bẩn chuyện gì cũng có chỉ là hoặc nhiều hoặc ít mà thôi.

Nghe nói nam tử bình thường khi làm chuyện ấy đều phấn khích về sau, đều là sẽ khó chịu nhện. Nghĩ đến ngũ Vương gia kia tất là như thế đi! Nếu là như thế, vì sao lúc này lại để cung nữ Diễm Hương kia đi mất?! Thật là lệnh quân khó hiểu.

“Người.... nhưng thật ra nhanh nhẹn nhanh miệng, nhưng lại thấp phần hảo ý, chính là bản vương lại thiên thiên muốn người, người nói như thế nào cho phải?” Hân Dục Lưu còn không có nghĩ qua cái nữ tử kia sẽ cự tuyệt hân.

Chính là, nữ tử này thế nào liền cự tuyệt hân, xưa này hân luôn một tâm cao ngạo nhất là đối với nữ tử, làm này bị cự tuyệt nhu vậy thật là một đả kích lớn, hơn nữa hân luôn chú ý nhất cử nhất động của nàng, thế nhưng không tìm thấy nửa phần xấu hổ, nửa phần đối hân có cảm giác.

Là nàng thật sự đối hân thờ ơ, vẫn là nàng che dấu được vô cùng tốt ư? Hân nghĩ thế và cảm thấy thật ra hân không cần chú ý xé toạc cái bộ mặt giả tạo kia, nhượng hân dưới thân điên cuồng.

Hân yêu nhất làm chuyện, đó là nhìn thấy... những cái tự nhận mình là thánh khiết nữ tử gào thét rên rỉ dưới thân hân giống như những kĩ nữ dâm dăng.

“Vẫn là từ bỏ, ta không muốn làm cho người thất vọng.” Nàng cúi đầu, thật sự là nàng vẫn không thể hiểu rõ được nam tử này, vì sao hân cứ quán lấy nàng không dứt a, nàng chẳng qua cô là không cần thận quấy rầy hân một chút chuyện tốt, về phần như thế sao không? Thật đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Quả nhiên, này người trong hoàng gia mỗi người tỷ khí cổ quái, hơn nữa lấy chính nàng ra làm vui.

Thái hậu là ngang ngược mà hung cay, đầy bụng tâm kế.

Hoàng đế là lãnh khốc ngoan độc, hơn nữa hi nộ vô thường, giả dối xảo trá

Trước mắt này ngũ Vương gia, cũng tự cho là đúng, hơn nữa hoang dâm vô độ, kê tràng kê bụng.

Mỗi người cũng không là thứ tốt.

“Ta không sợ thất vọng.” Hân nói xong, về mặt là đắc ý cười, hân hảo muốn nhìn xem nàng còn có lời nói nào có thể nói.

“Cho dù người không sợ thất vọng, người cũng không có thể đụng đến ta.” Hạ Nữ ngẩng đầu nhìn về phía hân, nhượng hân nhìn về phía nàng nhân tình, cho hân biết, nàng nói, là đúng đắn lời nói.

Đúng vậy, hân không thể động nàng. Nàng chính là hoàng hậu, là hoàng tẩu của hân! Tuy rằng hữu danh vô thật, tuy rằng địa vị không bằng cái cung nữ, nhưng là danh phận thượng cũng không thể vượt qua.

“Nga, trong cung này chưa có cung nữ nào bản vương muốn mà không thể đụng vào đâu nha!” Hân buồn cười mà nhìn thấy nữ tử này, thật đúng là dám nói mạnh miệng. Lại không biết, như vậy, ngược lại sẽ kích thích đến đại nam nhân tâm tính là hân.

“Ta không phải cung nữ.” Nàng đứng đắn địa đạo.

“Không phải cung nữ, vậy ngươi là cái gì?” Dục Lưu bắt khả tư nghị mà cười, tựa hồ cảm thấy được lời của nàng thập phần buồn cười, này trong cung trừ bỏ cung phi chính là cung nữ, hãy nhìn nữ tử này, không kể thân thể, ăn mặc mộc mạc, vừa thấy liền biết không phải cung phi, ngón tay ngọc duỗi ra chỉ hướng nàng: “Ngươi không sẽ nói cho ta biết, ngươi là hoàng hậu đi! Ta đây đã có thể đụng không được vào ngươi.”

“Không khéo, đương kim hoàng hậu chính là ta.” Nàng chậm rãi nói xong.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ác Quân Đột Nhiên Tới

Hạ Nữ về mặt sung sướng mà chậm rãi đi vào Phụng Tê cung. Nghĩ vừa rồi nàng cùng phong lưu Ngũ Vương gia nói, nàng chính là đương kim Hoàng hậu a, về mặt của hân khiến cho nàng thật mãn nguyện.

“Ngươi là hoàng hậu?” Hai mắt trừng trừng, chỉ có thiếu chút nữa cặp mắt đen bóng đầy ma mị ấy rớt xuống.

“Ta đúng là đương kim Hoàng hậu long thị Hạ Nữ.” Nói xong còn không quên xuất ra con dấu Phụng ấn mà nàng luôn mang theo bên người làm bằng chứng.

Hắn vừa thấy, miệng lại mở ra thật lớn, Hạ Nữ nhìn ra một chút, ít nhất, cái nắm tay vô cùng dùng rất nhiều lực. Nàng hoài nghi, nếu là không có tảng khuôn mặt dễ nhìn làm vỏ bọc, nói không chừng, hắn có thể tức giận mà phát điên lên rồi.

Đến hôm nay, nàng mới cảm thấy cái thân phận Hoàng hậu này quả thật không tồi, giống như vừa rồi, ít nhất, có thể phòng ngừa chuyện phát sinh cũng không sợ bị con sói nuốt mất. Nhược nàng chẳng qua là một cung nữ, sợ sẽ may mắn như vậy.

Nàng nhớ rõ lúc ấy ánh mắt tức giận không thể chối cãi được của hắn, gánh nặng của nàng đã được đặt xuống, hai tay nàng kéo lật vạt áo của trường bào đỏ thẫm nhẹ nhàng tiến lại gần hắn, nàng vui vẻ học lại cái bộ dạng của Thái hậu nói với hắn: “Ngũ vương a, chúng ta là hoàng gia quý tộc, lễ nghi tối trọng yếu, nửa phần mặt không được, về sau ngài nên chú ý nhiều hơn.”

Nói xong chuyển thân mà đi, thật sự là muốn nhì cười mà không thể nhịn nổi.

Thời điểm nàng tới gần cửa cung đồ nát kia, cũng không quên quay đầu lại nói cho hắn một tiếng: “Trong thượng cung có rất nhiều cung phòng, nghĩ đến hoàng thượng nhất định sẽ cấp cho Ngũ Vương ngài một cung, về sau không cần lui tới địa cung này. Nhất định không sẽ thoải mái a.”

Nói xong lúc này mới nhặt lên lần váy bước qua đại môn mà đi.

.....

Ngắm lại kia tình cảnh, thật đúng là làm cho người ta không khỏi muốn cười. Này đại khái là nàng, lớn như vậy tới nay, như thế tùy hứng làm đi! Như thế nào có thể trêu chọc người khác?!

Nàng trước đây, luôn hèn mọn ần ần. Có phải hay không cuộc sống hiện tại quá mức an nhàn, khiến cho nàng biến thành như vậy.

Bất quá!

Nàng ưa thích như vậy cảm giác.

Hơn nữa, nàng trực giác, ngũ Vương gia này, không phải là người có miệng lưỡi giáo hoạt, hơn nữa, hắn cũng sẽ không đem việc này nói ra ngoài, bởi vì nguyên nhân phát sinh ra việc ngày hôm nay cũng quá chướng tai gai mắt. Hắn nói ra, chắc là cực điểm mất mặt, mà trong giới quý tộc, tựa hồ là người chết cũng muốn giữ lại cho mình ít thể diện.

Cho nên, nàng cũng không lo lắng có người biết nàng có mặt khác.

Như vậy, nàng vẫn là cái kia thấp kém mà ần ần Hạ Nữ.

Mới bước vào phụng hoàng chính điện, liền phát hiện không khí trong điện thập phần không ổn định.

Nói như thế nào?

Thấy được, làm cho người ta run sợ. Tuy rằng Phụng Tê cung hiện giờ có Ôn nhi tận tâm tận trách mà quản lý mọi sự vụ trong cung, bọn họ cũng

không dám tùy ý làm bừa nữa.

Bất quá, ngày thường lý theo khuôn phép cũ, lại cũng sẽ không an tĩnh đặc trưng khiến hô hấp cũng không có như vậy.

Lúc này dĩ nhiên là đang lúc hoàng hôn, trong điện có thể chưa thấp đèn nhưng nhìn từ bên ngoài lại mờ mờ một bóng người, nàng vừa từ bên ngoài trở về bởi vậy chưa thể thích ứng được, đành cố hết sức nheo mắt để nhìn cho rõ.

Chính giữa đại điện có người đang ngồi trên ghế Phượng.

Tuy rằng nàng không thấy rõ bộ dạng nhưng trong thâm tâm cũng đoán được ra là ai.

Hoàng hậu chính vị, cũng không phải là người bình thường nghĩ tọa là có thể tọa. Chính là như Giang Hoài Thanh được sủng ái là vậy, cũng là không dám lại gần. Dù sao loại hành động này là phản nghịch, nếu muốn trị tội, sợ là quyền đại như hoàng đế, cũng khó bảo toàn được tính mạng a.

Mà khắp thiên hạ người có tư cách ngồi trên ghế Phượng ấy, trừ bỏ nàng đang ở ngoài, cũng cũng chỉ có Thái hậu cùng Hoàng đế.

Thái hậu là người luôn luôn uy nghiêm cao ngạo, là quyết không có khả năng tự mình đến cung của nàng, lại không cho thấp đèn. Thái hậu ở trên cao, luôn vậy ngăn nắp mà đoan trang, không có nửa phần mà lệch lạc.

Cho nên người này, không cần phải nói, tất nhiên là đương kim thiên tử Dục Húc. Cũng có thể, hẳn luôn mang tính tình cổ quái, không thấp đèn, cũng là chuyện thường tình.

Hắn có thể thích ứng, cái loại này chắc thuộc người của bóng tối! Âm ngoan mà lãnh khốc, không khỏi làm cho người ta nhớ tới Diêm La.

Ha ha. Bất quá lúc này, cũng không phải là thời điểm nàng có thể tùy ý tưởng. Vạn tuế thiên tử tới rồi nơi này, chính là không có việc gì, hoặc đến nói chuyện trời đất.

Tựa hồ từ trước đến nay, khi hắn đã đến, luôn cấp nàng không gì chuyện xấu.

Nàng bước vội đến trong điện, nhẹ nhàng chỉnh trang váy áo, chiếu theo tư thế Lí ma ma chỉ bảo, vững vàng mà xoay người bái lễ: “Thần thiếp bái kiến hoàng thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Nàng cho tới bây giờ dù sao cũng là con gái Hạ thừa tướng đương triều. Cho nên đi vào trong cung, nàng thật tâm tỉ mỉ quan sát Lí ma ma học lễ nghi. Dù sao, bên trong hậu cung, chỉ cần một động tác, một câu nói sai, thực khả đầu rơi xuống đất là chuyện bình thường.

“Hoàng hậu thật có nhãn tuệ kinh người! Hoặc là, dĩ nhiên có người đã hướng hoàng hậu báo tin nói trăm đến đây? Thế nhưng biết là trăm? Trăm còn chưa thấy rõ là hoàng hậu tiến vào đâu! Nay sắc trời chính là thập phần đen sẫm.” Hắn nhẹ nhõm thoải mái nói mấy câu vô thưởng vô phạt.

Lại rõ ràng là có cảm giác hắn đang nghiêng răng nghiêng lợi, Hạ Nữ trên đầu một trận run lên, nàng cũng không biết rằng mình tiến đến cái địa phương nào lại khiến hắn sinh nộ khí? Nghe ngữ khí vậy nàng đoán bộ dáng hắn thập phần không tốt.

Không cần xem, nàng cũng cũng biết, mắt hắn giờ phút này nhìn thấy nàng, nhất định là hơi hơi híp, giống như mèo con nhìn chăm chăm con chuột bình thường. Làm cho người ta rùng mình.

Hắn chính là người tà ác nhất thế gian!!

“Sắc trời này quả thật là hảo tới.” Hạ Nữ lấy hết hơi mà nói, thanh âm thấp kém nhẹ nhàng chậm chạp: “Bất quá hoàng thượng trời sinh đã mang khí tức Đế vương, bất luận đi đến chỗ nào, cũng có một cỗ khí phách khác người thường, cho nên thần thiếp mới có thể nhìn ra là hoàng thượng lúc này.”

Tựa hồ, tất cả mọi người ai cũng thích nghe người khác vuốt mông ngựa, hy vọng, vị Hoàng đế này cũng có sở thích ấy. Nàng chính là phát hiện, đối mặt hoàng đế, so với đối mặt với Hạ tướng nham hiểm còn vất vả và muốn phản!!

“Người cũng biết hiện tại sắc trời quả thật thực hắc!! Đi ra ngoài đến lúc này mới trở về!” Hắn bỗng nhiên đứng lên, thanh âm bạo xuống.

Trên đại điện mang cho Hạ Nữ một cú sốc kinh hoàng.

Này hoàng đế, bỗng nhiên khác lạ a!!

Như thế nào đột nhiên, liền vòng vo đối cái đề tài. Vừa mới không phải hắn trách nàng do trời tối nên không nhìn ra hắn sao? Như thế nào liền chuyển qua câu khác lại trách nàng về muộn ư?

Nga không, Hạ Nữ cảm thấy khó có được suy nghĩ linh hoạt. Hoàng đế vừa mới nói lời nói kì quái, kỳ thật, tất cả đều như hướng nào đến twof này mà thôi!!

Chỉ đồ thừa nàng ý nghĩ quá trì nộn, mới có thể làm cho người ta phải đi đường vòng, lại làm cho nàng ngoan ngoãn cùng hắn đối ứng.

Suy nghĩ một lúc, hắn đã đứng ở nàng trước mặt, vẻ mặt nổi giận: “Thân là hoàng hậu, cư nhiên như thế y quan không đồng đều chạy chung quanh! Hơn nữa bên người không mang theo một cung nữ, lẻ loi một mình cư nhiên đi đi lại lại trong cung, uy nghiêm hoàng gia người cũng không coi vào mắt ư?”

Hạ Nữ cúi đầu nhìn thoáng qua y phục của chính mình, y quan không đồng đều ư, nàng không tìm thấy điểm n! ào không đồng đều, bắt qua nàng chẳng qua chỉ là ăn mặc mộc mạc một chút !! Hơn nữa, mặc quần áo cùng mang không mang theo cung nữ, cùng uy nghiêm hoàng gia có quan hệ với nhau sao?? Nàng như thế nào không có cái loại cảm giác này?

Bất quá, nàng cũng không dám phản kháng lại vị Hoàng đế kia. Nàng khả đánh không lại lão hồ, nhất lại là một lão hồ đang tức giận!!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Không Rõ Tâm Tư

“Châm đèn” hẳn lớn tiếng quát.

Thái giám, cung nữ rất nhanh liền đốt đèn, châm nến, chỉ trong khoảnh khắc mà toàn bộ Phụng Tê cung đã sáng rực hẳn lên. Quả là ban đêm mà sáng rõ như ban ngày. Hạ Nữ cúi cúi đầu, nàng có điểm không thích ứng kịp. Dục Húc ung dung tiến nhanh về vị trí chủ vị, sắc mặt hẳn tối lại nhìn thân ảnh màu trắng trong điện. Nữ tử trắng trong thuần khiết tựa hồ không mang một chút khí chất dung tục.

Hắn nghĩ mãi vẫn không cách nào hiểu nàng vì sao còn có thể như thế. Nàng vì đâu mà không tranh dành, không âm ỉ, khi nào cũng trầm tĩnh, yên lặng như vậy a?

Hắn lại nghĩ một nữ nhân hèn mọn như nàng đột nhiên được thăng làm Hoàng hậu, từ thân phận con riêng thấp kém bỗng biến hóa nhanh chóng trở thành mẫu nghi thiên hạ, người dưới một người trên vạn người hội bởi vì như vậy mà sinh cao ngạo, tự cho là đúng. Rồi sau đó, muốn càng nhiều tham lam, do đó không từ bất cứ thủ đoạn nào mà đi tranh đoạt những thứ mình muốn.

Nhưng là, hẳn nhìn qua nữ nhân này, thể nhưng không cao ngạo, xiêm y, không tranh dành quyền thế cũng không tranh thủ tình cảm của hẳn như những nữ nhân hậu cung khác. Tựa hồ hết thấy đối nàng cũng không có gì thay đổi so với ngày thường.

Bộ dạng này của nàng thế nhưng hẳn tuyệt đối cũng không cho phép ! Nàng phải đi tranh quyền, đoạt lợi ; nàng phải giống nữ nhân khác đi tranh thủ tình cảm, như vậy mới đúng như kế hoạch của hẳn.

Hắn đưa lưng về phía nàng, chỉ nghe thanh âm lạnh lùng tuyệt tình trong lời nói : “ Xem ra nô tài ở phòng này đều là không hợp tâm ý Hoàng hậu a?”

Hạ Nữ ngẩng đầu lên, hai bên đại điện cung nữ, thái giám đang xếp hàng dài, ngoại trừ mấy tên thái giám đi theo hẳn ra thì toàn bộ nô tài Phụng Tê cung đều đến thật đông đủ. Đám cung nhân đứng đó, nét mặt hoảng sợ trắng tựa tuyết, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi thật lớn. Nương theo ánh đèn có thể thấy được bộ dạng phát run đến thâm thương của bọn họ. Chính là không biết, vị hoàng đế này nói như vậy, là dụng ý gì? Là vì muốn nàng phải đổi đi nhất loạt nô tài này sao? Hẳn vẫn là muốn đuổi tất cả những nô tài này chỉ để nàng một mình một người sao? Dù sao nàng ban đầu chỉ là một nữ tử hèn mọn, chính là nếu có chịu khổ thì cũng sẽ không có nhân đứng ra thay nàng nhiều lời vài câu.

Càng nghĩ, cũng nghĩ không ra dụng ý của hẳn, chẳng qua nàng cảm giác hẳn không có thiện ý. Hẳn lại đang đưa lưng về phía nàng, nàng không thể nhìn rõ sắc mặt của hẳn như thế nào. Hoàng đế là người khó lường , muốn đối phó cũng thật không phải là một chuyện dễ. Quả nhiên, người ta nói gần vua như gần cọp tuyệt không sai.

Nàng cẩn trọng dò xét hẳn : “Này, bọn họ hẳn là còn có thể...”

“Còn có thể?...” hẳn lạnh lùng cao giọng thập phần dị thường. “Nếu như còn có thể, kia vì sao khi Hoàng Hậu xuất ngoại, thể nhưng bên người lại không có lấy một người nô tài, hành trang hẳn là cũng không có người chuẩn bị?”. Hẳn ngữ khí thập phần bức người, bộ dạng tuyệt đối không bỏ qua.

Nàng cúi đầu : “ Là nô tì không cho các nàng đi theo, cũng không cho các nàng vì thần thiếp mà chuẩn bị?”. Đây là sự thật. Thời điểm trước khi Ôn Nhi tới, đám nô tài bọn họ quả thật thập phần khinh thường nàng, hơn nữa làm việc cũng không tình nguyện. Nhưng là sau khi Ôn Nhi đến đây, thật lợi hại, nàng giáo huấn nhất loạt nô tài trong cung khiến ai lấy đều không dám lại đối nàng vô lễ.

“Thật là như thế?” Dục Húc hỏi nhưng là không hướng Hạ Nữ hỏi mà là hướng toàn bộ đám thái giám, cung nữ Phụng Tê cung hỏi.

Một đám cung nhân vốn là bởi vì hoàng đế đến mà kinh hãi, hơn nữa Hoàng hậu chậm trễ không về, Hoàng Thượng lại về mặt tối tăm ngồi ở vị trí chủ vị không nói một lời. Nay trong thời gian ngắn, đã đem bọn họ một đám làm cho run lấy bầy, lúc này lại nghe Hoàng Thượng hỏi như thế, vài nô tài còn chút can đảm vì thế đáp : “Hồi bẩm Hoàng Thượng, phải... Đứng vậy...”

Dục Húc không chịu dừng lại, đôi mắt đẹp híp lại, bắn những tia nhìn lợi hại về phía một đám nô tài ở dưới: “Cho dù hoàng hậu mới vào hậu cung, mọi chuyện tùy hứng, các ngươi hẳn khuyên nhủ nhiều hơn! Thân là nô tài, đỡ cho chủ chính là các ngươi muốn chịu phạt a! Lần sau nếu khiến trẫm phải thấy... chuyện như vậy lần nữa phát sinh, trẫm tất không buông tha các ngươi!”

“Nô tỳ tuân mệnh!”

“Nô tài tuân mệnh!”

Một đám nô tài bị Hoàng Thượng làm cho giặt mình, người người bịch một tiếng quỳ gối, đầu cúi rạp trên mặt đất.

Kia tất cả không dám làm giả dối, chẳng qua là trong chốc lát không có chuẩn bị, dĩ nhiên có mấy cung nhân đầu trán chảy ra một chút máu. Thoạt nhìn, thống khổ vạn phần.

Hạ Nữ không đành lòng, nàng thật không đoán được tâm tư vị hoàng đế này rốt cuộc chính là tồn tại cái dạng gì a. Nàng ở ngôi vị hoàng hậu này, hữu danh vô phận, chỉ có danh vị mà không có thực quyền, chỉ là một người vô dụng nhất trong Phụng Tề cung. Hắn không cùng Thanh quý phi hoan ái lại tới đây làm loại sự tình này là vì sao? Vị hoàng đế này làm việc thật đúng là làm người ta trăm đường không thể hiểu nổi đâu! Khiến cho đám cung nữ, thái giám trong lòng người hoang mang rối loạn, rất vui về sao?

Hắn quay người lại, đi tới trước người Hạ Nữ, ngưng thần nhìn nàng, thẳng đem Hạ Nữ nhìn đến toàn thân run rẩy. Bàn tay lớn đột nhiên vươn về phía nàng. Hạ Nữ cả kinh, tính phản xạ muốn lui về phía sau, chợt nhớ tới, có cái gì mà cần phải thối lui? Hắn nếu muốn đối với nàng như thế nào, nàng dù trốn chạy thế nào, còn không phải đều là vô ích sao? Vì thế nàng ngược lại đứng yên, mắt nhìn thẳng đến trên mặt đất. Cận thận nhìn một đôi giày tơ vàng thêu Đàng Long đen, khá khen cho người thợ tinh xảo, Long kia thêu cũng thật giống y như đúc, sáng trưng dưới ánh đèn, lóe ánh vàng rực rỡ, còn có một ít đoàn màu trắng tương vân, không biết là như thế nào thêu a, thế nhưng tinh tế mà bông, tơ trắng, nhìn làm cho lòng người cũng nhẹ nhàng.

Dục Húc thấy nàng chính là cúi đầu, còn nói nàng sợ đâu, kia còn không biết toàn bộ tâm tư nàng cũng đã đặt hết tại đôi giày đẹp để quý giá của hắn a. Vươn hai ngón tay, cầm lên một góc Nguyệt Nha váy dài trên người nàng, lạnh nhạt nói: “Nội vụ ban cấp bổng lộc không có đưa đến sao? Khiến cho đường đường Hoàng hậu Kim Long hoàng triều lại phải mặc những thứ bẩn thỉu a. Trên người ngay cả chút y phục để nhìn cũng tìm không có?”

Hạ Nữ vốn trong lòng không chú tâm, nghe được ngữ khí nhẹ nhàng trong lời nói của hắn liền rung mình một cái, không biết phải làm sao a. Vì thế thành tâm trả lời hắn: “Là ta ngại trời buộc, không có mặc.” Thanh âm nhỏ nhỏ thế nhưng vẫn đủ để hắn đứng ở phía trước nàng Dục Húc đã nghe vô cùng rõ ràng.

“Cái gì?” Hắn cố ý đề cao thanh âm, chấn cho mọi người ở chỗ này lại lần nữa cả kinh. Hai hàng người hầu đồng loạt đầu lại cúi xuống một đoạn, động cũng không dám động, chỉ sợ nếu có gì bất trắc, sẽ rước họa vào thân. Hoàng đế thật không coi ai vào mắt, cánh tay nàng vốn luôn không chắc chắn, chỉ sợ một cái siết mạnh của hắn liền lia khỏi a!

“Là nô tì là không tốt, nô tì về sau nhất định tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận, xuất ngoại sẽ áo mũ chỉnh tề, đầu đội mũ phượng cài trang sức châu báu, đi theo tất cả một đoàn tùy tùng, một đường nghênh ngang, hành vi cử chỉ quang minh chính đại, chắc chắn sẽ bày ra một bộ uy nghiêm cao quý của hoàng gia. Tất không có khuất nhục hoàng gia uy phong.” Nàng y theo Lý ma ma đã dạy bắt quá trong lời nói có hơi chút sửa chữa một phen. Chính là hoàng gia uy nghiêm, nguyên lai cũng chỉ là dựa vào mấy bộ y phục cùng vài món trang sức sang quý là có thể biểu lộ ra rõ ràng a, nàng thật không khỏi muốn cảm thấy buồn cười.

Dục Húc nghe ra trong lời nói của nàng giấu cợt, thật cũng không để ý, mục đích của hắn bắt quá chỉ là mời nàng tuân lệnh xuất môn long trọng một chút thôi. Những thứ khác, coi như tùy theo ý nàng đi.

Vì thế khoát tay áo: “Người hiểu được vậy thì tốt.”

Hắn nói xong liền vẫy Lý Đức: “Hồi cung.”

Vì thế đoàn người lại thản nhiên rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mệnh Bạc Như Tô

Từ sau đêm hôm đó, Dục Húc ở trong điện Phụng Tề cung phát uy khiến Hạ Nữ vài ngày không dám đi ra ngoài. Nàng thật sự là sợ, sợ cái mạng nhỏ của mình khó giữ được, cũng sợ làm phiền hà hết thấy nô tài trong phòng này.

Vị hoàng đế này, hi nô vô thường, lại nắm quyền sinh sát trong tay, lấy một cái đầu so với uống chén nước còn dễ dàng hơn a. Một người âm tàn (âm hiểm + tàn nhẫn) như vẫn là ít chọc thì hơn a.

Nhưng là nàng phải mặc phượng bào đồ thẫm, nặng nề, thêu phượng hoàng lung linh, đầu đội mũ phượng, rồi lại cùng nhất loạt nô tỳ khoa trương mà đi ra ngoài. Nay, thật cũng không nên a! Như vậy xuất hành thật mất hết lạc thú đâu. Cũng không phải hát tuồng, đầu cần hoa lệ như vậy làm gì?

Hơn nữa như vậy đi ra ngoài, tất sẽ khiến cho người khác nghi ngờ. Mấy người Tuyết Nguyệt, Tuyết Như sẽ lại nổi giận.

Ai có thể chấp nhận được một nữ tử vốn ti tiện còn bộ dạng lại khó coi thế nhưng so với chính mình còn hoa lệ cao quý hơn chứ! Dầu sao vẫn là các

nàng từ nhỏ ở đã quen nha hoàn hầu hạ, lớn lên trở thành đại tiểu thư cao cao tại thượng, khó lòng có thể chấp nhận được a. Nàng coi vậy nhưng hiểu rất rõ cái gọi là tâm tư danh môn tiểu thư a. Cho nên vẫn là ít gây chuyện thì tốt hơn. Nàng cũng không muốn trở thành cái tên để mọi người bàn tán đầu. Nàng không cầu phồn hoa lộc lã, không cầu vinh hoa phú quý, không cầu quan lớn đại vị, chỉ cầu an tĩnh và cuộc sống bình an a.

Nàng thật không biết trong lòng vị hoàng đế kia đang tồn tại loại tâm tư gì? Tại sao lại kiểm chuyện với nàng a? Chỉ vì hấn thích khi dễ 1 nữ tử bình thường như nàng sao? Chuyện này rất không có khả năng xảy ra đi! Thật là, làm cho người khác không thể hiểu nổi, cũng không đoán được a!

Từ trước đến nay nàng là người không mấy để tâm đến những chuyện vụn vặt như vậy a. Nếu không nghĩ ra được thì nàng cũng không thèm tốn tâm tư nghĩ nữa! Mọi chuyện hết thảy cứ thuận theo tự nhiên là được, bình đến túng chận, nước tới đập đập là được. Cho dù có suy nghĩ ra thì nàng cũng không có cách giải quyết. Một khi đã như vậy, cần gì phải vất vả đi tìm hiểu chuyện tình làm người ta phải đau đầu nhưng lại không có cách giải quyết như vậy.

May mắn Phượng Tê cung chính là hậu cung đứng đầu nên thập phần to lớn, hoa viên cũng thập phần mỹ lệ, mái hiên trạm khắc hình rồng, chim phượng khảm trên tảng đá Bạch Ngọc, khắp nơi đều là hết sức xa hoa.

Cho nên chỉ cần ra cửa cung, nàng có thể tìm tới một cảnh đẹp để cho nàng vẽ tranh. Cho dù nàng là do hấn đưa lên làm hoàng hậu cũng không thể ép nàng làm theo ý mình. Trong thư phòng nhỏ bé, ánh mặt trời chiếu sáng mang theo hương hoa quế thơm mát làm say lòng người, bay tới trong mũi nàng, y phục phủ kín người nàng. Cuộc sống như thế, thật sự là hảo. Nàng tựa vào dưới cây quế, cảm nhận hạnh phúc say mê.

Tuy ở trong cung, nhưng nàng như cũ có thể chỉ lo cho bản thân, không cần phải đi để ý tới cái gọi là hoàng gia uy tín. Cởi bỏ bộ cung trang cao quý, nàng có thể chỉ làm một người độc thân, có thể mặc lấy nhất kiện y phục thoải mái, có thể tùy ý làm một chuyện gì. Liền như hiện tại, có thể không hề bận tâm phong thái cao quý mà tựa vào dưới cây quế, lấy ánh mặt trời làm chăn, lấy hoa quế làm hương, lấy chim nhỏ ca xướng làm vui, từ từ bình lặng mà tiến nhập giấc ngủ. Hưởng thụ hơi thở của thiên nhiên mang đến.

Đột nhiên chợt phát hiện phía sau có người, cước bộ thập phần cẩn thận ngưng trọng, còn có thanh âm mang theo nồng đậm sợ hãi mà tinh tế truyền vào trong tai Hạ Nữ.

“Nghe nói sáng nay, lại phát hiện một cung nữ đã chết a.” Một người nhỏ giọng hoảng sợ nói.

“Cái gì? Lại đã chết một người, không phải nói đã tra xét sao?” Thanh âm cực độ kinh ngạc sợ hãi khác vang lên.

Tra xét thì đã tra xét, đến nay đã chết ba cái cung nữ, nhưng là nghe nói đến bây giờ vẫn là một chút tin tức cũng không có. Chính là mới qua ba ngày mà thôi đã muốn chết đến ba người, đây thực là chuyện tình rất dọa người a! Buổi tối mọi người lúc ngủ cũng không dám nhắm mắt lại, chỉ sợ nếu khép lại sẽ không mở ra được a.

“Không phải nói Thanh quý phi đã hạ lệnh lục soát toàn bộ để truy tìm hung thủ sao?”

“Mạng của cung nữ chúng ta cũng giống như là con kiến, chỉ cần có chút không cẩn thận sẽ liền mất mạng. Cả ngày đều phải lo lắng nếu hầu hạ chủ tử không tốt sẽ bị chặt đầu, hiện tại lại vừa phải lo lắng thêm một người không rõ thân phận, hành tung a.”

“Hong tỷ, ta rất sợ hãi a... vì sao hung thủ lại muốn giết hại cung nữ a, chúng ta chỉ là một nô tỳ hèn mọn, ngay cả tự mình chủ trương cũng không có, tất cả đều là phải tùy vào chủ tử mà sống, vì sao hấn muốn giết hại chúng ta đây?” Cung nữ kia nhỏ giọng trong lời nói mang theo nước nỡ, tựa hồ đã bị dọa không nhẹ.

“Không đơn giản như vậy. Chuyện trong cung chưa bao giờ là chuyện có thể lý giải được. Bên ngoài thì hoa lệ, ngoài mặt thì tươi cười kỳ thật bên trong tồn tại lại uẩn khúc vô số a, cũng dơ bẩn vô cùng. Mặc kệ hung thủ là người nào thì sau lưng hấn chắc chắn là phải có người thao túng. Ngươi nói xem, chúng ta sinh hoạt đều tại trước mặt chủ tử, nơi đó đâu phải mình có thể đưa chủ kiến, còn không phải chủ tử muốn sao thì là như vậy sao?..”

Nàng dừng một chút, tựa hồ rất có cảm xúc rồi lại tiếp lời: “Đừng sợ, có một số việc đã là mệnh của chúng ta rồi thì không còn cách nào khác. Đã hiểu rõ chưa?..”

Hạ Nữ cho rằng, nàng luôn ở trong Phượng Tê cung làm chuyện của mình, trong ngày thường luôn ít hơn lời nói, thật nhìn không ra có gì thông minh. Nhưng là lúc này xem ra thật là một người lanh lợi a !

“Nhưng ta sợ a, ta cho tới bây giờ cũng không có làm ra chuyện xấu gì, Hong tỷ, , ,” sau đó là tiếng khóc thật dài.

” Mọi người thường nói không có làm việc trái với lương tâm không sợ quỷ gỗ cửa, nhưng là thiên hạ không phải vẫn có nhiều oan hồn uống mạng sao? Phật tổ cũng chỉ có một, có khi cũng không thể soi xét khắp được. Có lẽ chết cũng không phải là không tốt. Biết đâu Phật tổ áy náy kiếp sau liền cho ngươi một thân phận tốt, không cần lại nhìn sắc mặt người khác, có một gia đình giàu có, một cặp cha mẹ yêu thương ngươi, có một phu quân là của ngươi, làm một đôi uyên ương bình thường, đây không phải là rất tốt đi? Cũng bắt giặc, Hạ Nữ thế nhưng lại đứng lên, mở miệng nói chuyện.

Có lẽ là lời nói của các nàng đã cảm động nàng. Nàng đối với các cung nữ này cảm thấy thương cảm trong lòng.

Nàng cũng từng thập phần sợ hãi cái chết, vì tình cảnh của chính mình mà oán hận không ngừng, cho nên càng mới có đáng về hèn mọn và yếu đuối. Dường như mỗi ngày nàng đều phải sống trong sợ hãi. Nhưng rồi bỗng nhiên có một ngày, nàng cũng quên mất bộ dạng của người kia, chính là nàng nhớ rõ hấn đã nói với nàng một câu: “Ngươi sống trên đời này rốt cuộc đang lo lắng cái gì đâu? Người ta bộ dạng xinh đẹp liền lo lắng bị người hủy dung, người ta có tiền liền lo lắng tiền tài bị trộm, người ta quan cao lại lo lắng quan chức khó giữ, mà ngươi hai bàn tay trắng vậy ngươi sao còn lo lắng điều gì đâu? Số mệnh của ngươi đã muốn cực khổ rồi, vì sao còn muốn làm cho cuộc sống chính mình lại thêm khổ đau a? Vì sao không thể làm cho cuộc sống của chính mình hạnh phúc, vui vẻ hơn một chút đâu?

Nàng nhớ rõ bóng lưng hần, cao lớn uy nghiêm đi dưới ánh mặt trời tản ra hào quang. Còn có hần tặng nàng câu nói sau cùng: “Hết thủy của mình đều là chính mình tạo nên mà không phải người khác cấp.”

Bắt đầu từ thời khắc đó nàng tự mình học đàn, hưởng thụ những điều hạnh phúc bình thường nhất.

Xuân, Hồng hai người không ngờ người đến cư nhiên lại là Hoàng hậu, hoảng sợ, bạch một tiếng quỳ gối trên mặt: “Nô tỳ bái kiến Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Ở đây không có người ngoài, các người không cần hành đại lễ, kỳ thật ta cũng vậy, chỉ là so với các người nhiều hơn một cái phong hào hoàng hậu mà thôi.” Nàng thờ dài nói.

“Hoàng hậu, , ,” Xuân Hồng kinh ngạc nói. Đây là lần đầu tiên nàng cẩn thận đánh giá vị hoàng hậu mà mọi người ghét bỏ này. Có lẽ nàng không đẹp, có lẽ nàng không có tài nghệ tuyệt diệu, có lẽ nàng không có dòng máu chính thống, nhưng là trong lòng, nàng đột nhiên cảm thấy, nàng đối vị hoàng hậu này bỗng tồn tại một loại cảm nhận thật thân thiện a! Bởi vì chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã làm nàng cảm động. Vị hoàng hậu này, hiểu được nỗi khổ của các nàng. Hơn nữa có người không tự cao vì thân phận của mình. Ai nói nàng là không đúng tí nào.

Nàng đối với Xuân Hồng hai người cười cười, vẻ mặt sáng lạn: “Kỳ thật mỗi ngày sống trong lo lắng sợ hãi chỉ bằng vui vẻ trải qua mỗi một ngày, chẳng phải rất tốt a? Vận mệnh không thể do mình lựa chọn, chẳng lẽ để nó trôi qua hoang phí, chúng ta vẫn có thể lựa chọn sống vui vẻ a?”

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Phong Ba Nổi Lên

Đúng như theo lời Xuân Hồng nói, việc này tuyệt không đơn giản. Tất cả mây đen, đều không phải là vì kẻ tiếp mưa to mà đang ứ tích thôi.

Đây là Hạ Nữ sau hai ngày qua đi mới biết được.

Một ngày này, trước là Tuyết Như tìm đến nàng, một thân cung trang màu tím tuyên văn có thêu kim tuyến chính thống, trên đầu cài hai cành trâm vàng lộng lẫy, đúng là đặc biệt đẹp đề quý giá hơn thường.

Nàng cho tới bây giờ đều là như thế, mặc kệ là khi nào đều phải xinh đẹp xuất chúng, cao ngạo gặp người. Thoạt nhìn, thật ra có vài phần giống bộ dạng của Thái Hậu. Đầu là như vậy cảm giác không thể xâm phạm. Làm cho người ta... không dám lại gần.

Nàng nói chuyện với Hạ Nữ, vẫn là vênh váo tự đắc như vậy. Giống như trước đây, nàng ta vẫn là tiểu thư, còn nàng vẫn là một đứa con riêng ngay cả nô tỳ cũng không bằng.

“Chuyện gần đây người hần là có nghe nói đi?”

“Chuyện gì?” Hạ Nữ mặc dù đã đoán ra nàng muốn hỏi là chuyện gì, nhưng là nàng vẫn lựa chọn giả bộ không biết.

“Người thật đúng là...” nàng ta tựa hồ có điểm phiền não, bất quá vừa phát ra liền nhịn lại. Có lẽ cũng là chuyện dễ hiểu, nơi này là thâm cung, không còn là phủ Thừa Tướng, có vô số cặp mắt đang chờ xem nàng trở thành cái bộ dạng gì a.

“Trong cung gần đây liên tục chết bốn cung nữ, nhất thời lòng người hoang mang, người người sợ hãi, bất an.” Nàng nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Nữ, phun ra từng chữ từng chữ.

Hạ Nữ không có né tránh nàng, chính là nhìn lại nàng ta. Nàng hiểu được rằng, Tuyết Như, chắc chắn không đơn giản chỉ là tới để nói với nàng chuyện này. Mục đích của nàng ta, thật không đơn giản.

“Hoàng thượng là vì chuyện lần này mà để ý tới mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung, nhưng là sự tình cũng đã xảy ra năm ngày rồi mà không tìm thấy một tia manh mối. Thái Hậu đã hạ chỉ, nếu Thanh Quý phi trong vòng 3 ngày nữa không thể tra ra manh mối, liền hủy bỏ tư cách trường quân lục cung của nàng. Còn ta, bởi vì cũng là mới vào cung chưa lâu, lại chỉ là Tiệp dư tam phẩm nhỏ nhoi, tuy nói là có năng lực quản lý, nhưng cuối cùng cũng là không đủ tư cách a!” Nàng tỉnh tể nói, đầu hơi cúi xuống làm chuỗi trâm cài khảm ngọc khẽ rũ xuống.

Nói xong nàng lơ đãng liếc nhìn Hạ Nữ: “Mà người, lại chính là người được chọn duy nhất.”

“Ta?” Hạ Nữ bật cười ha ha, cúi đầu không hề nhìn nàng ta, một người có bộ dạng nhỏ bé như vậy mà lại khiến cho nội tâm của nàng không thể không sinh lòng nghi ngờ.

Vì sao nàng cảm thấy toàn bộ sự việc này, giống như là vì cùng nhau tranh giành quyền lực trong hậu cung mà phát sinh. Tuyết Như, tựa hồ đối với việc Thanh Quý phi không thể phá án là thập phần tin tưởng đi?

Nhưng là, thật sự chỉ vì tranh giành quyền lực trong hậu cung mà lấy mạng người đem ra giết chóc sao?

Đáy lòng nàng không khỏi phát lạnh, thật không thể tin được. Nhưng trong thâm tâm nàng đã muốn khẳng định đáp án này. Tuyết Như đến đây nói với nàng chuyện này càng khiến nàng khẳng định chắc chắn.

Nhưng nàng vẫn giữ một tia hi vọng cuối cùng, mong rằng suy cho cùng bản tính của con người cũng không đến mức xấu xa như vậy: “Còn có ba ngày kỳ hạn không phải sao, xét trong hậu cung này đều là người tài giỏi, người gây ra chuyện lớn như vậy là gan cũng thật là không nhỏ đi, thiết nghĩ nhất định là không khó bắt được ?”

“Bắt được?” Tuyết Như phì cười ra tiếng, nhưng thật ra cũng là người thông minh, cũng không nói ra đáp án gì, nàng mặc dù biết Hạ Nữ không có liên quan với bất luận kẻ nào, nhưng đề phòng một chút vẫn sẽ tốt hơn.

“Chuyện này ngươi không cần phải tốn sức để tâm, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, Thái Hậu nếu như cho ngươi một lần nữa nắm lại vị trí trưởng quân hậu cung này, ngươi tuyệt đối không thể thoái thác. Ta biết ngươi sức lực có hạn, nếu có bất luận chuyện gì, ta sẽ giúp cho ngươi.” Về mặt nàng ta chứa nhiều thâm ý nhìn Hạ Nữ cười cười, vẫn là tham lam như vậy không thể thay đổi: “Tuy rằng trước kia ta từng đối xử với ngươi không tốt, nhưng là trong chốn thâm cung tranh quyền đoạt sủng này, muốn sống yên cũng không phải dễ dàng. Ngươi xem lại mình đi, không quyền không thế, cũng không phải được Hoàng thượng sủng ái, chỉ có ta mới có thể cho ngươi sống an ổn được ở nơi hậu cung lòng người hiểm ác này.”

Hạ Nữ nhìn về phía nàng ta, lặp lại lời nói của nàng: “Chỉ có ngươi mới có thể cho ta sống an ổn ở nơi hậu cung lòng người hiểm ác này được?”

Tuyết Như cho là Hạ Nữ đã nghe hiểu rồi, về mặt cao hứng, lại nghe không ra, ngữ khí trong lời nói của Hạ Nữ tràn đầy trào phúng.

Nếu như nói, để một người có thể sinh tồn, mà muốn vô số người khác thương tích đầy mình làm bia đỡ, Hạ Nữ nàng tình nguyện không cần. Hơn nữa, nàng không biết ở trên đời này, nàng còn cần người nào đến giúp đỡ.

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có người nào giúp đỡ cho nàng thế nhưng nàng vẫn có thể sống đến bây giờ. Hơn nữa nàng cũng không cho rằng, Tuyết Như sẽ nguyện ý thật tâm giúp nàng.

Nàng đang định mở miệng thì nghe thấy thái giám bên ngoài hô lớn: “Hoàng thượng giá lâm. ....”

Hắn đến uy vũ mà nghênh ngang.

Nàng vội kéo vạt áo quỳ xuống. Mà người bên cạnh – Tuyết Như, sắc mặt khẽ biến rồi cũng vội quỳ xuống.

Nhất loạt hô to: “Nô tì cung nghênh hoàng thượng, hoàng thượng kim an !..”

Chỉ thấy trên mặt Dục Húc hiện lên ý cười đột nhiên sai bước vào trong điện. Tuy rằng dưới ánh mặt trời, mặt của hắn tỏa ra ánh vàng rực rỡ, nhưng là Hạ Nữ nhìn vào lại là thập phần tăm tối.

Nàng phát hiện, vị Hoàng thượng này, tựa hồ luôn tới thật đúng lúc đi, cũng không biết là có phải có “Thiên lý nhãn” không? Thật khiến cho người ta hoài nghi.

“Thật khéo, Như ái phi cũng đang ở cùng Hoàng hậu sao?” Hắn không hướng Hạ Nữ hỏi, mà lại cùng Tuyết Như một bên trêu đùa.

Tuyết Như xấu hổ đỏ mặt, về mặt then thùng, quả thực là ba phần mềm mại đáng yêu, bộ dạng này của nàng Hạ Nữ trước đây chưa từng thấy qua. Xem ra Tuyết Như không hề giống đang giả bộ, hai gò má ửng hồng, ánh mắt tràn đầy thâm tình đều không phải nàng cố ý trưng ra. Xem ra, nàng ta là bị vị hoàng đế này mê hoặc rồi?

“Đúng vậy a, hoàng thượng, nô tì cũng là vừa vặn tới đây thôi? Dù sao cũng là tỷ muội, nô tì lo Hoàng hậu một mình ở trong cung hẳn là sẽ buồn chán, vì thế rảnh rỗi nên tới đây bồi nàng nói chuyện.” Nàng thanh âm nhẹ nhàng, mềm mại nói.

“Nga, ái phi quả nhiên là tỷ muội tình thâm a!”

Thấy hai người này kẻ tung người hứng, Tuyết Như quả nhiên là có tình ý, nhưng là kia Hoàng thượng cao cao tại thượng – Dục Húc xem ra lại không nóng không lạnh, chính là cười nhạt như có như không.

Cũng không thấy hắn thiếu thốn lại nhưng trong lời nói của hắn thật nhìn không ra chút tình ý.

Nghe nói, từ lúc vào cung tới nay, Tuyết Như chỉ thị tắm một lần, thời gian còn lại đều là Tuyết Nguyệt cùng Thanh phi hai người thay nhau thị tắm, còn có chính là Huệ phi phi tử đi theo Hoàng thượng thời gian lâu nhất từng có một lần.

Nghĩ đến, vị hoàng đế này, hóa ra thật sự cũng là một ông Vua háo sắc a.

Hắn thật là người biết hưởng thụ đi, hai đại mỹ nhân trong thiên hạ, một trái một phải, quả nhiên là chuyện tốt nhất mà người đời mơ ước.

Chính là Tuyết Như, khẳng định vô cùng bất mãn a? Nàng chưa bao giờ cho là mình có ngày lại thua bởi Tuyết Nguyệt ở nơi hậu cung chuyên lấy sắc đẹp để mê hoặc lòng Vua.

Nghĩ đến đây, Hạ Nữ đột nhiên giật mình, vị hoàng đế này, thật sự là khó lường, nếu quả thật là chú trọng sắc đẹp, vì sao khi trước không sắc phong Tuyết Nguyệt làm hậu?

Nếu không vì sắc đẹp, thì lẽ gì một tháng sau khi Tuyết Nguyệt nhập cung lại liên tiếp sủng hạnh nàng đâu?

Lại còn sắp xếp Tuyết Nguyệt cùng Tuyết Như ở trong cùng một tòa cung điện đâu? Có thể nói chung sống như vậy, tất cả Tuyết Nguyệt sủng hạnh, đều lọt vào trong mắt Tuyết Như, nàng sẽ như thế nào mà cam tâm đây ?

Hi vọng, mọi chuyện sẽ không như nàng suy nghĩ!

Hi vọng Tuyết Như sẽ không xúc động đến mức như vậy làm gì !

“Theo Trẫm thấy Tiệp dư cùng Hoàng hậu tựa hồ tán gẫu thật vui vẻ a, là đang nói đến chuyện gì vậy?” Hần mỉm cười hỏi, trên khuôn mặt hiện lên cực kỳ tuấn mỹ đến mê người.

“Bẩm Hoàng thượng, nô tì cùng hoàng hậu, chính là đang tán gẫu một ít tâm sự của nhi nữ thường tình trong nhà.” Tuyết Như nói xong, về mặt thẹn thùng dựa vào lòng Dục Húc.

Thật nhìn không ra là Tuyết Như đang nói dối, thật không ngờ nàng ta có thể diễn thật đến như vậy, nếu không phải vừa mới cùng nàng ta nói chuyện thì ngay cả nàng cũng muốn bị gạt rồi.

Chỉ thấy Dục Húc cười khê, nhìn về phía Hạ Nữ: “Hoàng hậu, thật sự là như thế?” Thanh âm mềm nhẹ, nhưng lại làm cho Tuyết Như nhất thời cứng ngắc, chỉ sợ Hạ Nữ nói ra chân tướng.

“Bẩm hoàng thượng, quả thật như thế.”

Hạ Nữ vừa nói, chỉ thấy Dục Húc trong mắt thoang qua hiện lên một tia âm tàn , rất nhỏ như có như không : “Như ái phi làm sao vậy, đột nhiên toàn thân cứng ngắc a?”

Lời nói giống như chỉ là vô ý nói ra, lại làm cho Tuyết Như cười đến xấu hổ, về mặt miễn cưỡng cười nhẹ: “Nô tì . . . nô tì đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.”

“Ngạ? Là như thế a! Vậy sớm hồi cung nghỉ ngơi đi thôi.” Hần cũng không phải quá cố chấp. Mỗi lần hần lại muốn đem người ta bức đến khó xử, xấu hổ một hồi, rồi sau đó lại không tiếp tục truy cứu.

Nhưng là như vậy, ngược lại làm cho người ta càng thêm bất an, bởi vì, không nhìn thấu trong tim của hần, rốt cuộc là thật sự không biết hay là đang giả bộ không biết. Cho nên ăn không ngon, ngủ không yên đi.

Hần, tựa hồ luôn nắm chắc mọi người trong lòng bàn tay, luôn muốn dồn người ta vào tình thế khủng hoảng nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nụ Hôn Ngoài Ý Muốn

Tiện nữ hoàng hậu – chương 30

Tiện nữ hoàng hậu 13/07/2014 Comments: 4

2 Votes

1

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy ^^

Beta: Du Phong Lãnh Huyết

Chương 30: Nụ hôn ngoài ý muốn.

Tuyết Như đi rồi, về mặt Dục Húc vui sướng đi đến ngồi xuống ghế phượng ở giữa đại điện. Tay áo bay bổng bành trong gió, xoay tròn một cái, long bào màu vàng rực rỡ tung bay, khiến cho khí chất của hần càng thêm phần cao quý tao nhã.

Ngồi ở ghế phượng, đôi mắt hần híp lại tựa hồ sâu không thấy đáy, hai tay chống cằm, híp lại mắt nhìn về phía Hạ Nữ, vẻ mặt hần bày ra biểu tình thờ ơ như có như không khiến người ta phải cân nhắc suy nghĩ.

Nhưng, hần như vậy thực tuần mỹ đến làm cho người ta khó có thể dời mắt. Vẻ đẹp của hần, không phải loại vẻ đẹp hoàn mỹ mà trong suốt như Tiểu Cửu, cũng không phải loại vẻ đẹp tươi tắn khiến người ta vui vẻ như Ngũ ông, mà là một vẻ đẹp đầy thâm ý sâu sa, chính là một loại ý vị tà ác.

Giống như một đóa hoa có độc, hoa càng đẹp bao nhiêu, mỹ lệ bao nhiêu thì lại càng độc bấy nhiêu.

“Hoàng hậu, chuyện xảy ra những ngày gần đây người thấy thế nào?” Khóe môi hần ẩn chứa ba phần giao hoạt nhẹ nhàng đưa ra một câu hỏi rất thân thiện. Thật khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Nàng thì cảm thấy như thế nào được đây chứ, người trong hậu cung này, đều hỏi nàng câu hỏi kỳ quái như vậy?

Nàng chỉ là một người chưa từng trải đời, một Hoàng hậu hữu danh vô thực, tại chốn hậu cung phồn hoa này lại không phải là người trưởng quản hậu cung, cũng không có quyền lực và trách nhiệm của một Hoàng hậu. Nay trong hậu cung xảy ra chuyện, người người lại chạy đều tìm đến nàng là như thế nào đây!

“Nô tì không biết lời này của Hoàng thượng là có ý gì.” Nàng cúi đầu nói, bộ dạng thật thấp kém.

“Những ngày gần đây cung nữ trong cung vô cớ bị giết hại, làm cho hậu cung ồn ào huyền ảo, thế nhưng Hoàng hậu lại nói không biết được việc này?” Ngũ khí trong lời nói của hần ẩn chứa nghi vấn không thể tin được. Hơn nữa, nàng cảm thấy có lửa giận tựa hồ từ trong lời nói của hần mà ra.

Nàng đoán, nếu nàng nói nàng không biết việc này, thì không biết nàng sẽ nhận được hậu quả như thế nào?

Về mặt của hần ẩn chứa hàn khí khiến nàng không thể không nói thật rồi, vì thế nàng đành phải nghĩ biện pháp nói tránh đi: “Thì ra là Hoàng thượng nói đến việc này, Hoàng thượng vừa rồi không nói rõ, nô tì đâu dám đoán mò tâm tư của Thánh Thượng. Việc này nô tì cũng có nghe qua.”

“Như vậy Hoàng hậu cảm thấy việc này thấy thế nào, Hoàng hậu có cảm thấy đằng sau việc này có phải là có người sai khiến hay không?” Hần đột nhiên xoay người về phía Hạ Nữ, khóe miệng ẩn chứa ý cười sâu xa.

Hạ Nữ cúi đầu, “Việc này Hoàng thượng hần là nên đến hỏi Thanh Quý phi rồi, nàng sẽ trả lời rõ ràng cho người hơn một chút. Không phải Hoàng thượng cũng nói, năng lực của nô tì không đủ, không thể giải quyết mọi chuyện trong hậu cung sao?”

Nàng cũng không phải là vì hoàng đế không cho nàng trưởng quản hậu cung mà sinh lòng oán hận, nàng chỉ là nói theo thực tế mà thôi. Nàng quả thật là không có năng lực kia, hơn nữa, lúc trước ở trong thánh chỉ vị hoàng đế ủy vũ này cũng đã nói như thế.

“Hoàng hậu là đang trách trăm không để cho nàng cai quản hậu cung sao?” Hần híp mắt lại, trong lời nói của hần lộ ra hơi thở nguy hiểm. Giống như chỉ cần Hạ Nữ nói ra một câu “dạ”, thì ngay lập tức liền khó bảo toàn tính mạng.

Nàng lại cúi đầu thấp hơn nữa: “Nô tì không có bất kỳ oán trách quyết định của hoàng thượng, nô tì chỉ là dựa theo thực tế mà nói, nô tì quả thật là năng lực không đủ, quyết định của Hoàng thượng thật sự là anh minh. Năng lực của Thanh quý phi đúng là cao hơn nô tì, việc này là do nàng xử lý, như vậy Hoàng thượng nên hỏi nàng có vẻ rõ ràng hơn.”

Không biết nói như vậy hoàng đế có thể giận giữ không thể tha thứ cho nàng không?

Nhưng nàng quả thực là không biết gì nhiều về toàn bộ sự việc này? Cũng không muốn xen vào, nhưng vì sao, những người này một người lại tiếp một người lại nhất định phải nàng kéo vào trong đó. Xem ra chuyện này, Dục Húc đã là biết rõ nguyên nhân trong đó.

Nghĩ kỹ lại, dựa vào năng lực của hần, nhất định có thể điều tra ra chân tướng sự việc.

Chẳng biết tại sao, đối với năng lực của hần, nàng chính là tin tưởng mà khẳng định như thế. Có lẽ hần không phải một người tốt, nhưng nàng cảm nhận được, hần sẽ là một vị hoàng đế tốt. Dù sao từ khi hần đăng cơ tới nay chỉ có mấy tháng ngắn ngủi mà đã làm được rất nhiều việc, mọi người cũng đều tán thưởng hần.

Chỉ là nàng chưa bao giờ muốn tranh quyền đoạt lợi, chỉ hy vọng bọn họ đừng lúc nào cũng muốn kéo nàng xuống nước. Nàng chỉ là một tiểu nữ tử từ hèn mọn thôi.

Chỉ thấy Dục Húc chẳng những không giận mà còn bật cười, tựa hồ như bộ dạng thập phần vui vẻ.

Dục Húc đứng lên, ở trong đại điện thông thả bước vài bước đi tới trước mặt Hạ Nữ: “Hoàng hậu của trăm, quả nhiên là càng ngày càng thông minh, cái miệng nhỏ nhắn lại ứng biến linh hoạt, sắc bén như vậy.”

Hần nói xong ngón tay thon dài vươn ra, tinh tế vuốt ve cánh môi mềm mại của Hạ Nữ.

Nhìn kỹ, thật ra môi của nàng rất đẹp, khéo léo lại căng mọng, không điểm son thế nhưng lại hồng nhuận như cánh hoa, nàng mang theo xa cách nhẹ nhàng, hơi hơi mím môi lại. Nữ tử như vậy, phải là thập phần quật cường, mà không phải giống như vẻ bề ngoài của nàng thoát nhìn hèn mọn như vậy.

Trên người của nàng, còn tỏa mát ra một mùi hương rất tự nhiên, tươi mát theo gió nhẹ nhàng tiến vào trong mũi Dục Húc. Hắn tỉnh tể hít vào, không phải là loại mùi hương nồng nặc, cũng không phải hương thơm của son phấn, mà là một loại hương thơm rất tự nhiên, giống như hương vị tươi mát sau cơn mưa mùa xuân, lại giống như sương sớm đọng lại trên hoa cỏ.

“Buổi sáng người đã đi tới nơi nào?” Hắn đột nhiên hỏi ra một câu.

Câu này làm cho Hạ Nữ sững sờ một lúc lâu mới giật mình lui lại một bước. Vừa rồi khi Dục Húc chạm đến, nàng thể nhưng lại thất thần, giống như loại cảm giác ngưng ngừng khi yêu vậy.

Bất giác nàng khẽ cười trong lòng, mình làm sao vậy. Sao lại dễ dàng bị mê hoặc như vậy, quả nhiên là thiếu nữ như hoa, không kháng cự được tình yêu, lại cứ mê muội trong tình yêu. Bất quá vị hoàng đế này, vẫn là thiếu niên tuyệt vời, trên người của hắn, có một loại mị lực hấp dẫn mọi nữ nhân.

“Hoàng thượng nói gì vậy?”

Dục Húc nhìn bàn tay trắng trẻo của mình, trái tim thể nhưng lại sinh ra một loại cảm giác lưu luyến không muốn buông tay. Không thể tưởng được, một người đáng mạo hiểm thương như Hạ Nữ, cánh môi son lại có thể mềm mại mà trơn mịn như vậy, làm cho người ta có loại cảm giác xúc động muốn âu yếm

Trong lòng nghĩ như vậy liền hành động, một tay chế trụ sau gáy của nàng, đôi môi bá đạo mạnh mẽ áp tới, trần trọc mà hôn, giống như có hôn bao nhiêu cũng không thấy đủ vậy. Hạ Nữ sợ tới mức giống như người mất hồn, mở to hai mắt sáng rực, vạn phần hoảng sợ nhìn gương mặt tuấn mỹ phóng đại trước mắt nàng, răng nanh cắn chặt lại. Tay nàng vội nắm lấy vạt áo của hắn, giống như người sắp chết đuối lại bắt được cái cọc cứu mạng.

Dục Húc bất mãn vì nàng cắn chặt răng lại, tay trái nhấc lên, xiết chặt bả vai Hạ Nữ, không chút ôn nhu.

Hạ nữ bị đau, khẽ a một tiếng. Lưỡi hắn liền giống như con rắn, linh hoạt chui vào công thành đoạt đất, quấn lấy cái lưỡi nhỏ của nàng mà dây dưa không ngừng.

Hạ Nữ chưa bao giờ gặp qua chuyện như vậy, liền sợ hãi, răng nanh theo phản xạ tự nhiên mà cắn xuống, cho đến khi nàng nếm được mùi vị của máu tươi nàng mới giật mình tỉnh lại. Chính nàng cư nhiên lại cắn đầu lưỡi của hoàng đế !!!!.

Về mặt nàng hoảng sợ nhìn chằm chằm Dục Húc, nàng không phải cố ý mà chỉ là. . .Nhất thời, nàng cũng mơ hồ không rõ chuyện vừa mới xảy ra là như thế nào. Chính là nàng theo phản xạ rất tự nhiên, rất tự nhiên liền cắn xuống thôi.

Hắn sẽ không dưới sự giận dữ mà chém đầu của nàng chứ? Làm hại đến Long thể, nàng hình như có nghe Lý ma ma nói qua, đó chính là tội chết.

Dục Húc thật sự là thấp phần phần nô, hắn chưa từng bị một nữ nhân nào cắn đầu lưỡi mình, vậy mà Hạ Nữ, thật sự lớn mật! ! Nhưng trong lòng của hắn, lại chưa từng có ý muốn chém nàng hoặc là trừng phạt hành động của nàng. Chỉ là phần nô, phần nô như vậy mà thôi. Nhưng nếu có thể hôn Hạ Nữ như vậy thì thật là tốt biết bao a !!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có Rắp Tâm Khác

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy ^^

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Dục Húc nhìn về mặt lo lắng của Hạ Nữ ở trước mắt, trong lòng thầm cảm thấy buồn cười.

Thì ra nàng cũng có thời điểm phải lo lắng sợ hãi a, hắn chỉ cho là, nàng luôn giỏi ra vẻ thấp kém như vậy, hạ thấp bản thân. Nhưng lại xử sự bình thản không chút gọn sóng, cuồng phong áp tới cũng không có chút bộ dạng sợ hãi, thì ra là cũng có thời điểm nàng sợ hãi?

Hắn cố ý trầm mặt xuống, thanh âm tỏ ra thô bạo, phần nô hỏi: “Hoàng hậu, người có biết mình vừa làm cái gì không? !” Rồi sau đó đắc ý thưởng thức cái đầu nhỏ lại cúi thêm một ít càng ngày càng thấp.

“Ta. . . Nô tì. . . Nô tì biết tội rồi, xin hoàng thượng tha mạng!” Nàng khẽ run run đáp.

Nàng có thể không cần thân phận địa vị, không cần vàng bạc châu báu, nhưng là nàng không thể không có cái đầu nhỏ này, nàng biết mạng người đáng quý chứ, tuy rằng nàng chỉ là một tiểu nữ tử bình thường.

Giả như nàng không có nhập hậu cung, thật hy vọng hết thấy tất cả đều là mộng. Như vậy nàng vẫn là cái người mà không người coi trọng Hạ Nữ trong Hạ phủ, có lẽ nàng sẽ vất vả một chút, mệt nhọc một chút, ba bữa không đủ no, nhưng nàng cảm thấy như vậy lại rất tốt, rất thoải mái.

Đáng tiếc hương vị huyết tinh(máu tanh) trong miệng kia đã nói cho nàng biết, mọi chuyện đang xảy ra đều không phải là mơ. Mà chính là chuyện đã xảy ra rồi.

Cuộc sống của nàng từ trước đến nay đều phải chịu đựng:

Bị người mắng, nàng nhin.

Bị người coi thường, nàng nhin.

Đói bụng rồi, nàng nhin.

Quá độ mệt nhọc, nàng cũng phải nhin.

.....

Có lẽ do nàng cố nhẫn nhịn nên người đời cảm thấy nàng không tranh giành! Thế nhưng hôm nay người bị nàng cản đường đường lại là hoàng đế. Vì sao chính nàng lại không tiếp tục nhin a? ! Không phải chỉ là miệng thân mật một chút thôi sao?

Nhưng là, nàng thật không tình nguyện a! ! Nàng cầu trời tránh thoát được thời kỳ nhạy cảm này, nếu là phu thê nàng cũng chỉ mong làm bạn bên nhau một đời. Nhưng mà Dục Húc này cũng không phụ quân của nàng.

“Hoàng hậu thích loại hoa như thế nào?”

“A?” Hạ nữ có chút kỳ quái nhìn Dục Húc, sao đột nhiên hán lại chuyển đề tài rồi, thật đúng là làm cho người ta trở tay không kịp. Vừa rồi không phải còn đang dùng nỗi giận đó sao?

Hại nàng vì lo cho cái cổ trắng nõn của mình suốt nửa ngày, thì ra cái gọi là hi nộ vô thường còn có thể thay đổi nhanh đến choáng váng như vậy! Hiếm khi thấy hán lại cao hứng hỏi đến, lửa giận của hán đi cũng thật là nhanh mà.

Thật là quan tâm đến nàng như vậy sao? Nhất định không có chuyện tốt lành gì. Nàng xoay người đề cao cảnh giới, hai mắt đầy phòng bị nhìn về phía hán.

Nàng cũng sẽ không cho rằng vị hoàng đế này sẽ sùng nàng, quan tâm nàng. Con người ta có thể đơn thuần, nhưng điều tất yếu là tự biết bản thân mình đang ở đâu ! Ha ha, điều này nàng hiểu rất rõ nha.

“Trẫm là đang hỏi hoàng hậu thích hoa gì?” Dục Húc vẻ mặt lạnh nhạt nhìn nàng, rõ ràng trên mặt lộ vẻ cười cười, nhưng làm cho người ta không có cảm nhận được nửa phần thật tâm. Hán nhìn Hạ Nữ kia giật mình mà phòng bị, chỉ là bật cười một chút. Xem ra Hoàng hậu này của hán không giống với vẻ bề ngoài bày ra là yếu đuối vô năng như vậy, mà thật ra chính là một nữ tử thông minh.

“Hỏi bẩm hoàng thượng, nô tì thích vạn vật thiên nhiên, hoa Xuân, hoa Hạ, hoa Thu, hoa Đông, hoa nở sáng sớm, hoa nở buổi trưa, hoa nở ban đêm rực rỡ chói lọi, hay là hoa tàn ; chỉ cần là hoa, nô tì đều thích.” Nàng lựa chọn cách nói an toàn nhất. Bởi vì không rõ ràng tâm của vị Hoàng đế khó lường mà cô quá này được, vì thế nên nàng chỉ có thể nói như vậy.

“Ngà?” Dục Húc đối với câu trả lời này của Hạ Nữ thật ra lại có vài phần tán thưởng, quả nhiên là thông minh, trả lời như vậy, thật ngoài dự liệu của hán. Chỉ có điều hán cũng không phải là muốn nghe nàng nói lý lẽ thông minh.

Vì thế mỉm cười: “Vậy vì sao hoàng hậu chưa bao giờ xuất cung ngắm hoa, làm cho trẫm đều nghĩ là hoàng hậu không thích dẫn nô tì đi ngắm hoa, đang muốn cho người đời toàn bộ hoa trong ngự hoa viên đi. Nếu hoàng hậu đã là người yêu hoa như vậy thì phải xuất ngoại ngắm hoa nhiều hơn, không cần phụ hoa nở rộ đẹp đẽ như thế a.”

Hạ Nữ nghe xong nội tâm nói thầm một hồi. Vị hoàng đế này, rốt cuộc là có ý gì? Nàng cũng sẽ không thật sự tin rằng, hán là có ý này, đơn giản vì nàng không thích hoa trong ngự hoa viên, liền đem toàn bộ chúng nó đổi thành cái loại mà nàng thích đâu.

Hán nói như vậy, nhất định là có mục đích. Vì thế nàng hơi hơi cúi đầu, nhìn có vẻ thấp kém: “Nô tì đã nói, mặc kệ là hoa Xuân, hoa Hạ, hoa Thu, hoa Đông, hoa nở sáng sớm, hoa nở buổi trưa, hoa nở ban đêm rực rỡ chói lọi hay là hoa tàn ; chỉ cần là hoa, nô tì đều thích. Nô tì nhận được hoàng ân, được ở trong Phượng Tê cung rộng lớn hoa lệ này, trong viện hoa nở như gấm, nô tì ở trong cung cũng đã xem mãi không hết. Cho nên cũng chưa từng nghĩ đi đến ngắm hoa trong ngự hoa viên.”

Nhìn Hạ Nữ biểu hiện bộ dạng thấp kém, nhưng lời nói ra lại mang theo lạnh lọi, Dục Húc trong lòng buồn bực một trận, bất quá chỉ trong nháy mắt lại nở nụ cười. Cười đến tao nhã mà cao quý nhìn qua một bên.

“Xem ra hoàng hậu càng ngày càng thông minh rồi, xem ra qua thời gian không lâu nữa, là có thể một mình trường quản mọi chuyện trong hậu cung rồi. Việc này trẫm cũng có thể an tâm hơn.” Dục Húc nhẹ nhàng nói ra từng chữ từng chữ, khóe miệng ẩn chứa một chút nét cười suy tư, nhưng lại tao nhã vô cùng.

Lại muốn đem nàng đặt vào vị trí quyền uy tối cao, vị hoàng đế này, làm việc vì sao luôn khó lường lại nan giải như vậy chứ. Nàng đột nhiên phát hiện, muốn sinh tồn trong hậu cung này, cần phải hao phí sức lực rất lớn mới được.

Nàng rõ ràng đã muốn tận lực hết sức đem chính mình giấu ở một cái không gian nhỏ bé nhất, tận lực không muốn cùng người khác dây dưa không rõ, tận lực làm cho mình nhìn vào không có tính uy hiếp cũng không gây tổn hại đến ai. Nhưng giờ cư nhiên lại có người tiến đến dụ dỗ chính mình.

Nàng cũng không biết, từ khi nào mà mình lại trở nên quan trọng như thế.

Hạ Thừa tướng muốn tới tìm nàng, Thanh quý phi muốn tới tìm nàng, bây giờ ngay cả vị hoàng đế này cũng không chịu cam tâm, cũng muốn tìm đến nàng.

Nàng chỉ muốn làm một Hạ Nữ bình thường, nàng thích nghe Tiểu Ngũ kể chuyện về nữ tử trong thiên hạ. Được vậy thì thật tốt, dưới ánh mặt trời rực rỡ mà sáng lạn, tự do tự tại.

Nghĩ lại, nàng cũng mấy ngày rồi không có nhìn thấy Tiểu Ngũ, đó là một đại nam hài dễ gần lại đơn giản chất phác. Từ lúc vị Hoàng đế cao cao tại thượng này hạ lệnh nàng nếu xuất môn phải hoa lệ long trọng, nàng cũng không muốn ra khỏi cửa.

Có lẽ, nếu không phải long trọng quá thì đi ra trông thấy Tiểu Ngũ một chút cũng tốt, còn muốn thỉnh giáo hán một ít về vẽ tranh. Chỉ không biết hán có còn đến chỗ đó nữa hay không?

Ai! ! Thật đúng là sóng đến không ngừng mà !

Bất quá trước mắt, vẫn là lo ứng phó vị hoàng đế này quan trọng hơn.

Vì thế nàng đành thuận theo mà thấp kém nói: “Hoàng thượng nói đùa, nô tì tư chất bình thường, thật không có đảm đương nổi trọng trách này đâu, hơn nữa Thanh quý phi năng lực xuất chúng, mới có thể gánh được trọng trách này.”

Nàng đoán, Hoàng thượng, hẳn không phải thật muốn nàng tiếp quản toàn bộ quyền lực to lớn ở hậu cung này đâu?

“Thật ra Thanh ái phi năng lực xuất chúng hay không cũng không là vấn đề, người là đương kim Hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày muốn tự mình tiếp nhận quyền cai quản hậu cung. Hơn nữa theo trăm thấy, bằng vào năng lực của người thì gánh trọng trách này cũng không thành vấn đề.” Hân bình thần nói.

“Nhưng là, , , “

Hạ Nữ còn muốn phản bác, chỉ thấy hán đưa tay chặn lại, mắt phượng hẹp dài nhíu lại, lãnh khốc mà bá đạo nói: “Được rồi, việc này tạm thời nói tới đây thôi, trăm cảm thấy có thể thì chính là có thể. Hiện tại trăm muốn đến ngự hoa viên thưởng cúc, hoàng hậu bồi trăm cùng đi đi.”

Hạ Nữ nhìn nét mặt giận dữ của hán, không dám nói ra một câu không đi. Sợ lại chọc giận hán, nhất định sẽ bị chết cực thảm! ! Vì thế gật gật đầu đồng ý: “Được.”

Nhưng là, nàng có một loại dự cảm giống như trong ngự hoa viên, hẳn là có dã thú đang chờ nàng dâng đến miệng để ăn thịt vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Toan Tính Hàm Mà Không Lộ

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy ^^

Beta: Tiểu Hồ Điệp

Ngồi trước gương đồng trạm khắc phượng hoàng cùng những đóa Phù Dung tinh xảo. Ôn nhi đang vì nàng mà trang điểm thật tỉ mỉ.

Tóc đen thật dài búi lên, tạo thành một cái tiên tử Phi Thiên trầm thật đẹp đẽ tinh tế. Thoạt nhìn, quả nhiên là tăng thêm vài phần khí chất cao quý, chính là kết hợp với nàng một mảnh liễu yếu đào tơ, nhìn thế nào vẫn là có chút chênh lệch.

Ôn nhi lấy từ trong hộp trang sức ra một cây trâm song phượng hoàng gắn trên châu lấp lánh mỹ lệ, đang muốn cài, Hạ Nữ lắc lắc đầu: “Rất long trọng, dùng cây trâm này đi.”

Nàng tự mình từ trong hộp lấy ra một cây kim trâm Hồ Điệp song phi, cây trâm tỏa ra ánh sáng bạc lấp lánh tao nhã, xem ra vừa hoa lệ lại nhẹ nhàng, lại vừa không sẽ có vẻ keo kiệt, cũng sẽ không có vẻ quá mức trang nghiêm long trọng. Không giống một ít cây trâm song phượng hoàng gắn trên châu, rất nặng mà cảm giác hoa lệ quá, sẽ làm đầu nàng đã thấp lại càng thấp hơn.

“Hoàng thượng không phải muốn nương nương ăn mặc long trọng một chút sao?” Ôn nhi hỏi nàng, động tác trên tay vẫn không ngừng lại, tinh tế kết tóc

thành nụ hoa nhỏ, rồi thay nàng cài lên trâm cài Hồ Điệp.

Hạ Nữ cười: “Như thế này là thực quá long trọng rồi.” Như thế nào mới là long trọng, tóm lại là mang đầy người y phục, trang sức vàng bạc phải không, nàng nhẹ nhàng lắc lắc, tiếng kim khí va chạm vào nhau thùng thùng vang lên, như vậy đủ long trọng rồi chứ .

Lúc này, Lý Đức đi đến. Hành lễ với Hạ Nữ : “Hoàng thượng kêu lão nô đến hỏi nương nương, người đã chuẩn bị xong?”

Thật ra Hạ Nữ đối với Lý Đức rất này rất có hảo cảm, hẳn xem ra tuy rằng gian gian giảo hoạt, nhưng lại không làm ra việc ác gì quá mức. Ở trong cung này nhưng vẫn đứng về lẽ phải không sai.

Vì thế khoe môi nàng tràn ra một đóa hoa: “Làm phiền công công đến bẩm hoàng thượng, nô tì cũng sắp chuẩn bị tốt rồi.” Nàng rất muốn kêu hắn đi bẩm báo với tên hoàng đế kia, muốn nàng trang hoàng long trọng là muốn nàng ngàn phần vạn trang , nếu đã không chờ được, vậy thì chính hắn tự mình làm đi.

Nhưng mà dù sao nàng cũng không phải loại người thích can thiệp vào việc người khác. Vẫn là thành thật an phận một chút thì tốt hơn. Chọc giận hoàng đế, sẽ không có quả ngon để ăn đâu a. Lời này, chỉ có thể nghĩ thầm trong lòng mà thôi.

.....

Dục Húc ở Phụng Hoàng điện ngồi đợi nửa canh giờ, đã kêu Lý Đức đi thúc dục hai lần, vẫn không thấy Hạ Nữ đi ra.

Về mặt sớm đã tối tăm, hẳn biết nữ tử ra ngoài cần phải trang điểm chỉnh chu, nhưng mà thời gian đã lâu như vậy, đây rõ ràng chính là cố ý .

Nếu như là các phi tử khác được hắn cho gọi, còn không phải là nhanh nhanh chạy tới sao, chứ đâu có giống như nàng, trang điểm so với rùa bò còn chậm hơn.

Rốt cuộc là chờ không nổi, hắn đi nhanh vào trong phòng ngủ của nàng. Mới tới ngoài cửa, đã thấy Hạ Nữ nhẹ nhàng đi ra.

Quả nhiên là khiến hắn thất thần một cái, cái gì gọi là người đẹp vì lụa, Phật quý nhờ ánh hoàng kim, chính là như người trước mặt đây.

Tóc xanh búi lên tiên tử Phi Thiên trâm tinh tế mà cao quý, chỉ cài một cây kim trâm Hồ Điệp song phi, lại điểm chút hoa nhỏ li ti xanh biếc tinh tế, xem ra, đúng là hoa mỹ mà không dung tục, cao sang mà lại tao nhã.

Bên dưới mây liễu dài nhỏ cong cong là một đôi mắt trong sáng long lanh như có một dòng suối nhỏ chảy qua, đôi môi được vẽ lên một chút son đỏ mọng mướt mà , lại có vẻ no đủ mà mềm mại.

Mặt nàng ngày thường tái nhợt không mang theo huyết sắc thoa chút phấn hồng bột nước, xem ra lại cực kỳ xinh đẹp.

Một thân phụng bào màu đỏ thêu trâm điệp rất đúng phong thái Hoàng hậu, càng làm nổi bật lên dáng người yếu đuối của nàng.

Mặc dù không phải nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là thập phần tú lệ, càng ngắm kỹ lại càng thấy nàng đẹp hơn một phần, thoát nhìn dĩ nhiên thuận mắt hơn nhiều, rất có ý vị riêng. Dục Húc không muốn thừa nhận, nhưng thật sự là hôm nay nàng rất đẹp. Dịu dàng mà thanh tú.

Toát lên khí chất cao quý, không còn là cái vẻ mặt tái nhợt, dáng người đơn bạc trước kia, cũng không giống dạng nữ tử thấp kém.

Như vậy coi như cũng không uổng hắn đợi suốt nửa canh giờ, một thân lửa giận lúc này vì nàng cũng giảm hơn phân nửa, vì thế khuôn mặt tươi cười nghiêng đón nàng: “Không thể tưởng được, Hoàng hậu của trẫm lại có vẻ đẹp mê người như thế này a.”

Hạ Nữ cúi đầu: “Tạ hoàng thượng khích lệ.” Trên mặt như thường không gợn sóng nổi, nàng không vì có người khen mà vui sướng. Nếu là nữ tử bình thường, có thể được Thánh Thượng ca ngợi như thế, hẳn là mừng rỡ như điên.

Nhưng Hạ Nữ lại không cảm thấy nửa phần vui vẻ, nữ tử nhà người ta vì người mình yêu mà trang điểm lộng lẫy, còn nàng mê người như thế là vì ai đâu? Hơn nữa vị hoàng đế này lời nói ra được, giống như thật thật giả giả, ai mà biết được hắn là thiệt tâm hay là cố ý khích lệ đây. Tốt hơn hết là không cần đi phỏng đoán xa vời, miễn cho gây chuyện không cần thiết làm nàng đi chơi cũng không vui vẻ.

“Đi thôi! Đừng phụ cảnh đẹp hoa nở!” Hắn hô một tiếng, cư nhiên bá đạo kéo tay Hạ Nữ bước đi.

Nhìn hắn biểu hiện tự nhiên như vậy. Hạ nữ càng cảm thấy không được tự nhiên tới cực điểm.

Hắn làm cái gì vậy? Hôm nay sao lại kỳ quái như thế ? (*tiểu Vy Nhi : dự là anh này bắt đầu kết Hạ tỷ rồi a~// ^^ *tung hoa*)

Nhìn bàn tay nhỏ bé bị hắn nắm lấy, còn có gương mặt hắn tràn đầy tươi cười đắc ý. Nàng nheo mắt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn. Tay co lại, muốn rút về. Chỉ thấy hắn liền quay đầu, cho nàng một cái ánh mắt cảnh cáo.

Làm hại nàng đành phải thành thành thật thật để hắn nắm tay.

Chỉ mong Phụng Hoàng cung này cùng ngự hoa viên có thể gần một chút, như vậy, nàng cũng không cần chịu loại dày vò này lâu.

“Hoàng hậu rất nóng sao?” Hần bỗng nhiên quay đầu hỏi.

Hạ Nữ suốt đoạn đường bị hần lôi chạy vẫn trầm mặc, nay bất thành linh đâm vào người Dục Húc, nàng nhấn mặt ngẩng đầu nhỏ giọng trả lời: “Không nóng.”

Xong lại cúi đầu nói thầm một tiếng, không có việc gì dừng lại hỏi một câu nhằm chán vậy làm gì chứ. Cũng may nàng không có việc gì, nếu là có hơi chút không bình thường sợ là lại chọc giận hần mất. Nàng không dám cho là hần thực sự quan tâm chính mình đâu! Còn làm hại cái mũi của nàng chịu đau một trận. Tay nhẹ nhàng xoa xoa cái mũi thanh tú.

“Không nóng sao trong lòng bàn tay lại toàn mồ hôi thế này? Khi quân chính là tội chết đó.” Nàng không cần nhìn, dám chắc lúc này hần nhất định là híp hai mắt phượng, mang theo vài phần áp bức nhìn chằm chằm nàng cho mà xem.

A? Làm ơn đi, kia tất cả đều là mồ hôi lạnh đó? Nhưng là nàng nào dám nói ra những lời này đâu, để cho hần đích thị là hỏi không dứt. Còn nói cái gì tội chết, hoàng đế như vậy thật tốt, động cũng không cần động hô một tiếng giết, liền không có người dám vuốt râu rồng của hần rồi.

Khẩu thị tâm phi mà nói : “Đó là nô tì ngày thường trong lòng bàn tay đều dễ đổ mồ hôi như vậy.”

Thật vất vả một đường cuối cùng cũng nhìn được đến ngự hoa viên, nhưng là vừa nhìn vào, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lập tức nhăn lại.

Một đám người ăn mặc muôn hồng nghìn tía, oanh oanh yến yến, cười rộ lên thanh âm nũng nịu của nữ tử, không phải cung phi thì còn có thể là người phurong nào nữa. Thật đúng là càng sợ nhìn thấy người nào thì liền gặp ngay người đó, hơn nữa, xem ra là có không ít người đâu.

Nàng đột nhiên cảm giác đầu cũng hơi nặng xuống . Vì sao nam nhân luôn thích lấy nhiều mỹ nữ như vậy chứ? Nàng thấy, đối diện với mấy cái tiểu mỹ nhân này, so với nàng trước kia đôi mắt với núi cao quần áo còn thông thoáng hơn.

Nàng xem Dục Húc, tựa hồ cũng không có cảm giác khác nàng là mấy, vì thế tay nàng dùng sức một chút, muốn rút về, nhưng ai biết hần lại càng nắm càng chặt.

Không cần xem mặt của hần, nàng cũng biết là nét mặt không tốt rồi, nàng không có dũng khí lại rút tay về.

Ai! !

Nàng chỉ là người hèn mọn, lại không làm được chuyện can đảm loại này!

Vì thế đành phải cúi đầu nhận mệnh theo hần hướng về một đám Mỹ phi đi tới.

Ai! !

Xem ra,nàng bắt đắ dĩ lại trở thành mục tiêu của đám Mỹ phi này rồi.

Mắt nàng hung hăng trừng đôi giày thêu Bàn Long đen của hần, thật không hiểu là có phải hần cố ý không nữa.

Nàng thật không muốn trở mục tiêu ghen tuông của đám phi tần này đâu?

Ai, lần này thì nàng đúng là con chim đầu đàn nhận mọi công kích rồi ! !

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nữ Nhân Gợn Sóng

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy ^^

Dục Húc không cần cúi đầu, cũng có thể tưởng tượng ra Hạ Nữ lúc này, nàng hần là cau mày, bộ dạng như sắp có tai vạ đến nơi vậy.

Khóe miệng nhếch lên một chút theo thói quen, trong nụ cười nhạt có đùa bỡn mà lãnh khốc, hần thậm thấy may mắn vì chính mình đủ thông minh, cũng thấy may mắn vì nàng cũng rất thông minh. Bởi vì chỉ có người thông minh cùng với người thông minh đùa giỡn mới đủ thú vị. Nếu nàng thật sự ngốc nghếch, hần sẽ sớm mất hứng thú, vậy thì trò diễn này không phải là quá nhàm chán sao?

Nàng đã là một phần tử trong hậu cung này rồi, hơn nữa còn là một phần tử không thể thiếu được, hậu cung phân tranh, nàng sao có thể trốn tránh ở nơi đó, đó là điều không thể xảy ra được.

Nếu nàng không chủ động bước vào, hần sẽ dẫn nàng vào! ! Nếu không, trò hay này như thế nào bắt đầu được đây ?

“Hoàng hậu nàng xem, quả nhiên là Mỹ Cúc cực phẩm, quả nhiên thiên hạ không có chuyện gì lạ mà không thể xảy ra, ngay cả trẫm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cùng một gốc cây hoa cúc có thể khai ra sáu loại màu sắc, Đóa Đóa tiên diễm, thật là xinh đẹp, quả nhiên là không phụ danh tiếng của “sảnh đường phi tử” a!”

Nàng khó xir , đành phải cười lớn : “Dạ, Đúng vậy.” Cây hoa cúc trước mắt thật là xinh đẹp, nhưng là giờ này khắc này, kêu nàng như thế nào có tâm tư ngắm hoa đâu? ?

“Hoàng hậu xem ra tựa hồ không để ý đến nó? Chẳng lẽ hoàng hậu trước kia đã từng gặp qua kỳ hoa như thế này sao?” Hần thấy Hạ Nữ nét mặt cứng ngắc, trả lời cũng không phải thập phần tình nguyện, vì thế cố ý hỏi.

“Nga, , ,không có không có, nô tì chưa từng thấy qua kỳ hoa nào như thế, hoàng thượng nói rất phải.” Nàng thật nhanh bày ra một chút tươi cười lớn hơn nữa, chỉ mong hoàng đế này đừng lại nhằm vào nàng, nàng đã bị hấn hại đủ thảm rồi : “Hoa này thật là không phụ cái tên “sánh đường phi tử”, bất quá y nô tì cho rằng, nếu đem so sánh người với hoa, chính là hai chậu cây hoa cúc kỳ sắc này, hơn nữa cả vườn màu sắc và hoa văn này, đúng là cũng không bằng từng vị phi tử khuynh quốc khuynh thành bên cạnh hoàng thượng đâu.”

Nghĩ xem, nói ngọt một chút, có thể giảm bớt đi phần nào phần nộ của chúng phi tử đối với nàng? Theo nàng quan sát nhiều năm qua, con người luôn rất kỳ quái, luôn thích được người ta vuốt mông ngựa , rõ ràng biết có điểm nói quá, nhưng vẫn là âm thầm vui vẻ đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Nữ Nhân Gợn Sóng (Nhị)

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy ^^

“Hoàng hậu , nàng nói như vậy cũng có lý, cái này chỉ là hai gốc cây hoa cúc con con, tuy là vừa đẹp lại vừa kỳ lạ nhưng là sao có thể thắng được thiên kiều bá mị trong hậu cung này của trăm đầu!” Nói xong, hần liếc xéo mọi người, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu cười. Thoạt nhìn hần vô cùng quý dị!

Hạ nữ chỉ biết cúi đầu, cánh tay hơi hơi đau kia đã nói cho nàng biết, vị hoàng đế này, thập phần không vui vì lý do thoái thác đó của nàng. Nhưng nàng vừa rồi cũng đâu có nói sai. Sự tình vốn là như vậy mà! !

Hơn nữa, người không vì mình, trời tru đất diệt. Nàng cũng là vì muốn cuộc sống nhỏ nhỏ của mình sau này không phải chịu nhiều ánh mắt thiêu đốt quá mức mãnh liệt mà nói chút lời dỗ ngọt. Kết quả vẫn là phải chịu tội rồi!

Quả nhiên, người như nàng vậy, vẫn nên học cái gọi là “im lặng là vàng” thì tốt hơn! ! Ít nhất thì, nói ít sẽ bớt đi được một ít phản tranh!

Mà chúng phi tử lại nhìn không ra Dục Húc là không thật tâm. Chỉ là thấy hần như thế nói, khoe miệng lại lộ ra một chút nụ cười mê hoặc, đều như bị câu mắt hờn, vẻ mặt bày ra nét cười rạng rỡ đến trăm hoa xấu hổ.

Chính là khoe mắt Hạ Nữ vẫn chú ý tới, chỉ có trên mặt Hoa chiêu dung, vẫn cười thản nhiên như trước. Tựa hồ, mang theo một chút đùa cợt, ánh mắt cũng cực kỳ cao ngạo, nhìn những phi tử bên cạnh bị Dục Húc mê hoặc. Ánh mắt kia, rất kỳ quái! Làm Hạ Nữ, không khỏi nhìn nàng nhiều thêm một chút.

Không phải là một nữ tử cực đẹp, ngũ quan trên khuôn mặt tươi tắn, còn cái mũi kia cao thẳng như nhân tài kiệt xuất, xem ra thập phần có cá tính. Chỉ là nếu lấy thẩm mỹ của nữ tử hiện thời đem ra so sánh thì bộ dạng này của nàng có vẻ mang theo một chút tục tĩu, tứ chi cũng hơi thô dài, nhìn trông có chút giống nam nhi. Không đủ tư vị nữ nhân.

Nàng lục lại trí nhớ, Ôn nhi đã từng nói với nàng, hình như Hoa chiêu dung này, phụ thân là tướng quân, thuở nhỏ nàng có tập võ, võ công không tệ.

Khi đó Ôn nhi còn đặc biệt nói cho nàng biết, trăm ngàn chớ trêu chọc nàng, bằng không sẽ bị đánh. Nghe nói, Hoa chiêu dung này, tính tình cũng không tốt, chỉ không biết cái vị hoàng đế này vì cái gì mà lại nhịn được nàng lâu như vậy?

Thật là kỳ quái mà? Nàng nhìn về phía một ít ánh sáng vàng, nhú mây suy nghĩ sâu xa. Nàng cảm thấy, trong cung này, dường như mỗi người đều không đơn giản! Không, còn có một người đơn giản đó chính là nàng. Hạ Nữ không khỏi cười nhạo chính mình.

Chỉ thấy Tuyết Nguyệt cười thanh tú xinh đẹp, hướng phía Dục Húc liếc mắt tình tứ: “Hoàng thượng nói vậy thực là làm cho bọn tỷ muội đều mắc cỡ chết được! !”

Nàng luôn như thế, mê hoặc mà táo bạo, chính là, Hạ Nữ cảm thấy Dục Húc hẳn là không thích bộ dáng này của nàng mới phải. Nữ nhân, vẫn là ôn nhu hàm súc một chút, mang một ít rụt rè cùng e thẹn, nam nhân mới cảm thấy nhìn mãi không chán . Nhưng mà suy cho cùng nàng cũng không phải nam nhân, lại càng phải là Dục Húc a!

Bởi vì nàng thấy Dục Húc buông tay nàng ra, dùng sức một cái liền ôm chặt lấy Tuyết Nguyệt trước mặt chúng phi tử, cũng không quá tình cảm, chỉ là nhẹ chút điểm điểm chớp mũi của nàng, vẻ mặt sùng nịnh nói : ”Nàng a ! Cái miệng nhỏ nhắn cũng đủ hơn cây hoa cúc này gấp trăm lần !”

Nói xong, hần cúi đầu ngay trước mặt của mọi người, hôn chụt cái miệng kiều diễm ướt át thoa son đỏ mọng của Tuyết Nguyệt, cười đến sáng lạn.

Hoàng đế chết tiết, quả nhiên là rất biết hưởng thụ mà !

Chỉ thấy gương mặt Tuyết Nguyệt ửng hồng, môi đẹp nở ra nụ cười duyên dáng nhìn về phía mọi người. Ánh mắt không hề che giấu kinh thường quét qua Hạ Nữ, về mặt đặc ý, như là đang hướng về phía mọi người mà khiêu chiến.

Ở giữa đám người trong sân, trừ bỏ Thanh quý phi thật không có người nào có thể đối mắt với nàng. Hơn nữa theo như nàng thấy, Dục Húc tựa hồ đúng như lời nói của cung nữ, thập phần sùng ái Tuyết Nguyệt. Chỉ là. . . . .

Nàng quay qua hướng Tuyết Như, quả nhiên, trong cặp mắt thông tuệ kia có một ngọn lửa giận mà nàng đã quen thuộc, đó là một loại phần nộ đến cực điểm. Đúng vậy, Tuyết Như, làm sao có thể nhẫn nhịn được việc Tuyết Nguyệt lại được sùng ái hơn nàng đâu?

Nàng cho tới bây giờ vẫn luôn cho rằng Tuyết Nguyệt tuy rằng xinh đẹp, nhưng so với sự thông tuệ của nàng lại kém hơn, nhưng hôm nay xem ra, dường như từ trước đến nay, hoàng đế đều là chỉ thích nữ nhân có diện mạo bên ngoài xinh đẹp mà thôi.

Bất quá, xem nét mặt của các phi tử khác tựa hồ cũng không tốt đẹp gì.

Lại thấy Tuyết Như tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, nở nụ cười giảo hoạt, nhẹ giọng nói với Dục Húc : “Hoàng thượng, thật khó có được một ngày như hôm nay, chúng tỳ muội lại có duyên tề tựu đông đủ nơi đây như thế, nếu cứ đứng thường cục như vậy thì có phần vô vị, không bằng, chúng ta cùng chơi một trò chơi nhỏ đi?” Nói xong về mặt sáng lên nhìn về phía Dục Húc.

Các phi tử khác cũng gật đầu hòa theo, kỳ thật chính là không cam lòng nhìn Tuyết Nguyệt độc chiếm sùng ái. Nếu như là mắt không thấy, tâm cũng có thể phẳng lặng, nhưng là tận mắt nhìn thấy, làm sao có thể không giận, không sinh khí đâu.

Vì thế, đề nghị này của Tuyết Như, giống như phát cho mọi người một tấm vé thông qua, chỉ đợi người cầm quyền gật đầu.

Dục Húc nhìn nét mặt của chúng phi tử, hẳn còn không biết suy nghĩ trong lòng các nàng sao. Bất quá, hẳn muốn chính là loại hiệu quả này, như vậy mọi việc mới có thể càng ngày càng thuận lợi.

Liếc mắt nhìn Hạ Nữ, hoàng hậu bình thân của hần, nàng thế nhưng vẫn đang cúi đầu, không nói một lời, không hưởng ứng, cũng không phản đối. Tựa hồ, nàng luôn đặt mình ở ngoài thế cuộc, nhưng là hẳn tuyệt không cho phép nàng đứng ngoài cuộc ! Trò chơi này, nàng chính là một quân cờ quan trọng không thể thiếu được! ! Nếu thiếu nàng sao có thể chơi tốt được! !

Vì thế khóe miệng hần cong lên một chút, nở ra nụ cười nhàn nhạt, không nhìn Tuyết Nguyệt, mà lại nhìn sang Hạ Nữ, hỏi: “Hoàng hậu, người cảm thấy như thế nào?”

“Được.” Chẳng biết tại sao, Hạ Nữ sớm đã đoán trước được hoàng đế chắc chắn sẽ đẩy vấn đề này sang cho nàng. Cũng không phải là nàng cảm thấy chính mình tài giỏi, mà đây chính là linh cảm của nàng.

Vị hoàng đế này, muốn đưa nàng tới đây, thì như thế nào có thể bỏ qua cơ hội này? Trò chơi?... Thật không biết Tuyết Như đang muốn ngoan cái loại trò chơi gì đây?

Nghe nói thiên kim tiểu thư như các nàng đều thích chơi một loại trò chơi, đó chính là học đòi người ta chơi trò làm thơ, đối khẩu! ! Hơn nữa Tuyết Nguyệt có nhan sắc xinh đẹp nhưng lại rất kém cỏi, mà Tuyết Như, tài hoa lại thực cao, nàng chính là luôn kiêu ngạo vì sự tài hoa, thông tuệ của mình.

Bất quá cái trò chơi này, thật là muốn hại nàng xấu mặt mà ! Nàng chỉ là có nghe qua người ta nói chuyện, đọc thơ, nhưng nàng lại chưa thật sự một lần được đọc sách, ngâm thơ. Có người từng nói, càng sợ chuyện gì thì nó càng xảy ra.

“Vậy Như Tiệp dư thật ra muốn chúng ta chơi trò chơi gì?” Hần hỏi.

Tuyết Như về mặt cười cười: “Nô tì trước kia từng chơi một trò chơi thập phần thú vị, gọi là ngâm thơ nối tiếp, chính là người đầu tiên đọc lên một câu thơ, người thứ hai liền lấy chữ cuối cùng trong câu thơ của người đầu tiên để đọc lên một bài thơ khác bắt đầu bằng chữ đó, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Hoàng thượng cảm thấy được không?”

Dục Húc nhìn về mặt tái mét của Hạ Nữ, gật đầu cười: “Được lắm hay lắm, liền chơi cái trò chơi này đi!”....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nữ Nhân Gợn Sóng (Tam)

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

“Hoàng thượng, hoàng thượng, nô tì cảm thấy lúc này không thích hợp để chơi a. . . . .” Tuyết Nguyệt bày ra vẻ mặt làm nũng như con mèo nhỏ cọ cọ ở trong lòng Dục Húc, thực sự là làm cho người ta ngứa ngáy tâm can mà.

“Trẫm cảm thấy cái trò chơi này không phải không tốt a!” Dục Húc không để ý tới nàng, lời nói ra dường như không hờn giận. Nam tử này, thật là nhìn không ra trong tim của hắn, có thực sự thích qua người nào hay không.

Bên ngoài nghe đồn hắn yêu thích Thanh quý phi này đến không thể tự kiềm chế được, thậm chí không tiếc vì nàng mà đối nghịch cùng Thái Hậu. Nhưng theo như nàng thấy, vị hoàng đế này, hắn không có tình cũng chẳng thực lòng yêu thích người nào cả. Tình yêu của hắn giống như là “hoa trong gương, trăng trong nước” nhìn thì đẹp đấy nhưng chỉ là giả mãi mãi không thể thành thật được.

Nhìn Tuyết Nguyệt trong lòng của hắn, làm nũng không thành, còn suýt nữa chọc giận Dục Húc, đành phải ừm khua! mà giương khóe miệng nở nụ cười giơng gao, không dám lên tiếng nữa. Chỉ có hận ý trong mắt lại thẳng tắp bắn về phía Tuyết Như.

Tuyết Như đáng ghét, thế nhưng lại bày trò mưu mô quỷ quyệt, rõ ràng chính là nhằm vào sự thông minh của nàng, người nào mà không biết nàng nổi danh là tài nữ, thì từ ca phú cái nào mà nàng chẳng biết, nàng rõ ràng cho rằng không ai giỏi hơn nàng được nên mới bày ra trò chơi như vậy!

Nhưng mặc dù như thế, nàng cũng là dùng vội cười quá sớm. Tâm tư của vị hoàng đế này, quá khó nắm bắt! !

Có lúc, người rõ ràng cảm thấy hắn thập phần sùng ái người, nhưng khi người làm sai ý hắn dù chỉ một chút..., hắn liền đối với người lạnh lùng như băng.

“Vậy chi bằng liền bắt đầu từ hoàng thượng đi! Hôm nay mọi người là vì cức mà gặp, hoàng thượng hãy lấy từ cức này để mở thơ, được không?” Thanh quý phi vẫn trầm mặc lúc này mở miệng, nàng tuy là không thích Tuyết Như, nhưng lại càng ghét Tuyết Nguyệt. Dung mạo của Tuyết Nguyệt này cùng nàng đều nổi trội, đã cướp đi không ít hào quang chói lọi vốn thuộc về của nàng. Bất quá vẫn may mắn là nàng biết hoàng thượng không phải thật lòng sùng ái nàng.

Xem bộ dạng kháng cự trò chơi này của Tuyết Nguyệt thì xem ra hiểu biết của nàng, thật không tốt. Như vậy kế tiếp tất có trò hay để xem rồi. Khóe miệng nàng nhếch lên cười nhạt, nhìn Dục Húc.

“Được, vậy trẫm sẽ là người bắt đầu nha.” Hắn cúi đầu suy tư một chút, lại ngẩng đầu, vẻ mặt tự tin mà tuấn mĩ: “Cức, lấy hoa để nói người, trẫm sẽ ngâm một câu: thái cức đông dưới rào. Kế tiếp, phải là đến phiên hoàng hậu chứ? Hay là muốn theo thứ tự từ phía nào?..”

Nói xong nhìn về phía Hạ Nữ, hắn đã cho nàng một cái tự đơn giản nhất rồi, sẽ không phải nàng không biết chứ? Chẳng biết tại sao, nhìn bộ dạng khó xử bộ của nàng, hắn lại cảm thấy thập phần thoải mái.

Hạ Nữ cúi đầu, lông mày cũng nhíu chặt lại rồi, nàng chưa từng đọc qua thơ văn, biết một vài câu vụn vặt, còn không đều là do bình thường nàng nghe một ít thư sinh nghèo túng trên phố xá đọc ra tam câu hai chữ, nàng cảm thấy thú vị vì thế ghi nhớ. Lúc này muốn nàng tiếp một câu, quả nhiên là làm khó cho nàng rồi.

Haizz? ? Thật đúng là đòn ra oai phủ đầu mà? ? Haay cho một cái hoàng đế, đúng là thật biết hại người mà.

Thời gian chậm rãi qua đi, nhưng đầu nàng càng ngày càng cúi thấp, chỉ kém nước râu xuống tới đầu gối thôi, nàng thật sự là nghĩ không ra a! ! Loại trò chơi này, rõ ràng chính là vì muốn làm khó nàng thôi! !

Tất cả mọi người nhìn Hạ Nữ, không nói được một lời. Trên mặt, có khinh miệt, cũng không dám biểu hiện ra ngoài, bởi vì, vị hoàng đế khó lường này đối với nàng, không biết là loại tâm tư gì.

Hôm nay xem ra hắn đúng là có vài phần sùng ái nàng. Dù sao cũng là hoàng hậu, nếu có thể được hoàng thượng sùng ái, thì dù là thân phận hèn mọn, cũng có thể bay lên cảnh cao làm phượng hoàng a.

Chỉ có Tuyết Nguyệt, vẻ mặt khản trương, chỉ mong Hạ Nữ không thể nhớ được! ! Đột nhiên, chi thấy Hạ Nữ nâng lên một chút khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt hưng phấn nói: “Phi Lưu Trục Hạ Tam Thiên Xích! !” Nàng nhớ là đã từng nghe qua một thư sinh nghèo nói có một bài thơ như vậy.

Nàng đối với cái loại tình cảnh đồ sộ lúc đó, rất là ngưỡng mộ, vì thế nghe xong một lần, nàng đã ghi nhớ. Cái này, cuối cùng cũng phát huy công dụng.

Đột nhiên nàng cười thoải mái, làm khuôn mặt bình thường của nàng giống như được bao phủ một tầng ánh dương cuối thu, hào quang như vậy cũng không khiến người ta chói mắt, ngược lại, ấm áp cực kỳ. Dục Húc có chút say mê nhìn khuôn mặt hưng phấn mà vui vẻ kia của nàng, cũng cười theo.

“Này, không sai, kế tiếp, nên đến Thanh ái phi chứ!”

“Nô tì tiếp một câu: tắc đất đều có thể nói.” Tự cuối bài thơ này đương thời ít có người dùng nó làm thơ, nhưng không cần nhiều thời gian, Thanh quý phi liền đối được, vẻ mặt nghiêm túc, giọng nói ôn nhu lại mang theo phong phạm tự tin.

Xem ra, trận đấu tự thơ này, không giống như làm cho Tuyết Nguyệt khó xử, cũng không giống để cho Tuyết Như trở tài, mà giống như là để cho Thanh quý phi dung mạo xuất chúng, khinh quốc khuyên thành này thi triển tài nghệ xuất sắc nhất.

Bây giờ, Tuyết Như hẳn là thập phần hối hận đi? Khẽ liếc trộm nàng, quả nhiên, nét mặt của nàng bất khả tự vị (không rõ là tự vị gì). Có lẽ người khác không nhìn ra tâm tư của nàng giờ phút này, nhưng là Hạ Nữ rõ ràng từ trong nét mặt của nàng thấy được: nàng đang thập phần tức giận.

“Huệ phi, còn người?” Dục húc nhìn về phía Huệ phi.

Chỉ thấy nàng nhẹ mím cười, nhưng thật ra lại toát lên vẻ đẹp dịu dàng mà tĩnh lặng. Chỉ một nụ cười này, liền làm cho Hạ Nữ thích nữ tử này. Nàng mặc dù không phải cực đẹp, nhưng là, trên người nàng toát ra vẻ trầm tĩnh, làm cho lòng người cũng an ổn rất nhiều.

Hạ Nữ cũng chú ý tới, lúc Dục Húc nói chuyện với nàng, trong ánh mắt hắn là ôn nhu, là bình thản, không giống như đối với nữ tử khác là một loại khinh thường cùng tà vọng. Hay là hắn cũng là có chút tình cảm với Huệ phi này.

“Bộ dạng phục tùng tiện tay tục tục bắn ra, nói tận tâm trung vô hạn sự.” (trong lúc tận tâm phục tùng, cực khổ học hỏi lại phát hiện ra yêu thương chân thành vô hạn). Thanh âm của nàng rất nhẹ, dịu dàng mềm mại, ngữ khí tựa hồ có điểm không được bình thường. Xem ra, hình như là bị bệnh rồi. Nhìn kỹ lại, sắc mặt của nàng quả thật không tốt lắm, ngay cả đã trang điểm rất kỹ nhưng vẫn thấy được một tia tái nhợt.

Kế tiếp, đó là Tuyết Nguyệt rồi, chỉ thấy thần sắc của nàng tối tăm, cẩn trọng liếc nhìn hoàng thượng, lại nhìn một lượt chúng phi tử, cả nửa ngày cũng không nói gì.

Thời gian ngừng lại hồi lâu, Tuyết Nguyệt vẫn là chưa thấy mở miệng, chỉ đứng yên lặng tại chỗ, không nói tiếng nào, quả thật chuyện tự thơ này khiến nàng thập phần khó xử.

Lúc nhỏ tuy là nàng cũng có mời Lão sư đến nhà giảng bài, chẳng qua cho tới bây giờ nàng sợ nhất vẫn là đọc sách, hơn nữa tự nhận mình tư sắc vô song, không ai sánh kịp nên không cần phải học cái thi từ ca phú gì đó, mà Hạ thừa tướng lại sùng ái nàng, cho nên mới dung túng nàng, khiến nàng giống như bây giờ.

“Nguyệt phi không phải là đối không được chứ?” Dục Húc biết rõ còn cố hỏi, dường như hắn luôn như thế. Thích nhìn người khác rơi vào đường cùng.

Tuyết nguyệt cắn khế cánh môi xinh đẹp, ủy khuất gật gật đầu: ”Hoàng thượng, nô tì tài sơ học thiển, thực là đối không được.” Khi nói chuyện, viền mắt ửng ửng nước, nước mắt tựa hồ muốn rơi ra. Bộ dạng lễ hoa đái vũ kia, thật đúng là khiến người người thương xót a.

Đúng vậy, nàng từ nhỏ vẫn luôn cao ngạo. Lúc này, trước mặt của mọi người lại rơi vào tình cảnh xấu hổ như vậy, hơn nữa còn có Dục Húc ở đây, thì sao lại có thể nhịn được chứ?

Mọi người thấy nàng như thế, chính là thân nhiên cười nhạo mà không hề giấu diếm. Từ trước đến nay Tuyết Nguyệt làm việc luôn ngạo mạn không nề mặt bất cứ ai. Chỉ sợ đã sớm thành cái gai trong mắt mọi người. Thấy nàng như ngày hôm nay, mọi người làm sao có thể không cao hứng được?

“Được rồi. Đừng khóc nữa, trầm cảm thấy thật phiền! !” Dục Húc thấy nàng như thế, sắc mặt trở nên khó coi làm cho người ta sợ hãi, hắn cau mày quát : “Đáp không được thì đáp không được, có gì mà phải khóc ! ! Về sau học hỏi nhiều hơn đi.” Nói xong đẩy ra nàng.

Một đám phi tử hoảng sợ tới mức chỉ biết mở to mắt nhìn hắn, vẻ mặt cẩn trọng nhu hòa cười làm lạnh .Chỉ sợ lửa giận kia chuyển dời đến trên người của mình . Ai cũng biết rằng, tính tình của vị hoàng đế này xưa nay cực kỳ không tốt . Hỉ nộ vô thường (vui buồn thất thường), hơn nữa tâm tư khó lường. Tựa hồ, còn mang theo chút hơi thờ ơ tàn bạo. Làm cho người ta sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Vương Gia Phong Lưu

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

“Hoàng huynh, đối đãi với tiểu mỹ nhân, nên ôn nhu một chút, sao lại có thể thô lỗ như vậy! !” Chỉ thấy một nam tử tuấn mỹ, xinh đẹp, đang mặc một thân trường bào đỏ chói đi tới. Mây kiếm sắc nhọn, đầy mắt lộ ra một tia tinh anh sáng lạn. Hắn rất hợp với một thân trường bào đỏ rực trên người, bất luận là nhìn như thế nào cũng đều hết sức là yêu mỹ.

Người này không phải là người bị nàng đụng trúng ở trong cung điện cũ nát ngày đó _ Ngũ Vương gia thì còn ai vào đây nữa? Xem ra vẻ mặt cùng bản sắc phong lưu của hắn vẫn không thay đổi, đối với Tuyết Nguyệt, cố tình lộ ra một chút tình ý bốn cọt.

Huệ phi cùng Hoa chiêu dung thấy hắn, đều gật đầu rồi hành lễ: “Ngũ Vương gia hữu lễ.”

Hắn cười đến mê hoặc : “Tiểu đệ xin thỉnh an các vị hoàng tẩu xinh đẹp như hoa! Chúc tẩu tẩu, thanh xuân luôn luôn tươi đẹp, khuynh quốc khuynh thành.” Lúc nói chuyện vẫn không quên mang theo ba phần trêu đùa. Thật sự là bản tính phong lưu không thay đổi mà, ngay cả phi tử của hoàng đế cũng dám bốn cọt.

Các phi tử khác đều là thời gian gần đây mới nhập cung, đối với Ngũ Vương gia cũng không quen thuộc. Nhưng là nhìn bên ngoài hắn khách khí như vậy cũng khách sáo đáp lễ: “Ngũ Vương gia mạnh khỏe.”

Chỉ có Hạ Nữ là nhận thức hẳn, nhưng mà thời điểm nàng nhận thức hẳn quá mức lý kỳ, khó có thể mở miệng được, nói ra hẳn là sẽ gây ra tranh giành lộn xộn không đáng có, vì thế nàng chỉ có thể giả bộ né tránh không nhìn hẳn.

Bất quá, quen biết và chuyện nàng không nhìn hẳn, thật ra cũng không phải chuyện quan trọng. Huệ phi tựa hồ đã quen thuộc với cách nói chuyện của hẳn, cũng không để ý đến hẳn là không đứng đắn, dịu dàng nói giỡn với hẳn: “Ngũ Vương gia mở lời bất luận khi nào cũng luôn đường mật như thế, đúng thật là tai họa của nữ nhân a!”

“Huệ phi nương nương cũng không thể nói như vậy? Đâu phải hoàng đệ đi trêu chọc các nàng, hết thấy đều là các nàng chạy đến mê hoặc hoàng đệ, làm hoàng đệ không thể không chế nổi nha!” Hẳn nghe Huệ phi nói như thế, khóe miệng nở nụ cười tươi tắn, trên mặt vẫn là bộ dạng không đứng đắn như cũ. Bất quá, nhìn hẳn lại thấy thật ra cũng có vài phần chân thành cũng đáng yêu. Xem ra, hẳn cùng với Huệ phi, rất là thân thuộc với nhau.

Nói xong lại quay đầu nhìn về phía Dục Húc: “Hoàng huynh, vừa rồi là thế nào, sao có thể đối xử với mỹ nữ như vậy đâu!” Hẳn tựa hồ nói việc này không tốt, nhìn vào sẽ cho là hẳn thật sự là thương hương tiếc ngọc.

“Ngũ Vương gia có lòng rồi, là Bồn cung tài sơ học thiên, vừa mới chơi trò chơi nhưng lại không đối được câu thơ, nhịn không được khóc lên, làm hồng nhũ húng của hoàng thượng.” Tuy rằng nội tâm Tuyết Nguyệt hết sức cao hứng vì có người thương cảm nàng, nhưng mục tiêu của nàng là hoàng thượng, tuyệt đối không thể bởi vì hẳn tốt với nàng một chút mà không giữ đúng mực, mất đi phương hướng. Bên nào nặng bên nào nhẹ, đạo lý đơn giản này nàng vẫn hiểu được.

“Nga? Trò chơi? Là cái trò chơi gì còn phải tài trí hơn người mới có thể chơi, bồn vương chưa từng nghe qua, nhưng cảm thấy vô cùng thú vị, nói nghe một chút?” Hẳn biểu lộ vẻ mặt vui vẻ hỏi.

Tuyết Nguyệt nhìn sắc mặt Dục Húc, không thấy có vẻ tức giận. Thế nên mới đánh bạo nói: “Là trò chơi đối thơ, đó là một người đọc lên một câu thơ, người thứ hai phải lấy chữ cuối cùng trong câu thơ của người đầu tiên để đọc một câu khác, trong bài thơ phải có chữ này, chính là dùng cái này mà thôi.”

Dục Lưu vừa nghe, đúng là cảm thấy hết sức hứng thú, cười đến vui vẻ: “Nga, vậy là vừa rồi hoàng tẩu chính là không đối được chữ kia, nói nghe một chút. Để xem bồn vương có thể ứng đối hay không?.”

“Ngũ vương kiến thức cao siêu, hẳn là có thể dễ dàng ứng đối được, đó là chữ ” sự ”.”

“Sự, sự, sự! Cái chữ này cũng không tệ nha, ‘ta thêu giáp váy, mọi chuyện bốn năm thông!’ (chúng ta cùng thêu váy hoa, mọi chuyện bốn năm qua đi thật tươi đẹp) Câu này như thế nào?” Hẳn suy tư một chút, ánh mắt sáng rực rồi đọc lên.

Nói xong nhìn về phía Tuyết Nguyệt. Chỉ thấy vẻ mặt nàng xấu hổ e thẹn, không thể tưởng tượng được, nàng suy nghĩ cả nửa ngày không đọc ra được, người khác đúng là không cần phải suy nghĩ nhiều, xuất khẩu liền có ngay.

Dục Húc liếc xéo Ngũ đệ của hẳn, tựa tiểu phi tiểu mặt hỏi: “Xem ra Ngũ đệ thập phần an nhàn? Có thời gian đến nơi đây cùng trầm giải sầu, còn có tâm tình rảnh rỗi chơi đối thơ?”

Dục Lưu vừa nghe xong liền hoảng sợ, cười mỉa một cái: “Không có không có, thần đệ luôn luôn bận rộn, là tranh thủ rảnh rỗi trong chốc lát thôi. Mỗi ngày thần đệ đều phải loay hoay chết khiếp!” Hẳn nói chuyện có chút kỳ lạ. Trên mặt bày ra một bộ dạng thập phần mệt mỏi.

Thật đúng là một tên kỳ quái. Chẳng qua, trong cặp mắt phượng kia, rõ ràng hàm chứa trêu đùa cùng toan tính. Tựa hồ cũng không phải sợ hãi giống như bề ngoài vậy. Dục Húc thông thả bước từng bước, nói: “Trầm còn tưởng nếu Ngũ đệ rảnh rỗi như thế thì trầm còn có một chút nhiệm vụ cần người đi hoàn thành đâu! ”

Hạ nữ vừa nghe, thần nhiên nở nụ cười, thì ra Ngũ Vương gia đang sợ chính là việc này a! Cũng phải, mọi người đều nói Ngũ Vương gia trời sinh tính tình phong lưu, chỉ thích chơi đùa cùng mỹ nữ, uống rượu ngon, dù chỉ là chính sự cực nhỏ trong triều muốn hẳn đi làm, hẳn cũng tìm nguyên nhân thoái thác!

“Thần đệ quả thực là cực kỳ nhiều việc phải làm!” Hẳn vừa quay đầu, nhìn thấy Hạ Nữ, liền nhanh chóng đổi đề tài: “A, xem ra vị này chính là hoàng hậu tẩu tử rồi?” Ngũ khí thập phần khẳng định. Chỉ là hẳn vẫn chưa gặp mặt hoàng hậu, thì như thế nào lại nhận ra nàng chính là hoàng hậu vậy?

Trong lòng mọi người đều nổi lên nghi vấn, đương nhiên, Dục Húc cũng nổi lên lòng nghi ngờ. Hẳn trầm mặt đi lòng vòng. Thật ra hẳn chỉ muốn để cho Ngũ đệ phong lưu này khiêm tốn một chút mà thôi, vì thế cũng không lại truy cứu vấn đề kia mà tùy ý hỏi: “Đúng là hoàng hậu của trầm. Ngũ đệ nhận thức nàng?”

Dục Lưu nghe vậy mới biết được mình vì muốn nói sang chuyện khác mà lại nói đúng chuyện thiếu suy nghĩ rồi. Hẳn cùng với hoàng hậu gặp nhau cũng quá mức kỳ lạ. Không phải là hẳn sợ người ta nghe được, chẳng qua là không biết tại sao, hẳn lại muốn để chuyện đó trở thành bí mật nhỏ giữa hai người bọn họ, đúng là một loại ý nghĩ kỳ quái.

Bất quá, hẳn đâm lao đành phải theo lao, lên tiếng giải thích: “Không biết, chẳng qua người nào cũng biết, đương kim hoàng hậu có diện mạo bình thường, mà trong hậu cung các phi tử khác đều là mỹ nhân vô song, nàng giống như một đóa hoa cúc ở giữa một bầy hoa Mẫu Đơn, như vậy sao lại không nhìn ra chứ?”

Hạ Nữ nghe hẳn nói như vậy, tâm mới trầm xuống, chỉ sợ nếu để hoàng đế này biết sự tình từ đầu đến cuối, thì không biết sẽ gây ra sóng gió gì nữa. Nàng thế nhưng cực sợ vị hoàng đế khó lường, hi vọng vô thường này.

Nhưng mà Ngũ Vương gia này, nói chuyện cũng khiến cho người ta buồn bực quá mức nha! ! Cái gì gọi là một đóa hoa cúc ở giữa một bầy Mẩu Đon, thì sao lại không nhìn ra chứ.

Cũng may nàng không phải loại người ghi nhớ chuyện còn con này, cho tới bây giờ nàng cũng không quá coi trọng dung mạo của mình, nàng cũng tự nhận thấy dung mạo của mình là thấp phần bình thường. Nhưng bị hắn nói như vậy, khó tránh khỏi trong lòng có chút khó chịu. Chúng phi tử vừa nghe xong đều khẽ nhếch môi. Nhưng ở trước mặt Dục Húc, lại không dám cười ra tiếng.

“Ngũ Vương gia, sao lại nói như vậy, thật đúng là nên đánh nha. Còn tự nhận mình là người biết thương hương tiếc ngọc, hoàng hậu sao có thể xem là bình thường được, về thanh tú mà tao nhã của nàng, ít có người có thể so sánh nổi đâu.” Là Huệ phi lên tiếng. Âm thanh mềm mại tựa như vô lực, lại khiến cho trái tim Hạ Nữ có một dòng nước âm áp chảy qua.

Hạ nữ không có mở miệng, vẫn cúi đầu như trước, không vui cũng không giận. Xem ra nàng luôn lấy trầm tĩnh để chống đỡ, đối với nàng đây chính là thượng sách. Bất quá, nàng vẫn thực cảm tạ Huệ phi đã nói giúp nàng. Không phải bởi vì nàng ấy giúp nàng nói với Ngũ Vương gia, mà là trong cái hậu cung trong trẻo nhưng lạnh lẽo này, có một người chịu đứng ra nói chuyện vì mình. Nàng thấy cảm động bởi phần âm áp này của Huệ phi.

“Ngũ đệ, ta xem ngươi quả nhiên là rảnh rồi thái quá, ăn nói hồ đồ rồi. Theo trẫm đến Ngự thư phòng thương nghị chút việc đi!” Hắn nói xong cũng không ngoài nhìn bất cứ kẻ nào, ngênh ngang rời đi. Dục Lưu bắt đầu đi, xì mặt mà đi theo hắn. Mà những người còn lại, cũng không biết tâm tư của vị hoàng đế này ra sao?

Là vui?

Là giận?

Mà Hạ Nữ, nhìn hắn ngênh ngang rời đi, dưới ánh nắng vàng rực rỡ, khẽ bĩu môi làm một cái mặt quỷ tinh nghịch mà người khác khó thấy được. ....

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Huệ Phi

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

Nhìn một ít vạt áo của Long bào biến mất ở trước mắt, Hạ Nữ liền cảm thấy đầu đó hương vị như có thứ gì đang thiêu đốt.

Vừa quay đầu, liền thấy vẻ mặt Tuyết Nguyệt phần hận, gương mặt xinh đẹp đỏ rực như lửa đốt. Hơi thở như muốn giương cung bạt kiếm tràn ra hết sức rõ rệt. Đúng vậy, cái trò chơi vừa rồi của Tuyết Như khiến cho nàng mất hết mặt mũi, nàng sao có thể không sinh khí chứ?

Hạ Nữ lại cúi thấp đầu, nhanh chóng hướng về Phụng Tê cung mà đi. Việc này, còn không tới phiên nàng quản đầu.

Thật tình, nàng cùng các nàng lúc trước cũng coi như không có liên quan gì hơn, trong lòng của nàng, hi vọng một tình yêu chân thành âm áp, chứ không phải cái loại được gọi là tình yêu giả tạo này. Có lẽ là nàng quá mức lương thiện đi! !

Hơn nữa, hiện giờ thống trị hậu cung là Thanh quý phi, mọi chuyện đã có nàng xử trí, vị hoàng hậu như nàng này, cũng không cần tham gia. Mà nàng, cũng sẽ không giống như ai đó thích xem phi tử hậu cung diễn vở kịch “tỉ muội tình thâm”, còn đứng ở đằng xa chờ xem kịch vui. Loại trường hợp như thế này, nàng đã quá quen rồi, trước kia khi nàng còn ở Hạ gia, nhóm người an nhàn quá mức ở Hạ gia vẫn thường xuyên thích mở ra chiến trường này để phô diễn tài năng đóng kịch của mình.

Chẳng qua đến hậu cung, nếu vẫn không biết che giấu tâm ý, buông lời xằng bậy như vậy..., hay không biết chừng mực mà thái quá, sẽ không chỉ làm cho người ta nhìn rõ tâm tư, mà còn đánh mất thân phận của chính mình. Nếu là hai vị tiểu thư Hạ gia này đầu đá, hẳn là rất phiền lòng rồi?

Hai cái nữ nhi luôn cho rằng mình cao ngạo nhất này, vốn hi vọng các nàng đồng tâm hiệp lực xây dựng địa vị trong cung cho Hạ gia, kết quả lại ngược lại, hai người đầu đá càng ngày càng oanh liệt. Chẳng biết tại sao? Hạ Nữ lại có cảm giác hết thảy mọi chuyện xảy ra này, tựa hồ cũng là hoàng đế cố ý tạo ra.

Nếu quả thực như thế, thì vị hoàng đế này thật sự là tâm cơ thâm trầm đáng sợ!

“Hoàng hậu nương nương, đợi nô tì chút.” Chợt nghe phía sau có một thanh âm ôn nhu mà nhẹ nhàng chậm chạp gọi nàng. Nàng nhanh chóng quay đầu, thấy đó là Huệ phi, vì thế cười cười.

“Thì ra là Huệ phi tỷ tỷ a.” Nàng thân thiết cười, chẳng biết tại sao, chính là thích nữ tử nhu nhược này. Khiến người ta cảm thấy hiền hoà mà yên tĩnh.

“Là nô tì. Trước đó vài ngày nô tì bị nhiễm phong hàn, không thể đi thỉnh an hoàng hậu được, còn mong hoàng hậu thứ lỗi.” Nàng khiêm nhường nói. Thân hình mềm mại đến gió thổi cũng có thể lay động, quả nhiên là khiến người ta trông thấy mà thương tiếc.

Hạ nữ ngược lại thấy cảm động, nàng ở trong hậu cung này, vốn là một người bình thường , tuy rằng trên danh nghĩa vẫn là một hoàng hậu, nhưng mà cũng không có người nào xem nàng thực sự là hoàng hậu. Thậm chí chính nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy, mình là một hoàng hậu, lúc này lại bị Huệ phi tôn kính như thế, không khỏi khiến nàng thẹn thùng không thích ứng kịp .

“Huệ phi tỷ tỷ đừng nói như vậy.” Nàng cũng không phải người khéo léo, mấy lời đưa đẩy lôi kéo lòng người nàng không nói ra được. Chỉ có nói sang chuyện khác: “Thì ra Huệ phi tỷ tỷ bị phong hàn, nay đã đỡ hơn chưa?”

Nàng dịu dàng nở nụ cười, âm áp như đóa hoa mùa thu nói: “Tốt hơn nhiều rồi, hôm nay mới dám đi ra bên ngoài một chút. Thân thể của ta hai năm qua đã mắc một căn bệnh, luôn dễ dàng bị nhiễm phong hàn , không thể gặp gió, không thể phơi nắng, hơn phân nửa thời gian của một năm luôn là thời gian bệnh . Quà nhiên là nhu nhược yếu đuối, ha ha, , , ” Nàng vừa nói vừa cười, mềm mại làm cho người ta thực thương cảm cùng đau lòng.

Nghe nàng nói như vậy tựa hồ lúc trước nàng không phải như vậy, nhưng vì sao hai năm qua lại trở nên kém như vậy chứ?

Nếu là người bình thường, Hạ Nữ thật cũng sẽ không hỏi đến, nàng từ trước đến nay chỉ cầu hành xử đạm bạc, cũng không thường quan tâm đến chuyện của người khác. Nhưng đối với những người mà nàng yêu mến, nàng lại trở nên thập phần quan tâm. Tựa hồ còn có chút bộ dạng của bà già nhiều chuyện.

“Làm sao lại để mắc cái căn bệnh đó chứ? Ngu y trong cung không phải người người đều rất lợi hại sao, chẳng lẽ không có cách nào trị tận gốc căn bệnh này cho người sao?”

Huệ phi nghe xong, trên mặt thoáng qua một tia đau khổ thâm thiết, khiến cho nàng nhìn đến mềm lòng: “Bệnh này cũng không phải là dễ trị khỏi tận gốc như vậy, , , ” Đột nhiên nàng chỉ nói một nửa, rồi lại lảng sang chuyện khác: “Quên đi, đều đã qua rồi, nói lại cũng có tác dụng gì! Dù như thế nào, cũng đã thành cái dạng này rồi .”

Hạ nữ thấy nàng như thế, cũng biết hẳn không phải chuyện vui vẻ gì, vì thế không có hỏi lại nữa, nhưng mà trong lòng đã có một nghi vấn khó giải. Nghe Huệ phi nói vậy, tựa hồ bệnh của nàng, cũng là bị người khác hãm hại?

Từ trước đến nay, chuyện tranh đấu gay gắt của phi tử trong hậu cung này nàng cũng đã nghe qua không ít , cũng đã gặp không ít . Ở bên trong Hạ phủ, loại sự tình này cũng thường xuyên phát sinh.

Hơn nữa, chuyện tranh đấu này chính là chuyện âm tàn, độc ác nhất. Nó khiến đứa nhỏ bị dọa đến ngây ngốc, làm người lớn mỗi khi nhớ đến đều trầm mặc mà biến sắc.

Quyền lợi, dục vọng, thường thường sẽ khiến cho con người đánh mất lương tâm của mình, người lương thiện đến mấy cũng sẽ trở nên giống như ác thú ăn thịt người. Còn có một số ít người, chính là bị chết, cũng sẽ không có ai biết được người đó đã chết như thế nào, cũng sẽ không có người để ý .

Nàng cười cười, không hỏi lại cái gì. Nàng, không muốn khiến cho Huệ phi lại tiếp tục nhớ đến chuyện không vui trước kia.

“Đã xảy ra thì cho nó qua đi, quả thật cũng không có cái gì để ghi nhớ. Người đang sống trên thế gian, quan trọng chỉ cần nhớ rõ vui vẻ là được rồi. Chuyện trước đó là tốt hay là xấu cũng không cần nhớ rõ, bằng không chính là khiến mình quá mệt mỏi, vẫn là quan tâm chuyện trước mắt sẽ tốt hơn.” Hạ Nữ cười với nàng.

“Dạ, hoàng hậu nói rất có đạo lý. Chẳng biết tại sao, nô tì cảm thấy mình cùng hoàng hậu dường như đặc biệt hợp ý.”

“Ta cũng vậy, cảm thấy mình cùng Huệ phi tỷ tỷ thập phần hợp ý, vậy sau này có rảnh phải đi đến tâm cung của tỷ tỷ ngồi chơi tâm sự chút rồi.”

“Tốt! Hoàng hậu có thể đến, đúng thật là khiến cho Trữ nhĩ cung sáng lên không ít đâu!” Nàng cười nói, sau đó lại nói: “Vậy nô tì trước hết hồi cung đã, đi ra ngoài lâu, cũng có chút không thoải mái, ngày khác nhất định sẽ đến Phụng Tề cung thỉnh an nương nương ”

“Huệ phi tỷ tỷ, tạm biệt.”

Hạ nữ cười cười nhìn nàng rời đi. Quay đầu hỏi Ôn nhi: “Ôn nhi có biết vì sao Huệ phi lại mắc căn bệnh khiến thân thể yếu đuối như vậy không?”

Ôn nhi có chút thất thần nhìn về phía Hạ Nữ, nàng chưa bao giờ là loại người thích hỏi đến chuyện của người khác, từ trước đến nay nàng đối với mọi chuyện, luôn bình thản không gợn sóng, dù là sóng to gió lớn cũng không thể lay chuyển được nàng. Hôm nay vì sao đột nhiên trở nên khác thường như thế? Lại chủ động hỏi đến chuyện của Huệ phi.

“Một nữ tử ôn nhu mà yên tĩnh như vậy, thật là làm cho người người yêu thích!” Hạ Nữ không khỏi cảm thán mà nói. Chẳng biết tại sao, nhìn bộ dạng Huệ phi nhu nhược mà yên tĩnh kia, nàng chính là thập phần thích.

Ôn nhi nghe nàng như thế nói, chỉ nhẹ nhàng nhún mày, không có hỏi nhiều cái gì: “Huệ phi nương nương trước kia lúc còn là thái tử sủng phi từng có mang thai một đứa nhỏ. Nghe nói là lúc nàng mang thai bảy tháng, đang hóng mát tại hậu viện thì có một thích khách bịt mặt xông đến đâm một đao, chẳng những không cứu sống được đứa nhỏ, chính nàng cũng bởi vì thời gian lúc đó quá dài, mất máu quá nhiều, lại bị nhiễm phong hàn nữa, nên mới mắc phải căn bệnh như vậy.”

“Thì ra là như thế! Khó trách nàng không muốn nhắc đến, trải qua chuyện như vậy, thực làm cho người ta đau lòng! Vì sao ông trời lại không biết thương người tốt chứ! Một nữ tử ôn nhu nhược như vậy, , , ” nàng không khỏi thở dài.

Ôn nhi cũng nhìn theo bóng lưng Huệ phi đã đi, mà nói với Hạ Nữ : “Một cái nữ tử có thể đi theo bên cạnh hoàng thượng tám năm mà không bị lật đổ, có lẽ nàng cũng không phải giống như về bề ngoài thoát nhìn nhu nhược như vậy đâu, nàng tất có phương pháp sinh tồn của nàng.” Nói như thế, chỉ hy vọng hoàng hậu có thể hiểu được ! !

“Có lẽ một phần vì nàng nhu nhược cùng yên tĩnh như vậy, mới khiến nàng có thể sinh tồn được ở trong cung đình sóng to gió lớn này. Nhưng mà một nữ tử tốt như vậy, thật sự làm cho người ta rất đau lòng!” Ôn nhi thấy nàng nói như vậy, cũng không có gì để nói nữa.

Đúng thật là như thế sao ?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Người Khó Đối Phó

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

Trên đường hồi cung, hai người Hạ Nữ cùng Ôn nhi đều có tâm trạng nặng nề, mỗi người có một tâm sự riêng. Ai cũng không mở miệng nói chuyện. Yên lặng giống như đoạn đường chỉ có một mình bước đi vậy. Cảnh đẹp rực rỡ ven đường, cũng không thể hấp dẫn các nàng nửa phần.

Mới tới cửa cung Phượng Tê cung, chỉ thấy bên ngoài cửa cung, dưới gốc cây tùng trăm năm đón khách, một người đứng đó, thẳng tắp như bóng tùng, một thân đỏ rực, khoe miệng hiện lên một độ cong câu hồn giống như cười, mắt phượng mở sáng.

Sau lưng là một mảnh xanh biếc, khiến một thân y phục đỏ rực kia càng thêm quý dị xinh đẹp! Lúc này không phải hấn đang ở trong Ngự thư phòng hay sao? Như thế nào lại chờ ở cửa Phượng Tê cung chứ? ?

“Ngũ Vương gia hữu lễ! !” Nàng cung kính cúi người hành lễ.

“Hoàng hậu tâu tâu kim an ! “

“Ngũ Vương gia không phải cùng hoàng thượng đến Ngự thư phòng rồi sao? Như thế nào lúc này.....? Hay là có việc gì sao?” Đối với loại người mang bụng dạ tiểu nhân khó lường như hấn, Hạ Nữ biết nên phân định rõ ràng trực tiếp thì tốt hơn. Nếu cứ dây dưa không rõ thì sẽ rất phiền toái.

“Bỏn vương phiền nhất là phải đi đến chỗ Ngự thư phòng đó, vừa đi đầu đã muốn phát bệnh, đau chết! Kia tấu chương chất cao như núi, thật muốn làm người ta tổn thọ, làm sao bằng rượu ngon giai nhân đẹp mắt hơn chứ!” Khi nói về mặt hấn rất không đứng đắn, nét cười tuấn mỹ trên mặt tất cả đều là mê hoặc chúng sinh. Quả nhiên là so với nữ tử còn yêu mỹ hơn ba phần.

“Giang sơn mỹ nhân, cho tới bây giờ đều là thứ nam nhân yêu nhất, thật ra những người tính tình phong lưu, chỉ thích mỹ nhân không yêu giang sơn, nhưng là Ngũ Vương gia nếu thích rượu ngon giai nhân, thì đã đến nhầm chỗ rồi, nơi đây của ta chính là không có rượu ngon, càng không có giai nhân.” Hạ Nữ nói như thế xong. Nàng phát hiện hôm nay mình càng ngày càng biết ăn nói .

Quả nhiên hậu cung là một nơi không thể ở lâu, thật đúng là nơi khiến con người phải thay đổi bộ dạng.

Nàng trước đây là người ít nói, trời sanh tính đạm bạc! Đến hậu cung, cũng không tránh được phải tiếp xúc cùng người khác, không nói lời nào, có lẽ sẽ càng phiền. Bởi vì trong hậu cung, cho dù là người không đi chọc người khác, người khác vẫn sẽ đến chọc giận người, chỉ vì người là người của hậu cung này.

May mắn tính tình nàng có thể nhẫn nhịn chịu đựng, không tham lợi nặng vị* (*không hám quyền lợi, không tham chức vị), nếu không như thế, sợ là ngay cả đạm bạc cũng mất, đánh mất luôn cả chính mình!

May mắn may mắn! ! Nàng khẽ cười cười. Ngũ Vương gia trước mắt này, hay là mau chóng đuổi hấn đi thì hơn, chuyện này thực không được bình thường, nếu mà dây dưa ở đây, sợ rằng sau này sẽ có không ít phiền toái đâu!

“Ai nói không có giai nhân, trước mắt đây không phải là có một giai nhân xinh đẹp đó sao?” Hấn gọi lên một chút nụ cười mê hoặc, cặp mắt đen láy kia thẳng tắp nhìn chằm chằm Hạ Nữ. Hoàn toàn trắng trợn nửa phần cũng không che dấu.

Bất quá Hạ Nữ vẫn nhìn ra, trong đó không có ý khinh thường hay vô lễ, tất cả đều là ý cười trên cợt.

“Nghe nói Ngũ Vương gia đều đã thấy hết mỹ nữ khắp đại giang nam bắc rồi, có thể khiến cho người khác kích lệ như thế, thật làm cho ta vui vẻ. Bất quá nếu muốn nói ta là giai nhân, vậy không phải nữ tử khắp thiên hạ đều có thể xưng là giai nhân sao?” Nàng hỏi, cũng không phải để ý hành vi ngôn ngữ của hấn. Mặc dù nghe nói Ngũ Vương gia này trời sanh bản tính phong lưu, nhưng cũng chưa từng nghe đồn hấn cưỡng ép bất kỳ nữ tử nào, chỉ sợ, nữ tử thấy hấn, hấn là ít người có thể tránh được mị lực của hấn đâu?

“Hoàng hậu tẩu tẩu cần gì tự hạ thấp chính mình như vậy?”

“Ta cũng chưa bao giờ là tự nhiên hạ thấp chính mình quá, từ nhỏ đẹp xấu, này dĩ nhiên là một sự thật đã định sẵn. Ta cũng chưa bao giờ lấy tư sắc bình thường của mình mà cảm thấy hổ thẹn, tất nhiên cũng sẽ không vọng tưởng bộ dạng của mình có thể xinh đẹp vô song. Hơn nữa, không phải Ngũ Vương gia vừa mới ở Ngự hoa viên nói ta bộ dạng bình thường sao? Lúc này sao lại viện cớ tìm lí do thoái thác, quả nhiên là làm người ta kinh ngạc không biết phải nói gì a!” Nàng chậm rãi nói, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Bất quá tất cả đều là sự thật, nàng cũng không cần lừa mình dối người, cho là mình xinh đẹp mê ly, cũng sẽ không bởi vì bộ dạng của mình không đẹp, mà có bất kỳ tiếc nuối nào. Thân thể hay da thịt, đều là do mẫu thân ban cho nàng. Tất cả những gì mà mẫu thân có thể cho nàng cũng chỉ có chừng đó, nàng sao lại ghét chứ?

“Thần đệ chính là vì chuyện vừa rồi mà đến đây xin lỗi hoàng tẩu.” Hắn nói xong, trong đôi mắt sáng lên một tia tinh quái, nhưng không thấy một tia chân thành. Bộ dạng kia đầu nhìn ra được nửa phần ấy đấy! !

“Như vậy xin lỗi cũng đã nói xong rồi, thứ lỗi cho ta không tiễn, Ngũ Vương gia đi thông thả.” Nàng thực cương quyết nói. Quả nhiên là vô cùng rõ ràng.

Nhất thời, làm hại Dục Lưu sưng sò tại chỗ, không biết mở miệng như thế nào. Mím cười, hắn thật không nhìn ra, vì sao mọi người đều nói hoàng hậu bình thường mà thấp kém, không giỏi ứng biến. Nhưng xem ra vị hoàng hậu tẩu từ trước mắt của hắn này, nhưng là thập phần sắc sảo lanh lợi, hơn nữa còn thông minh tuyệt đỉnh. Mới có ba câu, thiếu chút nữa khiến cho hắn phải chịu thua rồi.

Kỳ thật Hạ Nữ cũng không muốn như thế, chẳng qua, mọi người đều biết Ngũ Vương gia này phong lưu thành tánh, nữ tử từng kết giao cùng hắn không một ai là trong sạch.

Cũng không phải nàng sợ bị người cười chê, bị người phi nhổ, hay là lo lắng mình thanh bạch. Mà là nàng không muốn gặp bất cứ phiền phức gì. Nàng chỉ nguyện bình thân mà hạnh phúc. Cho nên, nàng chỉ có thể tận lực tránh xa tất cả mọi chuyện.

Ngũ Vương gia, cũng không biết vì sao lại chạy tới đây tìm nàng. Chắc không phải xem nàng là người lương thiện sẽ dễ khi dễ chứ?

“Xem ra hoàng hậu tẩu tẩu là đang sinh khí với thần đệ, như vậy thần đệ lại càng không thể đi.” Dục Lưu mặt dày nói, vẫn là vẻ mặt ý cười phong lưu phóng khoáng. Nhưng thật ra rất yêu tà mỉa mai.

“Ngũ Vương gia coi ta là loại người keo kiệt như thế sao? Ta đã nói rồi, ta sẽ không bởi vì như vậy mà tức giận.” Hạ Nữ có chút bất đắc dĩ nói.

Người ta thường nói, thụ sinh sợ quan binh, quan binh sợ người đàn bà chanh chua, người đàn bà chanh chua sợ vô lại, còn tưởng chỉ là nói giỡn chơi thôi, nhưng vô lại này lại là Ngũ Vương gia phong lưu thành tánh, thật đúng là làm cho người ta phải sợ hãi.

“Nếu ngươi không phải sinh khí, vì sao ngay cả mời cũng không muốn mời thần đệ vào trong chứ? Ta tin là hoàng hậu tẩu tẩu sẽ không phải loại người không biết lễ tiết.” Hắn cố ý chọn lấy sơ hở của nàng mà tấn công.

“Ta, , ,” Hạ Nữ bây giờ thực sự bị hắn chọc tức, nàng vốn đang vì chuyện của Huệ phi mà buồn bực, trong lòng khó chịu, lúc này lại bị hắn quấy rối như vậy, cho dù nàng cố bình tĩnh cũng không được.

Nàng mười sáu năm qua còn chưa bao giờ rơi vào tình thế bất đắc dĩ như thế? Vương gia, thật sự là giỏi làm lòng người phẫn nộ đấy. Nàng nhắm hai mắt lại, bình tâm hạ hỏa. Tự nói với chính mình, chớ để tức giận, chớ để tức giận!! Đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân. Người này chính là Huyết y tiểu nhân*!!

(* tiểu nhân mặc áo đỏ ạ, chẳng là Lưu ca đang mặc áo đỏ nên tỷ này gọi như vậy đó ~~(@@)

Vì thế cũng không thêm để ý đến hắn, cứ thế đi vào trong Phượng Tê cung. Nếu hắn vẫn cố đi theo vào, nàng không để ý tới hắn. Nếu hắn cảm thấy không thú vị, thì sẽ rời đi.

Ai ngờ nàng vừa đi tới bên cạnh hắn, chỉ thấy hắn lại mạnh mẽ tiến tới, dọa Hạ Nữ cùng Ôn nhi nhảy dựng lên. Hạ Nữ chỉ cảm thấy một trận hơi thở ấm nóng phả vào bên tai. Khiến cho toàn thân nàng run khê, rồi sau đó tản ra. Khóe môi hắn ẩn hiện ý cười tinh tế thì thào vào tai nàng: “Tuy rằng ngươi như bây giờ cũng cực đẹp, bất quá thần đệ cảm thấy hoàng tẩu xoắn tóc dài trên vai áo trắng lịch sự tao nhã như vậy lại càng thích hợp hơn.”

Rồi sau đó ngênh ngang rời đi, lưu lại trong gió trong lời nói: “Ngày khác thần đệ lại đến thăm hoàng hậu tẩu tẩu, đến lúc đó sẽ chuẩn bị một phần hậu lễ.” Lời kia, suy cho cùng như là bởi vì không có hậu lễ, nàng mới không cho hắn vào trong vậy. Người này....cứ cho là như thế đi! !

Bất quá, hắn thế nhưng có thể cảm thấy bộ dạng nàng xoắn tóc dài trên vai áo trắng so với lúc này lại hoa lệ cao quý hơn.

Xem ra, ánh mắt cũng không tệ lắm? !

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Giận Nhập Phượng Cung

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

Thật sự là sóng này chưa qua, sóng khác lại đã tới mà.

Hạ nữ có chút đau đầu day day cái trán, nàng chưa bao giờ thích phải cùng người khác hao tổn tâm cơ. Đối với mọi người hay mọi việc, nàng chỉ lựa chọn lạnh nhạt mà chống đỡ. Chỉ cầu an tâm.

Nhưng mà nay xem ra, dường như tất cả mọi người đều muốn kéo nàng vào cuộc phong ba huyết tinh* (mưa gió đầy máu tanh) này. Tuyết Như như thế, Dục Húc như thế, Thái Hậu tất cũng là như thế đi! !

Mời nàng tiếp quản công việc thống trị hậu cung của hoàng hậu. Nàng cũng không thích, ai thích làm thì cho người đó là được rồi. Nàng chỉ cầu mọi chuyện được bình yên, quyền lợi, thật sự là trọng yếu như vậy sao? Đáng giá để mỗi người phải dùng hết tâm cơ đi tranh giành, đi đoạt như thế hay sao? ?

Đời người trôi qua rất nhanh, trên đời bất quá cũng chỉ hơn mười năm, tranh đoạt như thế, kết quả cuối cùng chẳng phải chỉ làm một mình chính mình thôi sao?

“Hoàng hậu đau đầu sao? Có cần phải mời Thái y đến hay không?” Ôn nhi thấy nàng như thế, thân thiết hỏi.

“Không cần, ta không sao, chẳng qua một ngày vừa qua, hơi mệt chút thôi, nghỉ ngơi một chút là được rồi.” Hạ Nữ thân nhiên nói, hướng về phòng ngủ mà đi. Đi tới cửa, nàng quay đầu lại nói với Ôn nhi : “Người không cần hầu hạ đâu, ta muốn một mình yên tĩnh ngủ một lát.”

“Nương nương, vậy nô tỳ sẽ đứng ngoài cửa, người nếu có việc gì, người liền gọi nô tỳ.” Ôn nhi thuận theo đáp lời, cũng nhìn ra Hạ Nữ ừ ừ. Nếu là trước đây, nàng cũng không thể đi theo hầu hạ ở đầu giường.

Đóng cửa lại, tựa vào trên cửa, nhìn cả phòng xanh vàng rực rỡ, lộng lẫy đẹp đẽ quý giá. Phòng ngủ này nàng đã ngủ không ít thời gian, nhưng là nàng vẫn không thể quen được, cảm giác hết thảy, đều là xa lạ , lạnh như băng , tìm không thấy một tia độ ấm.

Nàng vẫn thích một căn nhà gỗ nhỏ, một phòng gỗ nhỏ nhỏ mộc mạc, tuy rằng cũ nát, tuy rằng đơn sơ, nhưng là nơi đó, lại chân thật thuộc về nàng. Nhớ lại ở đó còn có những âm áp mà nàng yêu nhất, nhưng đáng tiếc sợ là về sau cũng không thể trở về nơi đó.

Nghe nói vào thâm cung, thành nữ nhân của hoàng đế, cả đời sẽ chỉ có thể sống quãng đời còn lại ở trong cung . Bởi vì sinh là người hoàng gia, chết cũng sẽ là người hoàng gia.

Thật ra thì, bởi vì thân là nữ nhân của hoàng đế, chính là cả quãng đời còn lại, cũng không thể có bất kỳ dính dáng nào cùng với nam tử khác, đây chẳng qua là vì giữ gìn thể diện hoàng gia trước mặt người khác mà thôi.

Mặc dù nàng đã biết điều này, nhưng trong lòng nàng vẫn tồn tại một hi vọng, có thể ra khỏi cửa cung, thấy được một mảnh bầu trời xanh lam bao la, mê li, tuyệt diệu kia. Nơi đó luôn có tiếng cười chất phác, tiếng nói mạnh mẽ thoải mái. . . . .

“Người quả nhiên là hoàng hậu? !”

Đột nhiên, nàng nghe được một âm thanh tràn đầy giận giữ không thể kiềm chế được, kinh ngạc đến nhảy dựng, mở mắt ra, chỉ thấy một thân trường bào màu tím thêu những đám mây gấm vóc_ Tiểu Cửu đứng ở trước mặt nàng.

“Làm sao người lại ở chỗ này?” Tuy nói nàng không được sủng ái, nhưng dù sao cũng là nhất quốc chi hậu, lại thêm nơi đây là trọng địa hoàng cung, lúc nào cũng có người tuần tra , đề phòng sâm nghiêm như thế, sao có thể để cho một nam tử tùy ý xâm nhập Phượng Tê cung mà không kinh động đến đội thị vệ chứ?

Hắn rốt cuộc là người nào? Tuy rằng nàng đã sớm nhìn ra hắn tuyệt đối là người phi thường, nhưng là đối với những người phú quý trong hoàng tộc, nàng đều không nhận thức, thật sự là nghĩ không ra hắn là người nào.

“Ta tại sao lại ở chỗ này? ? Người hỏi rất là hay đó?” Về mặt hắn trong con giận dữ đi tới hướng nàng.

Khuôn mặt tuấn lãng mà thanh hoa kia tràn đầy lửa giận, làm cho Hạ Nữ có chút sợ hãi. Nàng không biết có chuyện gì nhưng bộ dạng này của hắn, giống như nàng có thâm thù đại hận gì với hắn vậy. Nàng nhưng là cũng không cùng người khác có tranh cãi, càng đừng nói là kết thù kết oán. Hơn nữa hắn đột nhiên đột nhập tầm cung của nàng, nàng vì sao phải ngược ngạo hỏi hắn chứ? Người này thật khiến nàng mặc danh kỳ diệu*! ! (*cảm thấy mơ hồ, không thể hiểu được)

Bất quá! !

Hạ Nữ đột nhiên nhớ lại, tựa hồ, chính mình chưa bao giờ nói với hắn mình là hoàng hậu nga, vậy hắn vì sao biết nàng là hoàng hậu, hơn nữa nhìn như vậy, tựa hồ là đặc biệt đột nhập phòng ngủ để tìm nàng.

Về mặt tức giận, nguyên nhân không phải là bởi vì trước đó nàng không có nói với hắn nàng là hoàng hậu chứ? ? Hắn, cũng không nên vì chuyện nhỏ như

vậy mà sinh khí đi? ?

Thấy nàng không nên tiếng, Dục Hòa lại tròn mắt nhìn nàng: “Người lại dám gạt ta nói người chỉ là một cung nữ? ? Hại ta nhiều ngày qua cho người tìm khắp toàn bộ hoàng cung, nhưng cũng tìm không ra một người cung nữ tên là Hạ Nữ, còn để cho ta mấy lần lớn tiếng la mắng phủ nội vụ không biết làm việc. Cuối cùng hẳn mới nói đương kim hoàng hậu tựa hồ kêu là Hạ Nữ! !”

“Thì ra người là hoàng hậu, là hoàng hậu tại sao phải giả trang thành cung nữ, như vậy là vì ham chơi sao? !”

Nhìn bộ dạng hẳn đúng là hợp tình hợp lý, chẳng qua Hạ Nữ lại cảm thấy buồn cười. Nàng có khi nào nói với hẳn nàng là cung nữ sao? Nàng có khi nào giả bộ cải trang thành cung nữ sao?

Không có nga, còn không phải đều là một mình hẳn tự cho là như vậy sao. Từ đầu tới cuối nàng cũng không có nói với hẳn một câu nàng là cung nữ mà! Hơn nữa nàng cũng không có mặc y phục của cung nữ a! Hơn nữa, chẳng phải chính hẳn lúc đó cũng không nói đến thân phận của mình? Hẳn sẽ không phải là một thái giám chứ?.

Thái giám? Có thể có quyền lợi lớn như vậy, có thể làm cho phủ nội vụ phải nghe lời mình tra xét toàn bộ hoàng cung để tìm một cái cung nữ sao? Cũng bởi vì tìm không thấy mà bị hẳn mắng sao? ? Thân phận của hẳn nhất định không đơn giản.

Chỉ là nàng còn tưởng tính tình của hẳn cũng không phải xấu như vậy? Tựa hồ động một chút là tức giận! ! Hơn nữa hẳn cũng không tưởng là đang ở cái nơi tốt đẹp nào đi?

“Ta khi nào thì giả bộ cải trang thành cung nữ vậy? Ta cũng vậy chưa bao giờ nói với người ta là cung nữ a? Đây chính là muốn đổ oan cho người tốt cũng không nên không nói kỹ lẽ như vậy chứ?.” Nàng nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt nhìn hẳn, hơi hơi ý cười. Nàng chẳng qua chỉ nói đúng lý do tức giận của hẳn thôi. Hơn nữa, nàng không phải hoàng hậu, thì có quan hệ gì tới hẳn đâu? Nàng lại không kêu hẳn tìm đến nàng?

“Người, , , người, , ,” Tiểu Cửu bị chọc giận gần chết, đứng chấp tay, lửa giận đi tới đi lui, thật lâu mới hung tợn nói: “Người biết rõ ta lúc ấy hiểu lầm, vậy mà cũng không có làm sáng tỏ?”

“Ta nghĩ là không cần thiết.” Cười nhạt nói. Cái tên quỷ lửa nhỏ này! Quả nhiên là tính tình nóng nảy như lửa!

“Cái gì gọi là không cần thiết! !” Hẳn hét to , nhìn thẳng chằm chằm Hạ Nữ, làm cho Hạ Nữ liền thấy hoài nghi, trên người có phải muốn cháy luôn rồi hay không nữa!

Cái người trong sáng thuần khiết này lại dễ giận vậy, còn nhầm trùng lúc phát hỏa quá mức: “Kỳ thật ta đã cho ta cùng Tiểu Cửu kết giao , là người, không phải thân phận, cho nên mới không nói ra thôi. Hơn nữa xem ra Tiểu Cửu cũng là đối với ta che giấu thân phận a!” Nàng đối với hẳn, biểu tình vô tội nói.

“Này, , ,” Quả nhiên một câu chặn miệng. Tiểu Cửu nửa câu cũng nói không được, ngữ khí cũng mềm nhũn.

Trong lòng lại thấy ngọt ngọt. Cho tới bây giờ, người khác cùng hẳn kết giao, luôn lấy thân phận của hẳn làm trọng, ít có người có thể nhìn thẳng vào con người của hẳn. Hạ Nữ nói vậy, làm cho hẳn thực cảm động.

Đúng vậy, lúc ấy không có đối với Hạ Nữ nói ra thân phận chân thật, kỳ thật cũng chính là dụng ý này. Hi vọng chính là lấy con người của hẳn cùng nàng kết giao. Xem ra hẳn không có nhìn lầm, Hạ Nữ này, chính là một người thuần khiết. Thân nhiên , như gió mát bình thường, làm cho người ta thoải mái cực kỳ.

“Ta là đương kim Cửu vương gia.” Hẳn nói.

Hạ Nữ nở nụ cười, quả nhiên không phải một người đơn giản, cư nhiên lại là đương kim Cửu vương gia. Chỉ là nở nụ cười một nửa, liền nghe thấy thanh âm của Ôn nhi ở bên ngoài gọi nàng.

“Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương, làm sao vậy?” Giờ mới nhớ tới, vừa rồi một vị trong người đầy lửa giận, quát một tiếng cũng không nhỏ, quả nhiên là cả nhà hoàng đế này, rất biết gây chuyện cho nàng mà! ! Nàng bắt đầu dĩ dầy dầy đầu. Giống như chứng đau đầu đã ngừng một hồi lại phát tác vậy! !

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nhìn Nhau Mà Cười

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

Hạ nữ trừng mắt nhìn Cửu vương đang phát hỏa này, cả giận nói: “Người xem đi! Chuyện này làm sao bây giờ, đúng là chỉ biết gây chuyện! ! Nếu để

cho người khác biết người xuất hiện ở trong phòng ngủ của ta, hơn nữa cô nam quả nữ, khi đó ta có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Chỉ sợ ta và người sẽ bị cái tên hoàng đế huynh trưởng kia của người chặt đầu!”

Hắn hơi có vẻ ngượng ngùng đỏ mặt, vừa mới một bụng lửa giận, còn tưởng là thật sự là mình đúng lý, nhưng là đến nơi này một lát, hắn mới nhớ tới làm như vậy chính là thập phần không hợp lễ nghi, đạo đức nhà.

Nhìn bộ dạng ủy khuất của hắn, giống hệt như tiểu hài tử vậy, Hạ Nữ có giận đến mấy cũng hết giận.

“Nuơng nuơng, nuơng nuơng, ngài không có sao chứ? Người cho Ôn nhi vào trong có được không?”

Nghe thanh âm của Ôn nhi, nàng quả nhiên là nóng lòng như lửa đốt rồi, nhìn xung quanh, đáy mắt vừa động, liền kéo Tiểu Cửu đến bên giường, nàng chạy nhanh lên giường giả vờ ngủ:

“Mau lên đây a.”

Nhỏ giọng nói một lần, nhưng thấy Tiểu Cửu vẫn đang đỏ mặt khó xử đứng ở đằng kia, xấu hổ giống hệt như thiếu nữ mười bảy mười tám vậy: “Ta, , , ta không, , , không cần.”

Bộ dạng hắn như thể nàng là sai lang hổ báo sẽ ăn thịt hắn không bằng vậy.

Không thể tưởng được, trong hoàng thất, lại cũng có một nam tử đơn thuần như thế. Không khỏi khiến nàng vừa bức mình vừa buồn cười: “Người nếu không đi lên, không phải là muốn hại ta mới cam tâm chứ?” Lúc này hắn mới rụt rè chèo vào trong giường.

.....

Ôn nhi đẩy cửa ra, chỉ thấy Hạ Nữ nằm im lặng, giữ nguyên cả áo ngủ một chỗ, tựa hồ thật sự là thập phần mệt mỏi rồi, ngay cả hô hấp cũng nặng nề hơn rất nhiều.

Nàng đau lòng nhìn nàng ấy. Nàng cũng là người thấp kém, mấy năm nay ở trong thâm cung mong tìm biến, có thể leo tới vị trí đại thị nữ, cũng không dễ dàng.

Trong thâm cung, các chủ tử ở giữa tranh đấu, bất luận khi nào, nếu là hơi lơ là cảnh giác, thì đó chính là mạng cũng mất.

Vị hoàng hậu này, có thể nói xuất thân hèn mọn, về ngoài lại bình thường, có chăng chỉ là một tấm lòng thiện lương.

Nhưng là, trong thâm cung này không ai có thể đoán trước được điều gì? Trong thâm cung, không có thể lực hùng hậu để dựa vào, không có mỹ mạo tuyệt sắc, là tuyệt đối sẽ không có được ngày tháng tốt lành.

Hơn nữa, thân ở vị trí hoàng hậu này, phải hết sức nhạy bén, không phải là người bình thường thì có thể an vị được .

Nhẹ nhàng đi tới, vì nàng buông xuống tấm rèm màu phấn hồng. Rồi sau đó nhẹ nhàng ra ngoài đóng cửa lại.

.....

Trong nháy mắt khi cửa phòng đóng lại, Hạ Nữ quả nhiên là cảm thấy được thanh thản hơn không ít.

Vừa rồi Ôn nhi đột nhiên đứng ở bên giường của nàng, thực sự là dọa nàng nhảy dựng, chỉ sợ nàng ấy nhìn ra manh mối gì, lúc đó xảy ra chuyện lớn mất. May mắn nàng chỉ là buông rèm rồi quay đi.

Bất quá, nàng ấy vừa mới đứng ở bên giường của nàng dường như rất lâu, là đang nhìn cái gì đấy? Hay là đang đang suy nghĩ cái gì?

Dục Hòa cũng vén chăn lên, thoáng cái thoát ra, như phải bóng nhảy dựng lên vậy. Về mặt ứng hồng, đầu cũng cúi thấp, không dám nhìn về phía nàng.

Nhưng là nàng cảm thấy, lúc này, tựa hồ hắn là nàng phải xấu hổ mới đúng, sao giờ ngược lại hắn lại xấu hổ thành cái dạng này đây? Thật đúng là “hoàng thượng không lo mà thái giám đã lo”!!

“Chỉ là tình huống cấp bách thôi, người cũng không nên nghĩ nhiều về chuyện này nha?” Hạ Nữ nói.

“Ta sẽ không nghĩ nhiều như vậy đâu, ta làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy chứ! Người cho rằng người là Tây Thi tái thế chắc!” Hắn ngẩng đầu, có chút ảo não nói.

Lúc này hắn mới phát hiện, Hạ Nữ đối với hắn, chỉ là một mặt cười cười, nhưng thật ra bình thản như gió, yên lặng như có như không, thoát nhìn, giống như là chính mình có tật giật mình vậy.

Vì thế nhìn nhìn dò xét nàng, hai người lại cùng nhìn nhau cười. Một hồi xấu hổ vừa rồi, theo nụ cười này cũng tan biến hết.

“Người nhớ kỹ cho ta, không cho phép vụng trộm đột nhập Phượng Tê cung nữa.” Nàng cảnh cáo. Nàng cũng không muốn lại gặp phải phiền toái gì. Vốn đã là thời buổi rối loạn, nếu lại tăng thêm chút chuyện phi phi, vậy đã loạn lại càng loạn hơn mất. Như vậy giấc mộng sống an ổn của nàng phải làm

sao?

Những Vương gia, Hoàng đế, Phi tử này, cũng không phải người nàng có thể dễ dàng gặp được. Thời điểm có chuyện, còn không phải là người không thân, không phận, không thể lực như nàng sẽ bị đem ra đại đao trước sao. Tốt hơn hết vẫn là không nên gây chuyện, cứ lạnh nhạt xử sự thì tốt hơn.

“Đương nhiên, dù gì ta cũng đường đường là Tử Vân Cửu vương, nếu hôm nay không phải vì muốn xác nhận thân phận của ngươi, thì ta còn lâu mới như thế. Cũng không cần ban ngày ban mặt đi làm chuyện lén lút này! Muốn tới thì chính là quang minh chính đại mà tới.” Hắn vỗ ngực, vẻ mặt cao ngạo nói. Gương mặt tuấn lãng hơn mười phần, toát ra khí thế hoàng gia quý tộc cao cao tại thượng.

Về mặt Hạ Nữ có chút bất đắc dĩ, quả nhiên, là người của hoàng tộc, ít ra cũng phải có được chút khí thế này chứ! ! Bất quá, hắn nói cái gì, muốn quang minh chính đại tới. Có phải hắn nghe không ra ngữ khí đuổi khách của nàng chứ?

Chẳng lẽ là về mặt của nàng quá mức hòa ái dễ gần rồi, làm cho hắn nhìn không ra, nàng không thích hắn đến đây? ? Như vậy nàng chỉ còn cách nói rõ ràng với hắn.

“Cửu Vương gia, ý của ta là ngươi về sau bất kể là lén lút cũng được, quang minh chính đại cũng được, đều không cần đến đây đâu. Một vị Vương gia, không có việc gì lại chạy đến cung của Phi tử, còn không phải tạo cơ hội cho mấy người rảnh rồi nói ra nói vào hay sao?.” Như vậy hắn là đủ minh bạch rồi chứ? Hạ Nữ nhìn về phía hắn.

Nhưng là có ít người trời sinh đã quen tự cho là đúng, không nghĩ tới sẽ có người cự tuyệt hắn tới chơi.

“Ai dám rảnh rồi nói ra nói vào sau lưng ta, dám buông lời thị phi bậy bạ, ta một kiếm chém chết người đó! !” Hắn nói hơi lộ ra vài phần khí tức hung ác. Làm cho người ta không dám nghĩ ngờ lời nói của hắn.

Chẳng qua, nếu thật là có người rảnh rồi nói ra nói vào sau lưng ta, ngươi đủ khả năng ngăn được hết sao?

Trên đời, thứ không thể... ngăn cản nhất, thì đó chính là lời đồn nhảm.

“Phương pháp hữu hiệu nhất để ngăn những lời đồn nhảm đó là phải không để cho người ta có chuyện để nói, chứ không phải ai nói liền giết người đó, trên đời này nhiều người như vậy, ngươi giết được bao nhiêu?” Về mặt Hạ Nữ về đây đắc dĩ, xem ra nàng quả nhiên là không nói nổi rồi, sao nói mấy lần vậy mà người ta vẫn nghe không ra nguyên nhân chứ?

“Cái đó... vậy phải làm như thế nào cho phải?” Khuôn mặt hắn hiện lên nét u sầu.

“Không gặp là tốt nhất.” Hạ nữ trực tiếp nói.

“Chuyện này rất khó a, bốn vương khó khăn lắm mới thích cùng một người nói chuyện! Hay là như vậy đi, về sau ta sẽ ở nơi lần trước gặp ngươi chờ ngươi, ngươi nếu không tới... , ta liền tới tìm ngươi.” Nói xong cũng không để ý đến Hạ Nữ nữa, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Khiến cho Hạ Nữ tức giận đến trừng mắt! ! Những người hoàng tộc này, hắn là thật sự bá đạo quen rồi! ! Hắn căn bản chính là đang uy hiếp nàng mà! !

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Đột Nhiên Đau Lòng Rơi Lệ

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

Nàng luôn luôn ngủ không sâu giấc, trước kia là bởi vì cuộc sống bận rộn nên thành thói quen. Nay đã là thói quen, sửa cũng sửa không được, lại thêm trong lòng có tâm sự, phiền muộn bất an, nên đêm đó nàng khó ngủ.

Nhưng bởi vì hôm qua ngủ từ sớm, khiến cho hôm nay khi mặt trời hơi hơi ló rạng phía chân trời nàng liền tỉnh dậy.

Bất quá nàng không có rời giường, bởi vì nếu nàng đã rời giường, Ôn nhi cũng không thể tiếp tục nằm ngủ rồi. Việc này chính là phận sự của cung nữ, đã thấy nàng rời giường, cũng sẽ phải đi theo đến hầu hạ. Bên ngoài một mảnh yên tĩnh.

Chỉ nghe thấy gió thổi qua lá cây, mang đến cảm giác nhẹ nhàng thanh tịnh.

Chính là, chỉ qua chốc lát nữa thôi sợ là sẽ lại âm ỉ. Cũng không biết đêm nay, lại có cung nữ nào gặp chuyện bất hạnh đây?

Hậu cung chính là một nắm mồ thật lớn mà hoa lệ, mai táng một thời tuổi xuân xinh đẹp của nữ tử, rồi sau đó cuộc chiến hiển hách tranh giành quyền lợi trong kia, lại lấy đi tánh mạng của bao nhiêu người vô tội. Mà sinh mạng của cung nữ, mỏng tựa cánh ve.....

Mới nghĩ tới đây, lúc này bên ngoài đã truyền đến một loạt âm thanh âm ỉ, thanh âm thật kích động, là tiếng la hét của một nữ tử, tựa hồ là từ đằng sau viện truyền đến. Hậu viện là nơi ở của cung nữ Phụng Tề cung.

Chẳng lẽ?

Lần này, đúng là đã rơi vào Phụng Tề cung rồi sao??

Nàng rốt cuộc là chịu không nổi, kéo vội y bào treo trên đầu giường, choàng lên người, giấy cũng không kịp mang. Ôn nhi tựa hồ cũng giật mình tỉnh dậy, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đúng lúc Hạ Nữ chạy ra, hơi kinh ngạc: “Hoàng hậu? , , , “

“Là trong hậu viện, chuyện gì xảy ra sao?” Hạ Nữ hỏi, trên khuôn mặt nhìn không ra cái biểu tình gì, nàng cũng không biết nên dùng cái loại biểu tình gì để đối mặt với chuyện này.

Nàng chẳng qua là cảm thấy hơi chua xót, chung quy vẫn là người mà sớm thấy chiều gặp, mỗi ngày đều hầu hạ mình, thật có thể làm như thờ ơ sao? Thế thì quá khó cho nàng rồi.

Tuy rằng nàng đối với người ngoài luôn luôn thân nhiên như gió. Nhưng là trong lòng, vẫn là không khỏi khổ tâm, một cái mạng, cứ như vậy mà ra đi. Rốt cuộc, trận tai họa này, đến khi nào mới có thể dừng lại a. Quyền lợi địa vị, có thật sự trọng yếu đến như vậy không?

Phải chết nhiều sinh mệnh đều trẻ tuổi như vậy đã là đại giới rồi? Trong nội tâm nàng thật là thống khổ!

“Hắn là đã chết.” Ôn nhi trầm mặc nói. Trên mặt, có cỗ nén đau lòng, nàng có lẽ cũng đã đoán được là chuyện gì đã xảy ra.

Hạ Nữ không có hỏi lại nữa, tay nhanh chóng nâng làn váy, ngay cả tóc cũng không kịp chải vẫn để xõa tung trên vai: “Dẫn ta đi xem xem.”

“Hoàng hậu, để cho nô tỳ tự đến đó được rồi, cái loại địa phương đó không thích hợp để người đi.” Ôn nhi vừa nghe Hạ Nữ nói muốn đi, vội vàng khuyên can.

“Cái gì gọi là thích hợp? Cái gì lại là không thích hợp đây? Đó là phân biệt cấp bậc địa vị của mỗi người, mới có thể đưa ra nhiều quy tắc như vậy, nếu là thiên hạ ngang hàng, mọi người đều giống nhau, thì lúc đó cũng không cần bởi vì tranh giành quyền lợi, tiền tài dục vọng, mà gây thương tổn, hãm hại lẫn nhau nữa?!” Hạ Nữ đột nhiên tức giận nói, bất giác, giọng điệu cũng lớn hơn.

Vừa hô hết xong mới phát giác chính mình quá mức kích động rồi, thế nhưng đã để mất bình tĩnh, phát hỏa đối với Ôn nhi.

Nhưng là, trong nội tâm nàng cảm phần cùng đau đớn, thật sự nặng nề, nặng nề a. Nàng không phải là cái người tốt gì, cũng chẳng phải đại thiện nhân, nhưng là lòng người mềm yếu chứ đâu phải sắt đá, nhìn một mảnh sinh mệnh bị mất đi, nàng quả thực là đau quá.

Lúc trước phát sinh ở trong cung khác, nàng còn không biết là khó chịu như thế nào, nhưng mà lúc này, như thế nàng mới rõ ràng cảm thấy một sinh mệnh đã trôi đi, nàng thật sự là không nhìn được.

Hơn nữa khi nàng biết, các nàng chết đi, chỉ là bởi vì những người khác tranh giành quyền lợi cùng danh vị, nàng lại càng cảm thấy khó nhẫn nhịn. Nàng không thể hiểu nổi, vì sao những người đó, có thể tàn nhẫn như thế đây!

Nôn nóng cùng đau lòng. Khiến cho một giọt nước mắt chảy xuống.

Rồi sau đó lại một giọt tiếp một giọt, kéo nhau thành một chuỗi, rốt cuộc cũng đứng không vững.

“Tại sao muốn như thế! Chẳng lẽ mạng người thật sự tiện như thế sao?” Nàng sụp xuống mặt đất. Ôm đầu gối mà khóc.

“Ôn nhi, người đi xem một chút đi, nhìn xem là ai xảy ra chuyện.” Nàng đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, không cách nào cố nén chịu đựng được nữa.

Từ trước, nàng luôn cho là mình thập phần kiên cường, bởi vì những tiểu thư, phu nhân hung ác ở Hạ phủ nhưng vẫn còn phải chịu nhiều sự áp bách ràng buộc, nàng còn có thể sống được tự nhiên, sống được lạnh nhạt.

Nhưng là bây giờ nàng mới biết, kỳ thật nàng chính là chưa gặp được chuyện tàn nhẫn hơn mà thôi. Một sinh mệnh trôi qua ngay trước mắt, mặc cho người kiên cường đến đâu, cũng tránh không khỏi thương tâm.

Kỳ thật nàng đi đến cũng có tác dụng gì đâu? Nàng đến xem một cái cung nữ đã bị ngộ hại thì có thể thế nào chứ? Nàng chỉ là một con tốt bị người bày bô vào vị trí hoàng hậu này. Không quyền không thế, ngay cả muốn vì chính nàng mà bất bình can thiệp, cũng là bất lực. Đi, bất quá cũng chỉ là tăng thêm thương tâm mà thôi.

“Hoàng hậu, là nô tỳ nói sai nói rồi, người chớ thương tâm. Nô tỳ chính là không muốn để cho hoàng hậu phải nhìn đến cảnh tượng đau lòng này mà thôi.” Ôn nhi nhìn Hạ Nữ ôm đầu gối mà khóc, liền vội vã nói.

Nàng chưa từng thấy qua bộ dạng đau khổ như thế của nàng. Nhớ rõ lần đầu tới Phụng Tề cung, cung nữ thái giám trong cung không người nào thêm để ý nàng, coi nàng trở thành không khí bình thường. Vô lễ mà ngạo mạn.

Nhưng là nàng cũng không lộ ra nửa phần phẫn nộ hoặc là khổ sở. Luôn lạnh nhạt cười.

Dường như bầu trời , chỉ còn lại một người là nàng, ngạo nghễ trong đó, cười nhạt như hoa.

Từ ngày đó tới giờ, nàng thấy nàng (Hạ Nữ), bất cứ lúc nào, bất luận chuyện gì, luôn lạnh nhạt xử sự. Ngay cả đối mặt hoàng thượng, cũng là thản nhiên như thế. Nhưng điều cất giấu ở bên trong, lại càng làm cho người ta thương thức. Nhưng là lúc này, nàng lại khóc đến nỗi không chỗ nương tựa như thế.

“Ta không có trách người, chẳng qua là cảm thấy, hậu cung này, quá mức tàn nhẫn, tánh mạng con người thật mỏng manh như thế, chỉ là một cái nháy mắt, thế nhưng đã muốn tiêu tan.” Nàng vừa khóc vừa nói.

“Vây nô tỳ bồi hoàng hậu cùng đi được không.” Ôn nhi không biết nên nói cái gì cho phải, hậu cung thị phi, hậu cung tàn nhẫn, nàng lại như thế nào không biết, những năm gần đây, nàng chính là tại trong bóng tối nơi đây mà vuron lên a! !

“Không cần, người đi đến xem rồi nói lại cho ta biết là được rồi. Kỳ thật ta đến đó cũng có tác dụng gì, chính là tăng thêm thương cảm thôi, cũng vô pháp vì nhóm các nàng đòi lại công đạo.”

“Vây hoàng hậu, , , “

“Ta ở lại đây yên tĩnh một lát là được rồi.” Nàng lẳng lặng nói xong. Ngồi chồm hóm trên mặt đất, vô lực đứng dậy.

“Vây nô tỳ nhanh đi xem một chút.” Ôn nhi nói xong đẩy cửa mà đi.

Hạ Nữ ngồi một mình trên mặt đất lạnh, nhìn mặt trời dần dần lấp ló ở ngoài khung cửa kia. Sáng lạn như thế, mê li như thế. Nhưng là, có điều một sinh mệnh, rốt cuộc cũng không thể thấy được nữa rồi.

Làm cho thời điểm lúc Dục Húc chạy tới Phượng Tê cung, liền thấy được bộ dạng như thế của Hạ Nữ.

Tóc dài xổa tung trên vai, một thân Nguyệt Nha trường bào, ngồi một mình trên mặt đất, nhìn mặt trời, ngay cả chớp mắt cũng không chớp. Trên mặt lạnh nhạt, là bình tĩnh đến độ nhìn không thấy biểu tình gì. Chính là ngồi đó cô độc như vậy, cô độc .

Chỉ có đôi mắt đỏ hồng hơi sưng lên, có thể làm cho người ta biết, nàng vừa rồi, hẳn là đã khóc, , ,

Chẳng biết tại sao, chính là cái nhìn này, làm cho tim của hắn, đau nhói. Giống như là, đau lòng.

Nhưng là, hắn làm sao có thể sẽ vì nữ tử này mà đau lòng chứ? ! ! Người này không tài vô mạo, hơn nữa còn là một nữ tử thấp kém như thế. Sao có thể được? ! ! !

Hắn đúng là có chút phần nộ vì chính cảm xúc của mình. Thân là đế vương, thì làm sao có thể có tình cảm thật lòng như thế được chứ? Chỉ là mới nhìn thấy hình ảnh như vậy, liền động tình. Hắn quyết không cho phép chính mình như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Quyền Rơi Vào Tay Ai (Nhất)

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

Hạ nữ nhìn về mặt phần nộ của Dục Húc cùng Thanh quý phi bộ mặt kinh hoàng đi vào. Nhặt trường bào lên, cúi người bái: “Nô tì tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng kim an.” Thanh âm của nàng tinh tế, thản nhiên mà hờ hững.

Trước mặt những người này, nàng quyết không để lộ ra cảm xúc của mình. Nếu là ngay cả chút lạnh nhạt ấy cũng mất, nàng sẽ phải sống thập phần vất vả.

Chính là kỳ quái, vì sao hoàng đế cùng Thanh quý phi ở cách xa như vậy mà đã tìm đến Phượng Tê cung?

Trời còn chưa sáng, bọn họ lúc này, hẳn là vẫn đang ở trong cái chăn gấm ấm áp mới phải. Nhưng lại ăn mặc chỉnh tề như thế, tựa hồ là đã sớm có chuẩn bị mà đến. Chẳng lẽ là bởi vì chuyện cung nữ bị ngộ hại.

Nếu bọn họ có thể coi trọng như thế, đã khiến nàng có thể nhìn với cặp mắt khác xưa. Ít nhất, bọn họ không đến mức hoàn toàn vô tình, coi thường nhân mạng.

“Hoàng hậu ăn mặc như thế, như thôn phụ lồi thối lếch thếch ngồi trên mặt đất, như vậy vờn ra thể thống gì nữa?” Bên trong ngữ khí của hắn, lộ vẻ trách cứ cùng chán ghét. Còn trong ánh mắt, là thật sâu ghét bỏ.

“Nô tì, , ,” Hạ Nữ nghĩ nghĩ một chút mới nói: “Nô tì vừa mới đứng dậy, chợt đột nhiên dẫm lên làn váy, liền ngã lún xuống đất, mất cả chân vẫn còn đau, không tự đứng lên được, mà Ôn nhi lại vừa vịn bị người gọi ra phía hậu viện xem đã xảy ra chuyện gì, bất quá lúc này tốt hơn nhiều rồi.”

Nàng không cần nói nhiều cảm giác thật của nàng với hắn, đáp án hắn muốn, bất quá chính là một ít thể diện. Nàng liền tùy tiện nói cho hắn nghe một cái lý do chính đáng.

“Hoàng thượng còn có Thanh quý phi nữa mời tránh cho một chút, xin cho nô tì chút thời gian trang điểm lại.” Nàng quy củ nói. Cúi đầu, thanh âm trầm ổn mà lạnh nhạt.

Dục Húc sao lại không nhìn ra là nàng đang nói dối, cái kia bộ dạng mặt hồn kia của nàng, giống như là bộ dáng thương tâm. Bất quá lúc này hắn cũng không phải là đến cùng nàng tranh cãi mấy vấn đề này. Hắn còn có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

“Hoàng hậu quả thật là phải hảo hảo trang điểm một phen, bộ dáng như vậy, còn đầu tư thể của một nhất quốc chi mẫu chứ!” Nói đoạn hắn dẫn Thanh quý phi khoanh tay mà đi.

“Trẫm cùng Thanh ái phi đến Phụng Hoàng điện trước chờ hoàng hậu.”

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Hạ Nữ chính là hơi nhú lông mày lại. Như thế nào là tư thế của một nhất quốc chi mẫu đây? Luôn hoa lệ cao quý, vĩnh viễn là người chói lọi nhất? Nàng chưa bao giờ là một người như vậy, nàng chính là cô non nhỏ bé tươi mát, chỉ có bộ dạng bình thường thuộc về mình.

Hắn là một người thông minh như thế, sớm nên nhìn ra nàng không có quyền lợi và bổn phận gì đó của một hoàng hậu. Cần gì phải cố ý muốn phong nàng làm hậu đâu? ! Bất quá mặc dù hiện tại trong lòng có oán, nàng vẫn là yên lặng xoay người đi thay y phục thì tốt hơn. Có đôi khi, con người không thể thay đổi vận mệnh. Như vậy chỉ có tận hết khả năng để thích ứng với vận mệnh của mình.

Phụng bào vàng rực thêu bách điều đoan trang mà hoa lệ. Trâm cài Kim Phụng gắn mười tám viên trân châu. Vòng cổ dài gắn Ngọc Thạch mã não hình hoa Mẫu đơn. Giày kim tuyến, vòng tay trân châu Bạch Ngọc.

Giống như che kín cơ thể nàng. Nàng đem tất cả trang sức chói mắt nhất đẹp để quý giá nhất đều đeo trên người. Nhìn mình trong gương đồng, mặt tái nhợt như ánh sáng bạc lóe ra ở gương đồng.

Cầm lấy bút kẻ lông mày, vẽ ra lưỡng đạo lông mày nhỏ nhắn, cong cong tinh tế. Hai má bôi lên hồng hồng son phấn. Cánh môi, nhuộm đỏ tươi rực rỡ.

Nhìn cô gái trong gương kia, một thân được tô vẽ thật tươi đẹp, kim quang ngọc khí trang hoàng toàn thân, đâu còn có nửa phần bóng dáng của Hạ Nữ. Người kia, thật xa lạ, khiến nàng không quen thuộc được.

Bất quá, người này, còn không phải chính là Hoàng hậu mà hắn muốn sao ?.

“Hoàng hậu, , ,” Ôn nhi đẩy cửa ra, liền thấy được Hạ Nữ như vậy, một thân nùng trang tô vẽ, khiến nàng có chút không nhận ra đó là nàng đâu.

“Hoàng hậu nguoi vì sao? , , ,” nàng cũng không biết Hạ Nữ là đã xảy ra chuyện gì, chỉ là một mặt ngạc nhiên, sau một lúc lâu cũng không nói nữa.

“Không có gì, đây không phải là bộ dạng của hoàng hậu sao.” Nhìn nhìn một thân ăn diện của chính mình. Tự giễu nói. Bất quá nghĩ lại, nàng đây là làm sao vậy?

Không cần vì mấy câu nói của Dục Húc, mà đem chính mình thành ra cái bộ dạng này. Thật sao vẫn là không đủ bình tĩnh, chỉ là đã nhiều ngày trải qua chuyện náo loạn như vậy, thế nhưng sinh ra buồn bực. Muốn tỉnh cũng tỉnh không nổi đi.

Bất quá đều đã thành ra như vậy rồi, muốn thay đổi lại sợ là cũng không kịp nữa. đành phải dắt Ôn nhi đi đến Phụng Hoàng điện.

“Vừa rồi nguoi chưa có quay lại, ta lại không biết phải trưng diện như thế nào mới tốt, đành phải đem mình biến thành cái bộ dáng này. Ha ha.” Cười cho qua chuyện là một phần thoải mái. Nàng rút cục, đã tìm về chính mình.

“Thì ra là thế, nô tỳ còn tưởng rằng, , ,” nghĩ đến chuyện đó, nàng cũng không nói gì nữa. Tuy rằng nàng vô cùng tin tưởng lý do vừa rồi của hoàng hậu chỉ là thoái thác, bất quá nụ cười này của nàng, lại khiến cho nàng cảm thấy phiền lòng của nàng cũng tiêu tan. Một khi đã như vậy, nàng cũng không cần phải nói nhiều làm gì.

.....

Thời điểm khi Hạ Nữ đi đến Phụng Hoàng điện, bên trong đã thập phần náo nhiệt. Thế nhưng, ngay cả Thái Hậu, đám người Tuyết Như, Tuyết Nguyệt, Huệ phi, Hoa chiêu dung cũng đã chạy đến đây. Tình hình này, thoát nhìn, hẳn là bộ dạng thật sự là không đơn giản. Nàng cúi đầu hướng về phía chủ vị mà đi.

Hoàng thượng ngồi ngay chính giữa, Thái Hậu ngồi trên song song bên trái hắn, còn lại một vị trí bên phải, không cần phải nói, cũng biết đó là vị trí của nàng.

Không để ý tới ánh mắt của mọi người giống như gặp quý gia, nàng cúi thấp đầu, bước từng bước một mà đi. Trong lòng, ngược lại là an tĩnh rất nhiều.

“Nô tì tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng kim an, tham kiến Thái Hậu, Thái Hậu vạn phúc.”

“Hoàng hậu tới, ngồi xuống đi.”

“Dạ, Thái Hậu.”

Thái Hậu nhìn thấy Hạ Nữ ngồi đúng chỗ, vì thế gật gật đầu, quay sang nói với Thanh quý phi.

“Những ngày gần đây cung nữ liên tục bị hại, lòng người hoang mang rối loạn, ai gia cũng đêm ngủ bất an, nay nghe nói Thanh quý phi đã bắt được hung thủ, ai gia cũng an tâm rất nhiều. Bây giờ Thanh quý phi hãy đem hung thủ lên thẩm tra xử lý đi!” Nàng uy vũ ngồi ở đằng kia, thoạt nhìn, quả nhiên là uy nghiêm vô cùng. Cặp mắt kia, vẫn lợi hại như trước.

Thanh quý phi ngồi ở trên ghế, vẻ mặt ôn nhu lại mang theo uy nghiêm, thật sự có thể thấy được ba phần lãnh lợi: “Nô tì mấy ngày gần đây vì sự việc này ngày đêm ưu tư, cuộc sống hàng ngày bất an, từ hôm trước liền phái ám binh bí mật canh giữ các cửa cung, không phụ kỳ vọng, rốt cục đến rạng sáng ngày hôm nay đã bắt được hung thủ.”

“Nga, , , ,” Thái Hậu có ý kéo đến thập phần dài, tựa hồ đối với lời nói của Thanh quý phi hơi có hoài nghi: “Đó là người nào gây nên?”

“Hồi bẩm Thái Hậu, trải qua tra khảo, đúng là thái giám Nguyệt Như cung thu xếp. Ngay lúc đó đã bắt được hán.” Trên mặt Thanh quý phi mang theo vài phần cao ngạo, xem ra quả nhiên là bộ dạng thập phần khẳng định.

“Cái gì? Là người của Nguyệt Như cung?” Tuyết Nguyệt vừa nghe thấy như vậy, cả người đều háy dựng lên.

Thanh quý phi chính là nhìn nàng ta, mang theo ý cười khiêu khích nói: “Đúng vậy, người đó cũng nhận tội rồi, còn khai ra chủ mưu.” Thời điểm nàng nói đến chủ mưu, Thanh quý phi còn liếc mắt thoáng qua Tuyết Như.

Làm cho tâm Hạ Nữ tâm cũng chấn tĩnh lại, sự tình từ đầu đến cuối xác thực khiến nàng hoài nghi là Tuyết Như cùng Thái Hậu hợp lực bày mưu, nhưng là khi biết sự thật thì nàng vẫn không thể chịu đựng được! !

“Làm sao có thể? , , ,” Tuyết Nguyệt vẫn là không thể tin, ngữ khí cũng bất giác lớn hơn.

Thái Hậu nhìn nhìn nàng, chỉ nói: “Đem người dẫn tới tra hỏi liền biết ngay.” Vì thế hung thủ đã bị bắt, bị dẫn lên điện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Quyền Rơi Vào Tay Ai (Nhị)

Editor : Minh Nguyệt Tâm Vy

Nhìn thái giám dõn dáp mà đi. Nhất thời trong đại đường yên lặng như chốn không người. Không khí cũng giống như ngưng kết lại, đốt cũng đốt không ra. Thanh quý phi nói bắt được hung thủ, mà hung thủ cũng khai ra chủ mưu hạ độc thủ phía sau, hơn nữa ánh mắt nàng vừa mới nhìn Tuyết Như, tựa hồ là đang ám chỉ chính là nàng.

Nhưng là, vì sao vẻ mặt Tuyết Như xem ra vẫn yên lặng cười, trên khuôn mặt thông tuệ tìm không thấy một tia kích động. Hơn nữa, trong mắt chợt lóe lên, là đắc ý! Mà Dục Húc, chỉ là một bộ trầm ổn ngồi trên chính vị, trên mặt không chút biểu tình, làm cho người ta nhìn không ra hán là hi hay là giận, là vui hay là buồn.

Biểu tình, đúng là cùng Thái Hậu thập phần giống nhau, đều là bí hiểm đa mưu túc trí. Chỉ thấy thời gian một khắc đi qua, lại vẫn không thấy thái giám đi áp giải hung thủ quay lại bẩm báo. Trên mặt Thanh quý phi nguyên bản tràn đầy tự tin bắt đầu biến sắc. Đúng vậy, nàng cũng cảm giác được tình huống không đúng.

Đứng lên, chỉ một gã thái giám trong điện: “Người đi xuống xem đã xảy ra chuyện gì, vì sao chậm chạp không đến.” Tên thái giám kia lĩnh mệnh mà đi. Chỉ chốc lát sau, liền thấy hán hót ha hót hải chạy về, trên mặt lộ vẻ kích động. Thanh quý phi nhìn mặt khăn trương hỏi: “Sao lại thế này?”

“Hồi bẩm quý phi nương nương, tên tội nhân kia đã tự vẫn.”

“Cái gì? ! ! Tại sao có thể như vậy?” Nàng liền thanh âm cũng thay đổi, lợi hại vài phần, cơ hồ còn sắc bén. Cặp thủy mâu sáng rực lạnh lợi nhìn chăm thẳng chăm chăm tên thái giám mà hỏi.

“Nô tài, nô tài không, , không rõ lắm. Vừa rồi thời điểm nô tài đi đến cũng có Thái y ở đấy, nhưng là đã tuyên bố không thể cứu được, người đó đã đập đầu vào tường mà chết, tựa hồ thập phần dùng lực, chảy máu đầy đất.” Trong lúc tên thái giám đập đầu trên mặt đất, nửa phần cũng không dám ngẩng lên. Chỉ sợ sẽ vì vậy mà bị liên lụy.

Dù sao cũng là nhiều người ở đây, Thanh quý phi dù có tức giận cũng không dám làm mất dáng vẻ, chính là nhìn về phía Dục Húc, trên mặt lộ vẻ không cam lòng cùng suy sụp. Sau một lúc lâu, nói không ra lời.

Liền thấy Dục Húc cũng không thèm nhìn tới nàng, vẻ mặt bí hiểm. Ngón tay thon dài vuốt ve chiếc cầm tinh tế như đao khắc. Bất đắc dĩ, tràn đầy hận ý nhìn về phía Tuyết Như.

Sao đó liền thấy Thái Hậu cầm lấy khăn lụa mềm mại thêu hoa, tinh tế lau chiếc nhẫn gắn ngọc phấn loang loáng bên tay trái, lau xuống, lau xuống, thẳng đến lau rất nhập tâm. Nhất thời không khí lại tĩnh, còn mang theo một chút quý dị.

Chỉ thấy nàng chậm rãi ngẩng đầu: “Thanh quý phi, đây chính là cái gọi là hung thủ mà người bắt được, còn khai ra kẻ chủ mưu phía sau sao? Nhưng hung thủ lúc này đã tự sát mất mạng rồi, như vậy người nhưng nói thật ra kẻ chủ mưu phía sau mọi chuyện này là người phương nào đây?”

Thanh âm của nàng, mang theo dích thị tang thương chết chóc, khăn khăn cùng sắc nhọn, chậm rãi nói ra, cũng đã làm cho sắc mặt Thanh quý phi xanh lét hơn phân nửa. Dù sao chỉ là một nữ tử trong khuê phòng chưa trải sự đời, tuy nói thông minh, nhưng làm sao có thể so sánh khí thế cùng Thái Hậu đã từng trải qua thương tang đâu.

“Hung thủ, hung thủ vạch trần kẻ chủ mưu phía sau là Như Tiệp dư.” Thanh âm của nàng, mang theo vài phần quyết chiến, đúng vậy, chết không đổi chứng. Lúc này nói ra, sợ là sẽ không có người sẽ tin, có lẽ còn có người cho rằng đây là nàng cố ý tạo ra vở kịch như vậy.

Chính là Hạ Nữ lại rõ ràng nhìn ra, nàng không phải nói dối. Chỉ tại nàng đã đi sai một nước cờ mà thôi, vẫn là trúng phải gian kế của người khác. Hạ Nữ cũng không phải đồng tình nàng, vì xem ra Thanh quý phi này cũng không phải hạng người thiện lương gì. Mỗi một người đang ngồi đây, cũng đều không đơn giản! Cũng đều không phải người lương thiện.

Tuyết Như vừa nghe, cả người như kinh hãi, đứng lên, nhìn phía Thái Hậu cùng hoàng thượng, quỳ rạp xuống đất: “Hoàng thượng, Thái Hậu, hai người nên vì nô tì làm chủ a! ! Đây còn không phải là đang ngấm máu phun người sao? , , , Nô tì như thế nào lại đi làm chuyện ác độc ấy, làm việc này, lại có lợi gì cho nô tì đâu. Đây không phải đem thần thiếp nói thành ma nhân lấy giết người làm vui sao? ! Hoàng thượng, Thái Hậu, hai người cơ trí vô song, nhất định phải vì thần thiếp rửa sạch oan tình này a! , , , , , , , ,” Nàng nói xong liền khóc nức như mưa, thoát nhìn thê lương khổ sở, quả nhiên giống như là bị oan khuất thật lớn. Quả nhiên là không ngờ, Tuyết Như, thế nhưng lại cũng có thể diễn tốt như vậy.

Thái Hậu tràn đầy thương tiếc nói với nàng: “Như Tiệp dư, mau mau, thị phi khúc chiết, đều có công đạo, ai gia thì sẽ định đoạt.”

“Tạ Thái Hậu! Tạ hoàng thượng!” Tuyết Như đứng dậy, đứng thẳng ở một bên, ánh mắt hàm chứa nước mắt kia chính là buồn xuống.

Thái Hậu thấy nàng đứng dậy, lúc này mới chuyển hướng về phía Thanh quý phi: “Thanh quý phi, người cũng thấy đấy, người cũng nghe đấy, ai gia không muốn nhiều lời cái gì. Người nói người đó khai ra Như Tiệp dư, có bằng chứng gì? Hay người có nghĩ qua tên thái giám kia là người khác xui khiến đến đối phó Như Tiệp dư? Hay là chỉ bằng một lời hấn nói liền định đoạt? Nếu người thật sự chỉ vì lời nói của một gã thái giám nhỏ đã áp định xuống, vậy thì ai gia đối với người liền quá thất vọng rồi. Hoàng thượng trị quốc bình thiên hạ, người tuy không phải ở hậu vị, nhưng là hoàng thượng giao cho người quyền lực cai trị hậu cung, người phải có tài cán vì hoàng thượng phân ưu chuyện của hậu cung. Bất cứ chuyện gì, há có thể chỉ vì một lời nói liền vội kết luận, này chẳng lẽ không phải quá ngây thơ rồi sao? Đây không phải làm dễ cho người trong thiên hạ nhạo báng sao?”

Thái Hậu buông ra mấy câu lợi hại, căn bản không cho Thanh quý phi cơ hội thanh minh. Một câu nói xong, liền thấy Thanh quý phi quỳ xuống, hai mắt cũng đỏ: “Thái Hậu, là nô tì làm việc thất trách, cam nguyện chịu phạt.”

“Ai! Người dù sao cũng là còn trẻ không hiểu chuyện, vẫn còn thiên chân một chút, cái này cũng khó trách người, đứng lên đi! Việc này còn phải lại tra, để xem có tra được tin tức gì hay không.” Thái Hậu thở dài, một phen nói được vừa từ vừa uy, quả nhiên là có đều xem trọng như nhau.

Nói xong quay đầu nói với hoàng thượng: “Hoàng thượng, người thấy thế nào? Theo ý ai gia, cai trị mọi việc trong hậu cung này, cũng không thích hợp để Thanh quý phi làm, nàng dù sao cũng là không thích hợp.” Nói xong nhìn thẳng vào Dục Húc.

Hạ Nữ đến lúc này, xem như đã minh bạch mưu kế của Thái Hậu. Giang Nghi Thanh căn bản chính là hoàn toàn rơi vào cái bẫy mà người khác đã sắp đặt tốt rồi! ! Thái Hậu là cố ý làm cho tên thái giám kia bị bắt, hơn nữa cố ý để cho tên đó khai ra Tuyết Như, rồi sau đó đã sớm kêu hấn tự sát. Đem sự tình dẫn đến trường hợp này.

Giang Nghi Thanh cai quản hậu cung vốn là danh bất chính, ngôn bất thuận, lại thêm chuyện lúc này xử lý không tốt, thì như thế nào còn có thể nắm quyền lớn nhất hậu cung đâu? ! Một chiều này của Thái Hậu cùng Tuyết Như dùng thật sự là lợi hại! !

Lại không biết hoàng thượng, còn muốn như thế nào che chở cho Giang Nghi Thanh đây? Dù sao, ban đầu là hấn cương quyết để cho Giang Nghi Thanh cai trị hậu cung. Nay chuyện thành ra như vậy, không biết hấn sẽ làm như thế nào cho tốt đây?

Bất quá, nàng quả nhiên là hết sức kỳ quái, theo nàng thấy, vị hoàng đế này, nhưng là cái người thâm sâu khôn lường, cũng không phải một người dễ mặc cho người khác chém giết. Thời điểm rạng sáng hấn cùng với Giang Nghi Thanh đồng thời chạy lại đây, chứng tỏ lúc bắt được hung thủ hấn là hấn đã biết đến.

Vì cái gì hấn lại không có chỉ cho Giang Nghi Thanh cách làm tốt hết thảy sự vụ đâu? Hơn nữa, thời điểm vừa mới nghe được tin tức hung thủ tự sát. Nàng đã chú ý tới, trừ bỏ Thái Hậu, Tuyết Như, không có phản ứng thật lớn, liền ngay cả hấn cũng hoàn toàn không có phản ứng. Tựa hồ, đây hết thảy, hấn đã sớm đoán trước được! Nhưng mà, lại là vì sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Quyền Rơi Vào Tay Ai (Tam)

Chỉ thấy Dục Húc khẽ nhú lại đôi mắt phượng, nhìn qua mọi người trong điện, rồi sau đó ánh mắt dừng lại trên người Hạ Nữ. Khóe miệng khẽ nhếch lên, vẽ ra một hình cung nhạt khiến người khác thập phần say mê, mang theo vẻ tà mị làm cho mọi người khiếp sợ.

Sau đó, một đạo thanh âm trầm thấp nhẹ nhàng thoát ra.

“Thái hậu nói xem phải làm thế nào?”

Chỉ thấy Thái hậu cười nhẹ một tiếng: “Xảy ra chuyện như lần này, hẳn là quyền cai quản hậu cung trong tay Thanh quý phi cũng nên phải thu hồi lại rồi.”

Quả thực là cao tay đi, cứ như thế mà nói đến chuyện thu đoạt quyền cai quản hậu cung của Thanh quý phi, nhưng lại cũng chân chính không có để lộ ra ý muốn ai làm người thống trị thực sự về sau. Thực không khỏi khiến nhiều người thầm ca ngợi Thái hậu vẫn là anh minh. Có thể thấy trong hậu cung này, Thái hậu rõ ràng vẫn là có quyền thế nhất.

Hơn nữa, giờ khắc này, chọn ra một người cai quản hậu cung, chỉ e là không có người nào có thể hoàn toàn đảm nhiệm nữa rồi. Không phải vì tư chất còn thấp, mà chính là cốt cách cùng địa vị đều không đủ. Về phần Hoàng hậu, xem như là phong thái cùng tư chất còn chưa thực sự khiến người khác hài lòng, nhưng cũng được coi là lựa chọn tốt nhất rồi. Vậy nên, Thái hậu cũng không cần thiết phải nói ra nữa.

Dục Húc lười biếng mà chỉnh lại tư thế ngồi của mình, cười đến sang lạn.

“Hoàng hậu vào cung cũng đã lâu, đối với những chuyện trong hậu cung, hẳn là cũng đã biết rõ, cho nên việc cai quản hậu cung này, xem ra cũng là nên giao lại cho nàng rồi.”

Thái hậu nghe thấy vậy, thập phần thỏa mãn mà nở nụ cười, bởi vì hết thấy đều như mong muốn của nàng rồi.

“Hoàng thượng quả là cùng ai gia có chung một ý nghĩ rồi. Hoàng hậu tuy nói tư lịch bình thường, nhưng cũng là bậc mẫu nghi thiên hạ, cũng nên học để cai quản hậu cung này, không thể việc gì cũng để cho người khác làm thay được. Cứ theo như ý Hoàng thượng mà quyết định đi.”

Nói xong lại nhìn về phía Hạ Nữ.

“Hoàng hậu, nàng còn không mau tạ ơn.” Dục Húc bỗng nhiên xoay người lại, gương mặt tuấn mỹ bỗng nhiên tựa sát về phía Hạ Nữ, một luồng khí nóng lập tức vụt qua, mang theo hương thơm Long Tiên Hương bay thẳng vào mũi Hạ Nữ. Bên tai lại mấp mờ ngữ điệu treu tức của người kia. Hạ Nữ chính là hoảng sợ, cả người nghiêng hẳn về phía sau. Nhìn về phía Dục Húc, đã thấy hắn cười đến đắc ý.

Hắn chính là cố ý. Lúc này nàng đang vô cùng khấn trương, vậy mà hắn còn có thể làm ra loại việc mấp mờ như thế mà không chút ý tứ nào.

Đây là phong thái của một hoàng đế nên có sao? Thực sự là hoài nghi Kim Long vương triều dưới sự thống trị của hắn sẽ biến thành bộ dạng gì đây. Người này, hi vọng vô thường, hơn nữa tâm cơ lại quá nặng rồi, không đủ quang minh, lỗi lạc hào phóng.

Hoàng đế, không phải đều có tấm lòng rộng lượng cùng khí thế hùng vĩ đấy sao? Nhưng mà hắn lại như vậy, mặc kệ là lúc nào, cũng đều có thể dung lời nói cùng uy quyền của mình để ép bức người khác.

“Nô tì tạ ơn Hoàng thượng.”

Nàng vốn là muốn thoái thác việc nắm quyền cai quản hậu cung này, nên là giao lại cho những ai ao ước muốn có được thì tốt hơn. Nhưng là trong lòng nghĩ như thế, nàng cũng vẫn là không dám nói ra. Nơi này, khi nào thì đến lượt là có thể lên tiếng a.

Nếu nàng thực sự nói, chắc chắn rằng Hoàng đế cùng Thái hậu cũng sẽ tuyệt đối không đồng ý, mà kết quả chỉ là khiến không khí thêm phần không thoải mái, chi bằng không nói.

Dù sao, theo nàng thấy, các nàng kia cũng là không phải thực sự muốn đem quyền hành này giao vào tay nàng. Nàng, chẳng qua chỉ là quân cờ dùng để nguy trang mà thôi. Quyền hành chính thức, vẫn còn là ở trong tay Hoàng thượng cùng Thái hậu đi.

“Àn, rất tốt!” Thái hậu cười đến thực vui vẻ. “Việc thống trị hậu cung xem ra cũng không thể ngày một, ngày hai mà Hoàng hậu có thể tiếp nhận hết được. Theo ai gia nghĩ, Tiệp dư vào cung đến nay cũng đã lâu, lại thông minh lanh lợi, xử sự cũng hào phóng, không bằng để Tiệp dư hỗ trợ cùng người xử lý việc trong hậu cung đi, như vậy cũng có thể giảm bớt gánh nặng. Hoàng hậu, người nghĩ thế nào?”

Nàng tràn đầy nhu hòa mà nhìn Hạ Nữ, nhưng ý lại là như chỉ cho phép Hạ Nữ đáp ứng, xem như việc này vốn dĩ là nên như thế.

Hạ Nữ cúi thấp đầu, không ai có thể nhìn ra nét mặt cùng tâm tư của nàng lúc này.

Nàng nghĩ, Hoàng đế hẳn là không muốn để cho Tiệp Dư và nàng cùng nhau giải quyết chuyện hậu cung đi. Nếu hẳn muốn vậy, thì đã sớm không lập nàng làm hoàng hậu, còn gây ra thêm bao nhiêu chuyện như thế này.

Nếu nàng đồng ý, vậy hậu cung này chẳng phải nằm trong lòng bàn tay Thái hậu cùng Tuyết Như rồi sao. Các nàng sẽ cùng với Hạ thừa tướng liên kết thành một đường, đến lúc đó, tình cảnh tuyệt là không có lợi cho hẳn.

“Như Tiệp Dư tuy rằng từ lúc vào cung đến nay đều biểu hiện rõ nàng là người thông minh nhanh trí, nhưng là cùng hoàng hậu, phong thái cùng tư chất đều còn thấp, đề phòng lại mang thêm nhiều chuyện phiền toái nữa, vẫn là cho Huệ phi đến cùng phụ giúp nàng cai quản, như vậy cũng là tương đối thỏa đáng. Huệ phi theo trẫm cũng đã mười năm, mười năm này, nàng đều tận tâm tận lực ở bên trẫm, lúc trước mọi chuyện trong phủ cũng đều do một tay nàng sắp xếp cùng chuẩn bị chu đáo. Vẫn là cho nàng cùng hoàng hậu giải quyết chuyện hậu cung đi, như vậy trẫm cũng có thể yên lòng hơn nhiều.”

Dục Húc nhu hòa nói, nhưng ngữ khí bên trong thì lại không khỏi kiên quyết kháng cự.

Hoàn toàn chính xác, Huệ phi cùng nàng cai quản hậu cung, hẳn sẽ yên lòng hơn nhiều so với việc để Tiệp Dư cùng nàng, chỉ sợ hẳn sẽ khó có thể bình tâm a.

Bất quá, quyết định này cũng khiến nàng thập phần vui vẻ.

Nàng kì thực cũng không muốn cùng Tuyết Như cai quản hậu cung, thủ đoạn của nàng ấy trước giờ đều rất độc ác, hơn nữa lại luôn ghen tị, nếu để nàng ấy thống trị hậu cung, cái này một đám phi tử liễu yếu như hoa như ngọc kia hẳn sẽ thập phần khổ sở đi. Còn có những cung nữ cùng thái giám, chắc hẳn cũng sẽ không thể sống yên được rồi.

Hơn nữa Huệ phi xem ra lại là người cực kì ôn nhu, bản tính lương thiện lại có dung mạo xinh đẹp, đã vậy phong thái cùng tư chất cũng thực tốt đi. Để nàng ấy đến cùng nàng giải quyết chuyện trong cung là phù hợp nhất rồi. Nếu không phải xuất thân của nàng ấy không tốt, phụ thân chỉ là một Tri phủ nhỏ, có lẽ nàng ấy đã sớm là Quý phi rồi. Nói không chừng, vị trí hoàng hậu này cũng đã sớm là của nàng ấy rồi. Làm sao lại có thể đến lượt nàng, một kẻ vô danh tiểu tốt này đây.

“Cái này...” Thái hậu ngược lại là không ngờ Hoàng thượng sẽ lại làm ra một chiêu này. Huệ phi trước giờ đều là không thực sự được sủng ái, hơn nữa mỗi ngày đều phải uống nước thối, thân thể cực kì suy yếu, trong hậu cung này sớm đã bị mọi người quên lãng, cho nên nàng cũng chưa từng suy nghĩ qua nàng ấy, lúc này mới nhận ra thì ra nàng đã quá chủ quan rồi.

“Huệ phi thân thể từ trước đến nay đều không tốt, từ lúc vào cung đến giờ cũng chỉ một mực nằm trên giường, chỉ sợ không biết có thể đảm nhận được không?”

“Chỉ là cùng nhau giải quyết, sẽ không có vấn đề gì chứ?” Dục Húc đối với Huệ phi nói.

Chi thấy nàng ấy ôn nhu mà đứng lên, khuôn mặt tươi cười tựa hồ không thấy rõ trước mắt mọi chuyện là không bình thường, hướng những người trên điện hành lễ.

“Nô tì cho tới bây giờ đều không cầu mong gì nhiều, chỉ cầu có thể tận tâm tận lực vì Hoàng thượng, nô tì có chết cũng cam lòng.”

Ngữ điệu mềm mại nhưng lại cho thấy rõ lòng trung trinh cùng thành ý của nàng. Làm cho bất cứ người nào cũng không thể nói thêm nửa lời.

Thế sự đã không còn được như ý muốn, Thái hậu cũng lại không thể làm gì, im lặng không nói thêm lời nào nữa. dù sao cũng là bậc quốc mẫu nhiều năm, tư chất luôn có, nàng chỉ là cười nhẹ một tiếng.” Nếu hoàng thượng đã nói như vậy rồi, liền cứ theo ý của người đi. Ai gia cũng đã già rồi, có một số việc dù sao cũng là không thể làm chủ được.”

“Lý Đức, truyền chỉ, bắt đầu từ hôm nay, hậu cung toàn quyền do hoàng hậu cai quản, Huệ phi hỗ trợ cùng nàng.”

Trận này tranh giành quyền lực, cuối cùng cũng khép lại.

Hạ Nữ cùng chúng phi cung kính tiễn Thái hậu cùng Hoàng đế đi xa.

Thế nhưng lòng của nàng, lại là không thể yên tĩnh được rồi.

Tuyết Như, làm sao có thể cam tâm?

Giang Hoài Thanh, cũng làm sao cam tâm?

Các nàng, đối với chuyện nắm giữ quyền lực này, đều là nhất định muốn có được.

Mọi chuyện xem ra là lại bắt đầu phức tạp rồi. Xem tình huống này, về sau hậu cung lại là càng thêm rối loạn. tranh chấp quyền lợi, không tiếc hi sinh người vô tội. Như vậy liệu sẽ có thêm bao nhiêu người là vật hi sinh nữa đây?

Mà nàng, nên dùng tâm tư nào để tồn tại trong vòng xoáy tranh đấu này đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 45: Ước Hẹn Với Tiểu Cửu

Đợi cho Phượng Tề cung một lần nữa quay lại yên tĩnh, đã là vào buổi trưa.

Nhìn ra ngoài điện, ánh nắng rực rỡ nhưng lại không gay gắt, mà ấm áp khiến cho người khác cảm thấy thư thái, có làn nhẹ thổi qua trên những cành quế, làm từng trận hương thơm nồng đậm lan tỏa khắp trong không gian.

Mây mù u tối có thể là đã đi qua. Nhưng chính là, đêm, còn có thể lại tới, âm thầm u tối vẫn sẽ còn có thể lại đến.

Cho tới bây giờ, Hạ Nữ chưa bao giờ quá sợ hãi cái gì. Bởi vì hết thấy những lạnh nhạt, nàng đều đã trải qua, nên đã không còn gì khiến nàng có thể quan tâm, không còn gì khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng là lúc này, nàng mới biết, thực ra nàng cũng là có sợ.

Nàng sợ số mệnh mình nhạt nhòa, sợ thanh xuân cứ thế trôi đi.

Hôm qua Phượng Tề cung gặp chuyện không may, cung nữ ngày đó cùng Xuân Hồng ở một chỗ, hình như tiểu cung nữ tên gọi Như Ý, nhưng cũng thực là không được như ý.

Nàng lo lắng, sợ hãi cho chính mình. Lại vẫn là tránh không khỏi vận rủi tìm đến. Nàng nghĩ Xuân Hồng lúc này hẳn là thập phần khổ sở a?

Nàng ấy xem ra là hết sức quan tâm đến tiểu cung nữ kia.

Mà nàng, lại thích cung nữ tên Xuân Hồng này. Trầm ổn mà thấu hiểu được lòng người, cô gái như thế này, thập phần khó đoán được con người thật của nàng.

Mọi việc dần lắng xuống, nàng lúc này mới nhớ tới là còn một cái hẹn với Tiểu Cửu Vương gia kia. Sợ rằng không đi là không được, nếu để cho người khác đi báo lại là nàng có việc không thể đến được, cũng thật là tìm không ra người nào có thể đi.

Vì thế nàng đành thay đổi một thân y phục nhẹ nhàng, khoan khoái giản dị, váy dài thêu hoa Ngọc Lan cùng hình trăng lưỡi liềm, trên đầu chỉ dùng một cây trâm, tùy ý vén tóc lên. Thật đúng là vẫn như thói quen, một thân y phục bình thường đến không thể bình thường hơn nữa rồi.

Thật không biết những người trong hoàng thất, quan lớn cùng phu nhân kia, tại sao toàn thân đều mang nặng y phục, lại còn bao nhiêu lễ nghi phiền toái như vậy, nhưng là vẫn có thể luôn ngẩng cao đầu mà tươi cười a. Quả thực là không hề đơn giản chút nào.

Đã trễ thế này, cũng không biết Tiểu Cửu có hay không còn chờ ở chỗ đó?

Ai! Nàng vốn là không có tâm tư đi gặp hắn, nhưng là thật sợ hắn chạy đến Phượng Tề cung đi, lại mang thêm phiền toái.

Mới đi tới bên cạnh hồ, đã thấy dưới tàng cây một thân áo tím tươi đẹp nhất phiêu diêu đứng đó.

Cũng là còn chưa có bước đến nhưng đã nghe thấy thanh âm của hắn truyền tới.

“Người làm sao trễ như vậy mới đến a! Để cho ta tại nơi này chờ người lâu như vậy!”

Trong giọng nói lộ vẻ rầu rĩ cùng oán giận.

“Người nếu không muốn chờ cũng có thể đi trước a. Ta đây cũng không nói người thế nào cũng phải chờ ta a!” Nếu là trước đây, Hạ Nữ thật cũng sẽ không cùng hắn so đo, nhưng chính là vừa mới gặp chuyện phiền lòng, tâm tình của nàng vốn là có điểm bức tức, không tự giác, ngữ khí cũng nặng hơn.

Nàng đem tất cả hờn dỗi cùng tức giận chuyện khi nãy ở chỗ Thái Hậu và Hoàng Đế, toàn bộ đều phát tiết ở trên người Tiểu Cửu.

Ai kêu hắn cũng là người hoàng gia, ai kêu hắn chính là hoàng đế đệ đệ đi! Hắn cũng xứng đáng phải chịu con tức này!

Tiểu Cửu bị nàng quát, ngược lại là ngây ngẩn cả người, vì thế vội vàng hỏi: “Người làm sao vậy? Làm sao lại như vậy hung hăng a? Có phải gặp phải chuyện gì không hài lòng hay không?”

Hắn cảm giác, Hạ Nữ là một người luôn thanh nhã cùng trầm mặc, nàng tựa như một cơn gió ngày xuân, tươi mát nhẹ nhàng, mặc kệ mọi người thấy như thế nào, nàng đều là ôn nhu hòa khí tươi cười đến thập phần xinh đẹp, khiến người khác không khỏi say mê thương thức. Hắn còn đang suy nghĩ, muốn như thế nào để bắt đầu chuyện tình cùng nàng, mới có thể khiến cho nàng chân chính cảm động mà động tâm với hắn đây.

Xem ra là phát sinh chuyện đại sự gì rồi, nếu không nàng cũng sẽ không tức giận như vậy.

Hắn không thích bộ dạng này của nàng.

Hắn thật muốn thay nàng đảm đương hết thảy những chuyện không vui vẻ kia.

“Không có gì, chính là gần đây đã xảy ra chút việc làm cho ta tâm cũng thực phiền thôi.” Nàng thật không ngờ Tiểu Cửu thế nhưng không có trách cứ sự tức giận của nàng, ngược lại còn thân thiết hỏi thăm khiến nàng nhất thời lại có chút ngượng ngùng.

Bất quá, trong hoàng cung, lại có người thiện lương như thế, hơn nữa còn là một Vương gia, quả nhiên là khó có thể tin được.

Chính là hắn tính khiết mà thẳng tính như thế, làm thế nào sinh tồn trong hậu cung này đây? Nàng quả nhiên là hết sức tò mò.

Nơi này hậu cung, tràn ngập âm u, tràn ngập tàn nhẫn. Không phải người bình thường có thể đến a!

Chính là đại khái Hạ Nữ còn không rõ ràng, cái gì gọi nhìn người không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài? Tiểu Cửu đối đãi với nàng cũng thực tốt đi, nhưng cũng không thể chỉ vì như thế mà dễ dàng bỏ qua sự tức giận của nàng đối với những người thân cận của hắn a.

“Nói ta nghe một chút đi? Nói ra rồi, trong lòng cũng không còn buồn bực khó chịu!” Hắn tự nhiên ngồi xuống, trên khuôn mặt tuấn lãng mang theo nụ cười điềm nhiên.

Xem ra hắn quả nhiên là thập phần bộ dáng đáng yêu chọc người cực kỳ. Nếu là hắn mặc vào một thân bạch y màu trắng, đầu đội ngọc quan, eo thắt đai lưng ngọc bài, đi tới trên đường, hẳn là thập phần hấp dẫn mọi người đi. Chính là nàng không hiểu vì sao hắn thế nhưng lúc nào cũng chỉ xuất hiện với một thân ảnh màu tím a?

Nàng không muốn nói ra chuyện trong hậu cung, lại càng không muốn nói cho Dục Hòa nghe. Hắn tâm tính như thế thiện lương, thực sự không thích hợp với việc tranh quyền đoạt thế đầy phức tạp trong hậu cung này.

“Làm sao người luôn mặc cẩm bào màu tím? Xem ra cũng không giống là quan phục, kỳ thật người hẳn là nên mặc bạch y cẩm bào, hòa nhã như vậy càng lộ ra vẻ tuấn lãng vô Song, nhất định có thể mê đảo rất nhiều nữ tử.” Nàng tươi cười nhìn hắn mà nói.

Dục Hòa có điểm không hồn giận, nàng thật sự nghĩ rằng hắn là nhìn không ra nàng đang nói sang chuyện khác sao?

Hắn không thích nàng có chuyện mà không nói cho hắn biết. Hắn nguyện thay nàng đảm đương, nàng chẳng lẽ không có nhìn ra được sao?

“Người thích xem ta một thân bạch y trắng như tuyết sao? Hào, ta lần sau liền thay đổi được không?” Khuôn mặt hắn mang theo tà mị ý cười hướng nàng mà hỏi.

“Hào... tốt!” Hạ Nữ có điểm lúng túng đáp lời. Hắn làm sao có thể dùng biểu cảm đó mà nhìn nàng đi. Nàng cho dù là không muốn cũng phải đáp ứng mà thôi. Hắn như vậy sắc mặt quả nhiên là khó coi chết đi được.

“Ta đây có thể hỏi người một chuyện không?” Hắn hung tợn hỏi.

“Người hỏi a!” Hạ Nữ nhìn hắn, mi tâm nhíu lại nói.

“Người tại sao lại muốn nói sang chuyện khác?” Nhìn nàng bộ dạng thật cẩn thận, Dục Hòa có ý hỏi. Nàng càng không muốn nói, hắn càng là muốn làm cho nàng nói. Hắn đã từng nói, nếu nàng có chuyện gì khó xử, hắn nhất định sẽ thay nàng giải quyết, nhất định sẽ giúp đỡ nàng, sẽ không để nàng âm thầm mà chịu đựng một mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ước Hẹn Của Tiểu Cửu (Nhị)

“Đời người cũng tựa như một giấc mơ vậy, kỳ thực cũng không có cái gì đáng để luyến tiếc a!” Hạ Nữ thản nhiên nói, nhìn dòng sông nước chảy, không mang theo một tia tạp niệm.

Nàng là đang cố ý nói sang chuyện khác, chính là không muốn để cho hắn nghi ngờ. Tiểu Cửu đối với nàng thân thiết như thế, nàng càng không đành lòng khiến cho hắn phải lo lắng nữa.

Nàng thăm nghĩ làm cho hắn có thể thanh thản một chút. Như vậy, nàng cũng có thể vui vẻ một chút.

Bất quá, nhìn bộ dạng của Tiểu Cửu, nếu nàng thực không có nói ra, hẳn là hắn sẽ không bỏ qua. Tựa hồ những người có dòng máu hoàng gia đều là

cùng như vậy đi, bá đạo không nói lí lẽ, không cho người khác cự tuyệt mà!

Vì thế nàng đành phải đem hết thảy chuyện phát sinh sáng nay kể lại với hắn. Chỉ thấy hắn yên lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đôi mày rậm lại nhăn thành một đường.

“Hoàng huynh để người thống trị hậu cung? Còn cho Huệ phi theo hỗ trợ cùng?” Hắn nghe được như vậy thì không khỏi ngạc nhiên.

“Làm sao vậy, có gì không đúng?” Nàng cảm thấy để cho Huệ phi cùng trợ giúp là chuyện thỏa đáng nhất rồi a! Hắn làm sao lại kích động như vậy đi? Huệ phi ôn nhu nhân tuệ, hơn nữa tư chất cũng hơn người, là chọn lựa thích hợp nhất a.

“Huệ phi người này không phải đơn giản, người nên đề phòng nàng thì hơn.” Hắn nghiêm túc nói xong, trên mặt không thấy nửa phần đùa cợt, ý như muốn nói lời vừa nói là thực quan trọng, tựa hồ là chuyện trọng đại chứ không phải bình thường.

“Người làm sao mà lại nghĩ đó như là sự thật đi! Huệ phi cũng không phải như người nói đi, nàng một nữ tử ôn nhu như vậy, xem người đem nàng nói thành ra bộ dáng gì rồi a!” Hạ Nữ nhìn bộ dáng của hắn, cười nhẹ một tiếng.

Bất quá, trong lòng cũng tồn tại một chút tâm tư.

Nếu như Tiểu Cửu không nói ra những lời như vậy, nàng thật cũng chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Kỳ thật, tại trong hậu cung này một mảnh rối loạn cùng phức tạp, Huệ phi vì sao có thể mười năm mà vẫn tồn tại được? Nghe nói Dục Húc trước đó cũng có hai phi tử, nhưng sau lại vì đủ loại nguyên nhân mà xảy ra chuyện.

Hơn nữa, tuy nói trong phủ thái tử tranh đấu không có kịch liệt như trong hậu cung này, nhưng là dù sao, thái tử cũng là một ngày sẽ trở thành hoàng đế, không ai là không biết chuyện này. Vì vậy nên ắt hẳn các nữ tử kia cũng sẽ ra sức tranh thủ mà giành giật lấy tình cảm từ tay hắn.

Tính ra thì Huệ phi là người ở bên cạnh hắn lâu nhất.

Nếu như nói tính tình của nàng hảo hảo đến nỗi người khác không đành lòng khiến nàng bị thương tổn, lý do này nghe ra không khỏi rất gượng ép đi.

Chẳng lẽ nàng quả nhiên là loại người trong ngoài không đồng nhất, giống như Tuyết Như bình thường cười nói ôn hòa, nhưng sau đó lại là một bộ mặt khác?

Nếu thật sao như thế, liền thực là đáng sợ a!

Sắc mặt nàng thoáng chốc trắng bệch đi, ngẩng đầu hỏi Tiểu Cửu: “Huệ phi chẳng lẽ thực không đơn giản như vẻ ngoài của nàng sao?”

“Cũng không hẳn là như thế.” Tiểu Cửu nhìn nàng nói: “Huệ phi từ trước đến nay đều là khí thế ôn nhu, bất quá, có thể ở bên cạnh hoàng huynh thời gian dài như vậy, nữ tử này cũng sẽ không đơn giản đi, người vẫn là nên đề phòng thì hơn. Hơn nữa, người ban đầu thân là hoàng hậu, bởi vì không có đề cập đến quyền lợi cùng phương diện tình cảm, nhưng là nay trong tay đã nắm quyền thế, người khác liền sẽ không lại như vậy đối đãi người, nhất định sẽ có thật nhiều phiền toái tìm đến người.”

Hắn nói xong thờ dài: “Bất luận khi nào, nếu có chuyện gì xảy ra, nhất định phải tới tìm ta, biết không?”

“Ta đã biết.” Hạ Nữ chính là thản nhiên nói một tiếng. Nhưng tâm tư lại tất cả đều chạy tới bên hai chữ phiền toái.

Nàng từ trước đến nay sợ nhất đúng là phiền toái, cho nên có thể nhẫn nhịn nàng liền nhẫn nhịn, chỉ hi vọng mọi sự bình yên.

Nàng không tìm người khác gây phiền toái, người khác cũng tự nhiên sẽ đến tìm nàng gây phiền toái, mà nàng cũng là không có khả năng làm chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Xem ra, cuộc sống này cũng thực là phiền phức đi, nếu là khắp nơi như vậy đều so đo, chẳng lẽ không phải thập phần mệt mỏi a.

Nhưng là, lúc này gặp phiền toái, xem ra là không nhỏ.

Toàn bộ phiền toái này đều là do hoàng đế mà ra, nếu không phải theo lời của hắn, nàng bây giờ còn là cái kia ở bên dòng suối giặt quần áo, không lo lắng muộn phiền. Tuy rằng tiện, bình thường, nhưng cũng là vui vẻ nhất mà hạnh phúc.

Chính là Hạ Nữ không biết, cái phiền toái này so với nàng trong tưởng tượng của nàng còn muốn lớn hơn mấy trăm lần, bởi vì liên tiếp âm mưu đầu chính là hướng nàng mà đến.

“Ta nói người có nghe hay không, có việc nhất định phải tìm ta, biết không?” Dục Hóa thấy nàng chính là chỉ thản nhiên đáp một câu, không yên lòng, bộ dạng tức giận đến mức cả người cũng muốn nhảy dựng lên.

Hắn chưa từng gặp qua một người nào giống như nàng vậy, thực không biết tốt xấu mà. Hắn đường đường là Từ Văn Vương lại đi đối với nàng hạ lời hứa hẹn, nguyên ý vì nàng giải quyết mọi chuyện, thế nhưng nàng cứ nhiên lại phớt lờ đi. Xem bộ dạng này của nàng, tám phần là thời điểm gặp phiền toái, cũng không nhất định sẽ nghĩ tới hắn đi. Thực là khiến hắn tức chết được mà.

Hắn bắt được bả vai gầy yếu của nàng, dùng sức mà lắc.

“Biết không?”

Một câu ấy, chính là cũng như một lời hứa hẹn, mà cũng là không cho phép nàng có thể cự tuyệt đi.

Thật đúng là bá đạo không phân rõ phải trái, tùy hứng vô cùng.

Hạ Nữ bị hấn lắc đến đau, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng mặt nhăn thành một đoàn: “Ta đã biết. Ngươi trước buông tay ra, bả vai ta cũng bị ngươi nắm đến đau chết đi được a!”

“Biết đau là tốt rồi, có chuyện nhất định phải tìm ta, biết không?” Hấn mày nhô lên cao cao, đối với Hạ Nữ cố tình hung tợn nói.

Hạ Nữ cười cười: “Ta đã biết danh tiếng hiển hách của Cửu Vương gia, vì vậy tiểu nữ từ này nếu như thực có chút gì phiền toái, bất luận lớn nhỏ, đều sẽ đến tìm ngươi, nhất định sẽ không quên. Như vậy được chưa?”

Như thế nào nàng cũng chưa từng thấy qua một đại nam tử nhưng lại có thể chỉ vì một chuyện cón con như thế mà dong dài đi. Một câu nói dạn dò đến nhiều lần, chính là không muốn cho nàng từ chối mà.

Nhưng là hấn như thế, lại làm cho nàng thực sự cảm động a! Cảm động đến mức khiến cho một cổ ấm áp cứ không ngừng luân chuyển ở quanh hốc mắt nàng, nháy mắt nước mắt đã ngập ngừng muốn rơi xuống.

Mà cái này ấm áp cùng cảm động như vậy, thật không khỏi làm cho nàng nhớ đến những ngày tháng trước kia ở Hạ phủ, cũng có Trương mục ấm áp tình thương như thế mà hào hào đối đãi với nàng.

Đương nhiên, Hạ Nữ không dại gì mà đem những lời này nói ra, nếu để Dục Hóa biết được nàng giờ đây lại xem hấn như là Trương mục kia hào hào hướng nàng ôn nhu đối đãi, không biết hấn có tức giận đến học máu không a!

Một người kiêu ngạo không ai bì nổi như hấn, lại bị nàng đồng nhất cùng Trương mục bộ dạng, haha, ngẫm lại cũng thực buồn cười a. Chính là cũng không thể nhịn được nữa, nàng bất giác vụng trộm mà cười một mình.

Tuy rằng Hạ Nữ một mực thuyết phục hấn như vậy, bất quá Dục Hóa cũng là tuyệt không để ý. Hấn hiện tại chỉ lo lắng đến an nguy của nàng, nàng như vậy vô danh vô phận, lại cư nhiên được hoàng huynh chọn làm hoàng hậu.

Nhất định là có dụng ý, nguy hiểm bên cạnh nàng tùy thời có thể xảy đến bất cứ lúc nào. Hấn từ nhỏ đã ở trong hậu cung, cuộc sống trong này đầy rẫy cạm bẫy, mưu mô cùng thủ đoạn âm hiểm như thế nào, hấn là người biết rõ nhất, đây tuyệt không phải nơi người bình thường có thể tồn tại được.

Nhưng là, bất kể như thế nào, hấn nhất định sẽ bảo vệ cho nàng. Hấn nhất định phải làm cho nàng có được cuộc sống bình yên ở đây, có được chỗ đứng vững chắc trong hậu cung này. Hấn hướng lên trời cam đoan, nhất định sẽ làm được như thế.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Chán Ghét Chi Lễ

Mới tới được con đường nhỏ bên ngoài cửa cung, liền gặp được tiểu Thanh vẻ mặt vội vàng xúc động ở đằng kia kiễng chân mà trông mong, bộ dáng tựa hồ thập phần nóng vội.

Hạ Nữ tâm tư đã tốt hơn nhưng thoáng chốc lại giống như đã nghe thấy được một cỗ khí tức không tốt. Bởi vì thật sự sợ lại bị Dục Húc này động một chút là đe dọa nắm bím tóc, cho nên nàng cố ý để cho Ôn nhi vì nàng tiếp tục lo lắng, quả nhiên là hấn đã đến, khiến cho người bên ngoài trước báo cho nàng biết hạ xuống, ít nhất cũng có thể chuẩn bị một chút.

Mà tiểu Thanh, chính là do Ôn nhi bên người nàng sai tới bên ngoài này.

Xem ra, là người không thể làm việc trái với lương tâm. Bởi vì sự tình không hiểu sao lại luôn khéo trùng hợp như vậy.

Nhưng cái này nàng cũng chưa tính là việc trái với lương tâm a? Nàng không có làm chuyện gì xấu. Cũng bởi vì không có một thân hoa y, tiền hô hậu ủng đi ra ngoài, như vậy là chuyện xấu sao?

Tuy nói trong lòng là bất mãn những việc vị hoàng đế này gây ra, nhưng cũng là không biết phải làm sao.

Con người tuy rằng không muốn thuận theo ý trời, nhưng luôn muốn nhận biết rõ ràng tình thế, hấn là hoàng đế, một câu nói có thể làm cho mỗi người đầu rơi xuống đất. Vẫn là không nên đi trêu chọc hấn.

Mọi chuyện so đo, chẳng lẽ không phải sẽ liên lụy bản thân càng mệt mỏi sao.

Trước mắt, gặp được cũng chỉ có thể tạm thời đối ứng thôi, chỉ hy vọng hôm nay tâm tình hoàng đế lão gia tử có thể tốt hơn một chút, chớ để hấn nổi giận, dù sao nàng chỉ là một nữ tử nhỏ nhoi, hèn mọn mà thôi. Nàng tận lực hạ thấp tư thái, nhìn hấn chớ quá mức cẩn thận nếu không lại sợ hấn đối phó nàng!

Tiểu Thanh nhìn đến thân ảnh Hạ Nữ, vội vã chạy lên trước, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một nắm, thoát nhìn, so với Hạ Nữ bản thân còn muốn khấn trương gấp trăm lần: “Hoàng hậu nương nương, người thể nhưng đã trở về, nô tỳ là tại chỗ này đợi người hồi lâu rồi! Ôn nhi tỷ tỷ là cho nô tỳ ở cửa nhất định phải đợi cho nương nương trở về, nói cho nương nương...”

Tiểu Thanh lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Hạ Nữ cúi đầu nói: “Tiểu Thanh, người không cần phải nói, ta biết là hấn đã đến. Nhưng chính là.....aiz! Hấn tại sao phải đến a! !”

Nói xong bất giác nặng nề thở dài.

Tiểu Thanh miệng mở rộng, muốn thu cũng thu lại không được. Chỉ là đôi mắt nhìn Hạ Nữ. Thật kỳ quái, Ôn nhi tỷ tỷ còn đặc biệt giao cho nàng nhất định phải hướng hoàng hậu nói rõ là Ngũ vương đến đây, hơn nữa Huệ phi cũng tới.

Nhưng là hoàng hậu, vậy mà đã biết Ngũ vương cùng Huệ phi bọn họ đã đến đây.

Quả nhiên là lợi hại!

Khó trách Ôn nhi tỷ tỷ đối với hoàng hậu vô cùng kính trọng, không giống những người khác tỏ ra bình thường, nhưng thật chất không xem hoàng hậu là chánh chủ.

Quả nhiên, Ôn nhi tỷ tỷ vẫn là thông minh. Vị hoàng hậu này, tâm tư như thế, nhất định có thể lâu dài dụng thân hậu vị. Mới đây nàng chính là còn muốn hướng các vị tỷ muội khác nói lời gièm pha.

Nguyên lai, có đôi khi, hiểu lầm, chính là chỗ này sinh ra.

Hạ Nữ đi tới ngoài điện, có chút riêng tư, không do dự, trực tiếp đi hướng điện Phượng Hoàng. Nàng tuy nói đối với sự tình đậm nhạt, nhưng là, không cách nào tránh đi sự tình, nàng sẽ không tìm biện pháp đi trốn tránh.

Có đôi khi, trốn tránh, sẽ chỉ làm sự tình càng tệ hơn, chỉ có đi đối mặt, mới có thể hóa giải hết thảy mọi sự tình.

Hơi thấp đầu giương mắt xem xét, cái kia trên điện, vậy mà có bóng dáng hoàng thượng.

Chỉ nhìn thấy, một bên ghế gỗ được điêu khắc hình hoa lê tinh xảo, Ngũ vương Dục Lưu cùng Huệ phi, cả hai đều đang rất vui vẻ.

Dục Lưu thấy Hạ Nữ đã đến, chỉ thấy hấn cười đến vẻ mặt tà mỵ: “Thần đệ bái kiến Hoàng hậu nương nương!”

Huệ phi lưng quay về phía nàng, nhìn thấy Dục Lưu hành lễ, quay đầu lại, vẻ mặt ôn nhu phúc thân hành lễ: “Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nương nương kiện khang.”

Hạ Nữ nhíu mày: “Ngũ vương, Huệ phi tỷ tỷ xin đứng lên.”

Không phải nói hoàng thượng tới rồi sao? Tại sao lại là hai người bọn họ?

Việc này cẩn thận suy nghĩ, mới phát giác ra từ đầu tới cuối, chẳng qua là mình một bên tự nghĩ như vậy thôi! Tiểu Thanh cũng còn không có nói là người nào đến đây.

Chẳng qua, nhìn thấy Dục Lưu đến, so với Dục Húc thì càng làm cho người ta thêm chán ghét!

Người này nổi tiếng là một Vương gia phong lưu, nghe nói đi đến chỗ nào thì chỗ đó liền đầy rẫy sự thị phi! Nàng ngày hôm nay đã là đầy rối loạn, hấn có thể đừng đến mà xen vào chuyện của nàng nữa.

Nàng nhưng là lại chịu không được!

Nếu để cho mọi người làm tương nàng cùng hấn cấu kết, chỉ sợ tánh mạng có thể giữ nhưng Dục Húc kia tính tình ngang ngược, dữ dội, nàng cũng nhận ra hấn sẽ không bỏ qua cho nàng.

Chỉ không biết hấn cùng với Huệ phi có phải là ... hay không cùng nhau đến đây, nếu như theo lý mà nói thì cũng không làm cho người ta dị nghị gì. Nhưng lại là không có khả năng.

“Ngũ vương cùng tỷ tỷ sao lại có thời gian đi đến cung Phượng Tê này?”

Dục Lưu cười cười, một đôi mắt phượng xinh đẹp khấn trương thêm vài phần: “Hoàng tâu, thần đệ là đến để thực hiện lời hứa!”

“Thực hiện lời hứa?” Hạ Nữ không hiểu ra sao. Nàng khi nào chung một chỗ cùng hắn, còn có cái gì lời hứa kia, Ngũ vương này nói chuyện không nên ám muội như vậy chứ?

Hắn không sợ làm cho người khác nghe xong có nhiều tranh luận, nhưng nàng là sợ đến cuồng lên.

“Hoàng tẩu lại quên mất, lần trước là thần đệ tay không muốn tiến đến bái kiến hoàng tẩu, nhưng lại bị hoàng tẩu truyền lệnh cho ở ngoài cửa, thần đệ đã nói, lần này tới bái kiến, nhất định phải chuẩn bị lễ vật trang trọng, như vậy mới không còn bị hoàng tẩu từ chối cho ở ngoài cửa.” Hắn nói xong, trong đôi mắt lộ vẻ tinh anh đầy trêu đùa.

Cái gì?

Hạ Nữ dám khẳng định hắn chính là cố ý. Hắn rõ ràng biết, nàng không cho hắn đi đến cung Phượng Tê, không phải vì hắn đến không chuẩn bị lễ vật.

Thế nhưng hắn lại cứ muốn nói như vậy chính là cho rằng nàng cũng bởi vì một phần lễ này mà không cho hắn tiến vào Phượng Tê cung là chuyện rất bình thường.

Người này đúng là giao hoạt!

Còn cười đến vẻ mặt yêu mị!

Nhìn hắn đến đây, một thân trang phục đỏ tươi như máu, nàng liền cảm thấy đau đầu. Lần đầu tiên phát hiện, thì ra màu đỏ như vậy làm người ta chán ghét! !

“Hoàng tẩu nhìn xem phần lễ vật này, đã đủ hài lòng chưa?” Hắn nói xong từ trong tay áo lấy ra một cái hộp bằng gỗ đàn hương đầy tinh xảo và hoàn mỹ, bàn tay tựa như thô thiển, lại điêu khắc được một vật tinh mỹ phi phàm, chỉ là một gốc cây nhưng khi được trau chuốt liền trở thành cực phẩm, thật đúng là đã khắc ra được một vật vô cùng sắc sảo, vừa hay lại vừa xinh đẹp!

Chỉ xem cái hộp đã là đẹp để quý giá bất phàm.

Chỉ thấy hắn mở hộp ra, bên trong dĩ nhiên là một cây trầm Chi ngưng hồng ngọc.

Hoa văn không phức tạp cũng không quá cầu kỳ, chính là vô cùng đơn giản mà tạo thành một Chi ngưng hồng ngọc như Huyết Ngọc Lan Hoa, vòng quanh cây trầm một vòng.

Phong cách cổ xưa lại vô cùng xinh đẹp.

“Thần đệ biết hoàng tẩu không thích ánh sáng quá chói lọi của ngọc thạch, cho nên thần đệ cố ý chọn lấy Chi hổ huyết thạch điêu thành Ngọc Lan trầm sai đưa cho hoàng tẩu, đơn giản lịch sự tao nhã, không biết hoàng tẩu có ưa thích hay không?” Một đôi mắt của hắn nhìn chăm chăm Hạ Nữ, từng chữ từng chữ hỏi.

“Ngũ vương quá mức đa lễ, nhưng là hậu lễ này, ngài vẫn là nên thu hồi đi.” Vô công bất thụ lộc, nàng cũng không cần lễ của người khác, hơn nữa lại là hậu lễ, nàng càng không thể nhận lấy.

“Ngũ vương, Chi ngọc trầm này vô cùng đặc biệt, có thể cho ta mượn nhìn xem sao?” Huệ phi ôn nhu lại nhẹ nhàng hỏi.

“Chi trầm này đã là của Hoàng hậu nương nương rồi, Huệ phi nương nương muốn xem, vậy thì phải hướng Hoàng hậu nương nương mà mượn rồi.” Dục Lưu về mặt lộ vẻ tươi cười mà nói. Tựa hồ hoàn toàn không có nghe được Hạ Nữ vừa mới nói còn tỏ vẻ vô cùng bình thường, nói xong còn cố ý hướng về Hạ Nữ nhìn lại.

Dục Lưu này! !

Quả nhiên là không thể xem thường!

Không phải nói chỉ thích chưng diện bản thân sao? Vì sao lại còn đến quấy nhiễu nàng? Không phải là bụng dạ hẹp hòi bởi vì ngày đó nàng phá hỏng chuyện tốt của hắn chứ?

Thật là hối hận khi đó lại vừa vận dụng phải chuyện tốt của hắn, nếu không như thế, cũng không cần như thế này bị hắn dây dưa không dứt!

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Xấu hổ Mập Mờ

Tiên nữ hoàng hậu – Chương 48 Tiên nữ hoàng hậu 05/11/2014 Để lại bình luận Rate This

Edit: Song Nhi

Chương 48: Xấu hổ mập mờ

Hạ Nữ bắt đầu đã nói: “Ngũ vương, ta vừa mới nói, chi ngọc trâm này quá quý trọng rồi, ta không thể nhận lấy.”

“Thần đệ đã tổng xuất đồ vật thì sẽ không thu hồi, huống chi thần đệ là người có quy tắc, hơn nữa, chi ngọc trâm này cũng không quý trọng a! Chi ngọc trâm này chỉ là hồ huyết ngọc bình thường mà thôi.” Dục Lưu một đôi mị nhãn quan sát Hạ Nữ, thanh âm rõ ràng nói, tựa hồ chỉ sợ Hạ Nữ nghe không rõ.

“Hoàng hậu, người là nên thu hạ đi! Nó thì xem ngọc này cũng không phải vật gì quý trọng lắm, hơn nữa còn là Ngũ vương đưa, cũng đừng vung tay mà phải sạch một mảnh tâm ý của người ta như vậy.” Huệ phi ở một bên cười cười nói.

Bàn tay trắng nõn chạm lên chi ngọc trâm nhỏ miết mài suy nghĩ. Nàng nghe nói Ngũ vương phong lưu, sở dĩ đưa đồ vật cho nữ tử, luôn là vật đặc biệt, chi ngọc trâm này, quả nhiên cũng là một vật đặc biệt.

Có lẽ ngọc thạch cũng không quý báu, chỉ là cái này thủ công tinh tế, hoa lan kia khắc ở mặt trên, thật sự hoa còn đẹp hơn vài phần, nhưng trọng yếu hơn, hẳn đưa vật cho nữ tử, từ trước đến nay đều có cái lệ, trên mặt luôn có khắc lưu ký tự của hắn.

Nhìn kỹ phía dưới, quả nhiên, phần đuôi hoa tinh tế có khắc một chữ Lưu.

Như vậy, chi ngọc trâm này, nàng càng không muốn nhận! !

Hạ Nữ hết nhìn trái lại nhìn phải, do dự liên tục, chính là hạ không được chủ ý.

Nàng thật không muốn nhận lấy lễ vật của vị Vương gia phong lưu này. Cảm thấy nếu nhận, hẳn là phải có chuyện phiền toái. Nhưng là không thể như thế lại thoái thác xuống dưới, sợ làm cho người thêm nghi ngờ, trái lo phải nghĩ, quả nhiên là không được.

Nhìn nhìn hắn, đành phải cười nhạt mà nói: “Được rồi. Ta đây là nên thu hạ đi.”

Chính là Hạ Nữ không biết, khi nàng nhận lấy chi ngọc trâm này thì đã đem chính mình chọc lấy bao nhiêu là tai họa! !

Dục Lưu cười đến sáng lạn.

“Đa tạ hoàng hậu đã nhận cho”.

“Ngũ vương chớ khách khí. Là ta phải đa tạ Ngũ vương mới đúng.” Nàng thân nhiên nói, khoe miệng khê cong lên nhưng nhanh chóng lướt qua. Thật sự là không thể đưa ra một sắc mặt tốt cho Ngũ vương này xem.

Thật là có chút ít bộ dạng! !

Phong lưu thành tánh cũng thôi đi, dù sao nam nữ hoan ái, nàng cũng không cho rằng có gì là không thể, cho dù hắn lấy sạch nữ tử trong thiên hạ thì như thế nào, chỉ cần là người tình ta nguyện, thì người khác cũng không có chuyện gì để nói.

Nàng cũng là không giống người khác, đi sau lưng phi nghị chuyện không hay.

Nhưng là, hắn làm sao lại muốn đến gây chuyện với nàng a! !

Nàng chẳng qua là không cẩn thận đụng phải chuyện tốt của hắn thôi. Sự tình trôi qua cũng trôi qua, hắn làm sao còn muốn đến phiền nàng! !

Quả nhiên là bụng dạ keo kiệt nhỏ mọn.

Nàng hiện tại đã có quá nhiều chuyện buồn rầu! ! Hắn tội gì còn muốn đến thêm chuyện vào.

“Hoàng hậu nương nương cảm thử xem.” Hắn cũng không để ý có người bên cạnh, cũng không để ý thân phận mình cùng Hạ Nữ. Nói xong thì tiến đến cầm ngọc trâm trong tay Huệ phi, tiến đến gần Hạ Nữ, sẽ vì Hạ Nữ mà hạ mình.

Hạ Nữ liền giật mình, nhìn trước mắt Dục Lưu chợt đến gần, liền lui một bước dài, loạng choạng một cái, suýt nữa thì xấu mặt.

May sao Ôn nhi đứng ở phía sau, đứng lúc đỡ nàng.

“Nương nương cẩn thận!”

Nàng vịn tay Ôn nhi, thế này mới đứng vững chân, cũng là vẻ mặt hoảng sợ nhìn Dục Lưu cùng ngọc trâm trong tay hắn, phảng phất gì đó như độc xà mãnh thú.

“Người đừng lại đây, tự ta cảm là được.” Nói xong vội vàng đoạt lấy ngọc trâm trong tay Dục Lưu, lúng túng hướng trên tóc mà cắm xuống.

Nàng quả nhiên là sợ người này. Đây thì phong lưu thành tánh, không để ý tới miệng lưỡi thế tục.

Hắn không sợ thế tục cũng thôi! Nhưng là người khác sợ a! !

Loại này chỉ sợ chuyện bất luân hắc cũng dám làm ra được! !

Nàng mặc dù có danh vô phận, nhưng dù tốt xấu trên danh nghĩa vẫn là chị dâu của hắn, hắn làm sao có thể đối với nàng làm ra hành động đại bất kính như vậy!

Hơn nữa trong điện nhiều người như vậy, nhiều người như vậy mà mở miệng truyền ra ngoài, nàng lúc đó chỉ có tai vạ đến nơi thôi! ! Mà không sợ người khác nói thị phi, dù sao nàng từ trước đến nay cũng không để ý người khác tranh luận gì.

Lo lắng là hoàng đế kia hi vọng vô thường, nếu là đã biết, không biết sẽ dùng hình thức thủ đoạn gì! !

Vị hoàng đế này, thật là làm cho người ta không đoán ra được! Cho nên liền có cảm giác sợ hãi.

“Quả nhiên thích hợp!” Hắn nhìn ngọc trâm trên đầu nàng, tay nâng cằm mình lên, tự đắc nói, tựa hồ đối với chính mình tỏ ý rất vừa lòng.

Còn tưởng là thật, tự cho là đúng, đúng là một Vương gia phong lưu!

“Ngũ vương từ trước đến nay nhất hội tặng lễ, ngọc trâm này ở trên tóc Hoàng hậu nương nương, quả nhiên thích hợp, thanh tú mà lịch sự tao nhã. Người cũng đắc ý vài phần!” Huệ phi ở một bên nhìn cũng cười cười nói.

Có đẹp hay không Hạ Nữ không biết, chỉ biết là cắm tại trên người, bản thân cũng không tự tại, vì thế rút xuống dưới, ôn nhu cười nói: “Ta đây trước hết nhận, Ôn nhi, thu vào cho ta.”

Nàng không cần đắc ý, có đẹp hay không đối với nàng cũng không quan trọng, nàng chỉ cần một phần bình tĩnh cùng bình thản. Cho nên, chỉ ngọc trâm này, cho dù cắm vào như thiên tiên, cũng đừng mong nàng sẽ sử dụng.

Dục Lưu nhìn nàng nhìn cũng không nhìn liền rút xuống dưới. Thật cũng không tức giận, hắn đương nhiên biết nàng cố kỵ cái gì. Ha ha, bất quá, hắn chính là trêu đùa nàng.

Trên đời này, thiếu gì nữ nhân đối với hắn ân cần, lại không một ai dám thờ ơ trước mặt hắn! Mà Hạ Nữ này, nhìn bộ dáng như vậy, thế nhưng đối với hắn không hề có cảm giác, hơn nữa hắn còn cảm nhận được nàng đối với hắn, chẳng những không hề có cảm giác mà còn mang theo một chút không vui.

Nàng càng như thế, hắn càng cực kỳ tò mò đối với nàng.

Hắn chính là muốn biết, nàng lạnh nhạt vô tranh giành, là giả vờ, hay là thật như thế! !

Hắn hoài nghi, hoàng huynh, rốt cuộc có phát hiện hay không, chính mình cưới được một bảo vật trong bảo khố, nữ tử này, so với trước mắt mọi người nhìn đều là không giống nhau.

Rõ ràng thông tuệ linh mẫn, thanh lịch trong sáng, lại cứ lạnh nhạt như nước, bình tĩnh không gọn sóng, làm cho người ta lầm tưởng nàng vốn bình thường, đơn giản mà hèn mọn.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Hoa Chiêu Dung Có Thai

Đem ngọc trâm giao cho Ôn nhi xong, Hạ Nữ xoay người hướng về Huệ phi. “Huệ phi tỷ tỷ, hôm nay thân thể cảm thấy như thế nào?” Nhớ rõ thân thể của nàng bộ dáng luôn thực suy yếu, tựa hồ gió thổi một chút cũng đổ.

“Tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, bệnh này muốn trị tận gốc là rất khó, bất quá gần đây khí hậu nhẹ nhàng khoan khoái, bản thân thật ra cảm thấy tốt lên rất nhiều.” Nàng cười đến ôn nhu, xem ra đúng là thư thái không ít.

Đương nhiên, nếu là bên người không có người kia thì chắc chắn thân sắc sẽ tốt hơn.

Nhưng người này cũng quả nhiên là không hiểu nhìn sắc mặt người khác. Nàng rõ ràng đã muốn làm ra bộ dạng tiễn khách, nhưng hấn lại là vẻ mặt tự nhiên ngồi ở một bên hai chân tréo ngược, nhắm nháp đồ.

Thực tại không làm cho ai cảm thấy phiền toái!

“Khí hậu đẹp, Huệ phi tỷ tỷ cũng có thể đi lại nhiều một chút, thân mình mới có thể nhanh chóng tốt lên”.

“Đúng vậy a, đi lại một chút, tinh thần cũng tốt lên rất nhiều!”

Trò chuyện với nhau thật vui.

Chỉ thấy có người không thức thời chen miệng vào:

“Hoàng huynh là thế nào, đường đường là Phụng Tê cung, hay dùng đồ này chiêu đãi khách! ! Khó uống cực kỳ!”

Hạ Nữ nhũ nhũ mày, Ngũ vương này, còn tưởng thật sự là , ,

Nàng đương nhiên biết Phụng Tê cung đồ cũng không quý báu, vị hoàng hậu như nàng không quyền không thế, trong nội cung này, người đều là cùng có quan hệ thân thích với nhau, tuy nói tất cả phụng lộc chưa từng giảm, nhưng trong đó vật phẩm hoàn toàn không đúng.

Bình thường nàng cũng biết, bất quá đối với việc này, nàng chưa bao giờ từng đề ý, cũng chưa từng đề ở trong lòng. Chính là Ngũ vương này, cũng không nên trực tiếp mà nói ra như vậy! !

Cũng không có người ép buộc giữ hấn lúc này uống đồ, uống không quen chi bằng liền quay về quý phủ của mình mà uống đi. Không cần tới đây ngại này ngại nọ như vậy đâu!

“Phụng Tê cung này cũng là quá bất tiện, nghĩ đến Ngũ vương cũng là uống không quen, như vậy ta cũng không giữ Ngũ vương, đợi đến ngày hoàng thượng nếu có chút đồ tốt, liền đi tiếp đón Ngũ vương” Hạ Nữ may mắn nghe hấn nói những lời này, làm cho nàng có một cái cơ có thể đuổi hấn đi.

Bằng không thì không biết hấn còn muốn làm xấu mặt đến khi nào đây.

“Ai, hoàng hậu đại tẩu, người thật đúng là tuyệt tình a!” Hấn nghe được nàng nói như vậy, rồi đột nhiên đứng lên, nhắm mắt lại, một đôi mắt đẹp với hàng lông mi rồi nâng tâm hình dáng, hô to : “Cứ như vậy ước gì ta đi. Thật không biết ta đường đường quan ngọc Ngũ vương, phong lưu phóng khoáng, tuần mỹ vô song, từ đâu trở nên khiến người chán ghét rồi!”

Vừa nói còn có bộ dạng oán than.

Bộ dáng kia, đúng là vừa nói vừa diễn đủ oán phụ trong số khổ .

Nhắm trúng Huệ phi che mặt cười khê: “Tốt lắm, Ngũ vương gia, người cũng đừng ở chỗ này chọc cười nữa, mấy ngày nay đã xảy ra không ít chuyện, Hoàng hậu nương nương nghĩ đến cũng đúng một mối, người ngày khác lại đến ngồi đi!”

“Vậy được rồi! Ngũ vương ta cũng không làm xấu người, sẽ không quấy rầy nhị vị đại tẩu, ngày khác lại đến bái kiến hoàng hậu nương nương!” Nói xong cười đến vẻ mặt quyền rũ mà đi.

Hạ Nữ chính là nhìn hấn, khóe miệng cong lên ý cười.

Kỳ thật, Ngũ vương gia này, nếu không có phong lưu nổi danh như vậy, cũng là một người tốt.

Ít nhất xem ra không phải cái loại tâm cơ thâm trầm, trong lòng còn không có người tốt.

Chẳng qua phong lưu như thế, bộ dạng lại cứ tuần mỹ vô song, còn kiêm thân phận quý tộc. Thật không hiểu, muốn cho nhiều thiếu nữ bị đá thương thấu tâm a! !

Huệ phi thấy hấn rời đi, lúc này mới quay đầu: “Ngũ vương là một người tốt.”

Hạ Nữ cười cười, không có trả lời nàng. Ngũ vương tốt hay không tốt, nguyên cùng nàng không có vấn đề gì, nàng không cần đi biết nhiều chuyện này làm gì.

Huệ phi lần đầu tiên nhìn thấy có người đối xử lạnh nhạt như thế.

Như Ngọc nữ tử, thấy Ngũ vương, nếu không phải xấu hổ ba phần, ngay cả không phải yêu, khi bị hấn dùng ngữ khí trêu tức, luôn khó tránh khỏi có thẹn thùng.

Nhưng là tại... trên người Hạ Nữ này, nàng đã không thấy đến nửa phần thẹn thùng như hoa.

Chính là lạnh nhạt bình tĩnh như thế.

Dường như một vùng thâm sơn thanh tuyết, tận cùng tới đây, không có sóng cùng sóng.

“Vừa mới còn tưởng rằng Huệ phi tỷ tỷ là cùng Ngũ vương đến, xem ra không giống?” Hạ Nữ không nghĩ tại... vấn đề này mà tiếp tục, vì thế hỏi sang chuyện khác.

“A! Xem ta tính này, nhưng thật ra đem chánh sự quên mất!” Huệ phi ôn nhu vỗ vỗ đầu, cười nói: “Ta quả thật không phải cùng Ngũ vương đến. Chẳng qua là hai người vừa vặn đứng dịp gặp nhau. Kỳ thật ta lần này là tới hướng hoàng hậu tấu sự.”

“Sự việc ra sao làm cho tỷ tỷ đặc biệt mà đến?” Nàng hỏi.

“Đại hỷ sự, Hoa Chiêu Dung mang Long thai rồi!” Nàng cao hứng nói, ý tứ hưng phấn như là chính nàng có con vậy.

“Hoa Chiêu Dung mang thai?” Hạ Nữ vừa nghe, cũng là thập phần vui vẻ. Nàng tuy rằng cùng Hoa Chiêu Dung tương giao không sâu, bắt quá, nàng cho tới bây giờ cảm thấy, mẫu thân 10 tháng mang thai, luôn là điều làm nàng cảm động nhất.

“Đúng vậy a, đây là một việc đại sự, hoàng thượng dưới gối không có con thừa tự, đứa bé này nếu là nam, chính là thái tử, cho nên ta nghĩ, đại sự như vậy, phải ăn mừng một phen. Cho nên cố ý đến bẩm hoàng hậu, trừ bị một phen.” Nàng ôn nhàn nói.

Nhưng là chẳng biết tại sao, Hạ Nữ lại cảm giác Huệ phi tuy là ý mừng, nhưng cũng không có đạt tới trong mắt. Cặp mắt kia tuy ôn nhu nhưng vẫn là không có ý mừng.

Ngẫm lại nàng năm đó cũng từng có thai, hơn nữa nghe nói đã có bảy tám tháng rồi, nếu là sinh hạ, lúc này sợ đã muốn trở thành thái tử rồi, mẫu bằng con quý, nàng có lẽ chính là hoàng hậu rồi, đáng tiếc a! ! Có lẽ là xúc cảnh sinh tình, khó tránh khỏi trong lòng không thể tiêu tan.

Kỳ thật nàng mới là người đáng thương nhất.

Chẳng những đứa nhỏ không có, còn rơi xuống một thân bệnh, có lẽ, tương lai còn không thể sanh con dưỡng cái, cũng là một chuyện đáng buồn.

Bất quá may mắn nàng cũng không có vì vậy mà oán trời trách đất, trở nên tính cách cổ quái, tính tình hung bạo, dù sao lớn như vậy mọi chuyện đều không thành, người bình thường, là khó có thể thừa nhận.

Nhưng nàng vẫn là như cũ ôn nhu khéo hiểu lòng người. Làm cho người ta thấy đau lòng không thôi.

“Ta cũng không hiểu mọi việc phải như thế nào xử lý, Huệ phi tỷ tỷ làm chủ là được.” Hạ Nữ nhẹ nhàng nói. Nàng sợ nhất loại nhà giàu có yến hội, phức tạp mà hoa lệ, nhìn cũng đã là thập phần lụy nhân rồi, càng đừng nói tới hai chữ xử lý.

Xem Huệ phi vẻ mặt hưng trí bừng bừng, có lẽ, việc vui trùng hợp đến, tâm tình của nàng xem ra tốt hơn một chút!

“Tốt, như vậy nô tì liền toàn lực đi xử lý việc này.” Huệ phi cười cười nói, nói xong thì nhẹ nhàng lui xuống.

Nhìn bóng lưng nàng rời đi, Hạ Nữ chính là cười nhẹ. Nàng thích tân sinh mạng mới đến này, ngày mai, nhất định phải đi thăm Hoa Chiêu Dung, còn muốn đưa một khóa vàng bình an để chi hàng tháng.

Làm cho hấn bình an trưởng thành

Bạn đang đọc truyện *Tiện Nữ Hoàng Hậu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.